
บทที่ 901 พวกเจ้าสบายดีหรือไม่?

โหยวฉินเลียยยืนสำรวจอยู่ที่ด้านข้าง

หมิงเยวี่เยี่ยหลังจากถือครองอำนาจเป็นเวลาสิบปี คล้ายแปรรูปเปลี่ยนเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง นางแม้อย่างคงดงามสะคราญ แต่หว่างคิ้วแฝงเค้าอำนาจบารมี ดวงตาคู่งามที่สดใสมีชีวิตชีวา กลับกลายเป็นลึกลับดุจห้วงสมุทร

ไม่มีผู้ใดคำนึงถึงเรื่องอายุของนางอีก เมื่ออยู่เบื้องหน้านาง ทุกคนมีแต่ความครั่นคร้ามยำเกรง แทบไม่กล้าหายใจแรง

ในช่วงสิบปีมานี้ หมิงเยวี่เยี่ยในที่สุดก็กำจัดฝ่ายตรงข้ามที่เป็นเครื่องกีดขวางนางจนสิ้นซาก เผ่าอสูรทั้งหมดหลงเหลือเพียงหนึ่งเสียงเท่านั้น นั่นคือเสียงของนาง สถาปนาฐานะที่ไร้พ้องอำนาจแท้จริง หน่วยงานสำคัญและกองทัพชั้นยอดทั้งหมดล้วนอยู่ในมือนาง

หลังจากอ่านรายงานทั้งหมด หมิงเยวี่เยี่ยขมวดคิ้ว “เหลียงเว่ย?”

นางมีสีหน้าหวนรำลึก นามนี้เห็นได้ว่าแจ่มชัดอยู่ท่ามกลางความทรงจำมากมายของนาง “เหลียงเว่ยของกองกำลังน้ำแข็งเย็นเยือก?”

นางมีความทรงจำต่อนามนี้อยู่บ้าง คนผู้นี้คือแม่ทัพบัญชาการศึก ระดับเงาที่ประสบความสำเร็จในการทำศึกล่วงลึกเข้าไปในแดนคุณหลุน ต่อมามันถูกปลดออกจากกองทัพ ปล่อยให้ว่างเปล่า เรื่องนี้ยังเคยถูกนาง

นำมาใช้เป็นชนวนเหตุเพื่อมุ่งเป้าโจมตีสภาผู้ว่าฯ โสในยุคนั้น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกฟ้าคว่ำดินในภายหลัง

“เป็นมันเอง!” โหยวฉินเลี้ยกล่าวอย่างรวบรัด ทว่าหนักแน่นชัดเจน

“มันไหนไปถึงดินแดนแห่งความมืด?”

“ไม่อาจทราบได้” โหยวฉินเลี้ยกล่าวอย่างเยือกเย็น “สมควรทำการสืบสวนหรือไม่?”

ใบหน้าของมันสงบราบเรียบ ปราศจากร่องรอยพริ้วใด แม้ว่าเรื่องที่มันเคยติดต่อบปะกับเหลียงเว่ยเมื่อครั้งอดีตจะถูกกลบฝังไปแล้ว แต่มันไม่เคยวางใจแม้แต่น้อย คนยังจี้ร่างกายอยู่ในเงามืดนานเท่าใด จะยังกลายเป็นรอบคอบระมัดระวังมากขึ้นเท่านั้น มันไม่มีวันทิ้งช่องโหว่นี้ไว้เป็นอันตราย

ดังนั้นโหยวฉินเลี้ยพากเพียรส่งเสริมเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าที่เคยมีส่วนร่วมในการพบปะครั้งนั้นอย่างสม่ำเสมอ เลื่อนตำแหน่งให้แก่พวกมัน มอบอำนาจให้พวกมันมากขึ้นเรื่อย ๆ

ในช่วงสิบปีมานี้ ภารกิจสำคัญที่สุดของพวกมันคือการกวาดล้างชุมนุมอำนาจเก่า โหยวฉินเลี้ยคือดาบสังหารที่คมกล้าที่สุดในมือของหมิงเยวี่เยี่ย เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาของมันย่อมต้องมีส่วนร่วมในภารกิจเหล่านี้ด้วยการเลื่อนตำแหน่งหมายความว่าพวกมันต้องแบกรับภารกิจที่ยากลำบากและเสี่ยงอันตรายมากกว่าเดิม

ดังนั้น คนเหล่านี้ค่อย ๆ ลดจำนวนลงทีละคนสองคน

สปีกว่าปีมานี้ ทางด้านเหลียงเวยกี้ตัวเจียบสงบ ไม่เคยปรากฏ
ออกมาเบื่องหน้าสายตาผู้คนอีก คนเหล่านี้หลงลืมมันไปตั้งแต่แรก ใน
บรรดาพวกมันทั้งหมดแม้แต่ผู้ที่ชาญฉลาดที่สุดยังไม่เคยถูกคิดแม้สักครั้ง
เดียว ว่าเรื่องของเหลียงเวยกี้กลับเป็นสาเหตุแท้จริงที่ทำให้พวกมันต้องตาย

และเนื่องเพราะพวกมันสละชีวิตเพื่อหน้าที่ เพื่อความสงบสุขของ
เผ่าอสูร ดังนั้นครอบครัวของพวกมันได้รับการดูแลอย่างดี ลูกหลานของ
พวกมันสามารถเข้าเรียนในตำหนักศาสตร์อสูรที่ดีที่สุด มีหน้าที่การงานที่
มีเกียรติและมั่นคง

ยุคสมัยแห่งความไม่สงบเป็นเครื่องปกปิดที่ดีที่สุด ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น
การเสียสละอย่างเป็นลำดับขั้นตอนของคนเหล่านี้ แม้แต่ในหมู่พวกมันเอง
ก็ไม่เคยมีผู้ใดระแคะระคายมาก่อน

ในสปีปีมานี้จำนวนผู้ที่สละชีพเพื่อความสงบของเผ่าอสูรมีมากมาย
เกินไป กระทั่งโหยวฉินเลี่ยยังได้รับบาดเจ็บปางตายอยู่หลายครั้ง มหิน้ำซำ
มียู่สองสามครั้งที่แทบจะเอาชีวิตไม่รอด

ดังนั้นในกระบวนการทั้งหมดนี้ อย่าว่าแต่จะมีผู้ใดสงสัยมัน แม้แต่ผู้ที่
จะสังเกตเห็นเงื่อนงำยังไม่มีแม้แต่คนเดียว

โหยวฉินเลี่ยนึกยนิดีต่อความรอบคอบระมัดระวังของมันในครั้งนั้น
หากคนใดคนหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่เกรงว่าจะเป็นปัญหายุ่งยาก
แล้ว หากผู้ใดบังคับบัญชาเก่าของมันเหล่านั้นยังอยู่ที่นี่ จะต้องมีคนจดจำ
เหลียงเวยกี้ที่ผุดเด่นขึ้นอย่างฉับพลันภายใต้ร่มธงของหมิงอ้องออกอย่าง
แน่นอน จากนั้นทุกคนจะพบว่าเรื่องนี้น่าประหลาดยิ่ง

หมจิวียเยี่ยไม่สนใจคำถามของมัน นางทอดถอนใจอย่างเศร้าเสียดาย “ข้ามองพลาดไปแล้ว ครึ่งนั้นข้าเข้าใจว่ามันเป็นเพียงแม่ทัพบัญชาการศึกระดับงูที่โดดเด่นอยู่บ้าง ไม่มีคุณค่าเพียงพอให้รับตัวไว้ใช้สอย นึกไม่ถึงว่าพรสวรรค์ของมันกลับไม่ด้อยกว่ามู่ซู่แม้แต่น้อย ข้าถึงกับมองข้ามแม่ทัพอัจฉริยะผู้หนึ่ง นับเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ของข้าจริง ๆ! นอกจากนี้ในฐานะอสูรผู้หนึ่ง มันกลับผุดเด่นขึ้นมาด้วยการนำทัพกองทัพบปศาจ นี่โยมใช้ว่าเผ่าอสูรเรามีแม่ทัพอันพลิดารเอกเช่นเดียวกันกับเปี่ยหานอยู่คนหนึ่ง!”

หมจิวียเยี่ยยังคงคิดยั้งเศร้าเสียดาย ด้วยสภาพของเหลียงเว่ยในยามนั้น ขอเพียงนางเอ่ยปากสักคำมันจะซื่อสัตย์ภักดีต่อนางไปจนตาย

ไพร่พลหนึ่งพันหาได้ไม่ยากนัก แต่แม่ทัพบัญชาการศึกผู้หนึ่งยากจะพบพาน โดยเฉพาะแม่ทัพอันล้ำเลิศเช่นนี้

ศึกครั้งนี้หนุนส่งเหลียงเว่ยขึ้นสู่ระดับยอดแม่ทัพอย่างแท้จริง

หมจิวียเยี่ยสะบัดศีรษะแรง ๆ สลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไป “การต่อสู้อยู่ระหว่างคุณหลุนกับม่ออวี่ไห่เป็นอย่างไรบ้าง?”

“ทั้งสองฝ่ายเริ่มเปิดฉากสู้รบอย่างเต็มตัว” โหยวณิเลียมุ่งความสนใจอยู่กับม่ออวี่ไห่เป็นพิเศษ จึงทราบกระจ่างเป็นอย่างดี “จากข่าวลับที่พวกเราสืบทราบมา ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ได้เตรียมตัวสำหรับศึกสุดท้ายที่จะตัดสินความเป็นความตายของพวกมันมาก่อน เดิมทีจิตใจเจตนาแรกเริ่มของม่ออวี่ไห่ คือใช้เทียนหวนเหนือดึงความสนใจของคุณหลุน เพื่อที่พวกมันจะได้ลอบโจมตีจากช่องว่างรอยโหว่ รติลอนกำลังของคุณหลุน ส่วนทาง

ฝ่ายคุณหลุนคติกลินกนิเทียนหวนเป็นอันดับแรก ทางหนึ่งเพื่อกำจัดหอกข้างแคร่ ในเวลาเดียวกันก็เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ขุมกำลังของพวกเขาด้วย จากนั้นค่อยมุ่งเป้าไปยังสี่มหาณิกายพุทธหรือไม่ก็เหฺลียงเตา เพื่อบีบบังคับให้ม่ออว^๑นิน^๒ให้ออกมาทำศึกตัดสินกับพวกมันทันที”

หมิงเยวี่เยี่ยพยักหน้า “กระบวนการของหลี่เซียนเออร์นี่รวบรัดหมดจดย^๓งิ ม่ออว^๑นิน^๒ให้ได้แต่ต้องยอมรับข้อเสนอของนาง คุณหลุนก็มีอาจถอนกำลังล่าถอย ได้แต่จำใจเปิดฉากสู้รบอย่างเต็มรูปแบบ”

จากนั้นนางย^๔มิละไม “ยักษ์ใหญ่ทั้งสองเมื่อเริ่มรบราฆ่าฟันกัน เกรงว่าคงไม่จบสิ้นลงง่าย ๆ เราจะใช้โอกาสนี้พักผ่อนสะสมกำลัง รอจนทั้งสองฝ่ายล้วนรับบาดเจ็บบอบช้ำ จะถึงเวลาที่เผ่าอสูรของข้าได้ผงาดขึ้นมาแล้ว!”

เผ่าอสูรที่เพิ่งจะฟื้นกำลังเล็กน้อยหลังจากสงครามกวาดล้างตลอดสิบปี ย่อมไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ในความขัดแย้งภายในตลอดช่วงสิบปีมานี้ เผ่าอสูรสูญเสียขุมกำลังความเข้มแข็งไปมากมายเท่าใด เกรงว่าไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างไปกว่าหมิงเยวี่เยี่ยอีก ในสายตาของนาง การสู้รบภายในของแดนซวิเจ้อและแดนปติจ เป็นสวรรค์ประทานพรให้แก่เผ่าอสูรของนาง ให้เผ่าอสูรได้มีเวลาฟื้นฟูกำลัง

“ต้าเหรินปราดเปรื่องย^๕งิ!” โหยวฉินเลี้ยกล่าวด้วยสีหน้ายอมรับนับถือ

หากแต่ในใจมัน กำลังหัวร่อเย้ยหยันอย่างเย็นชา

มันรู้จักผิดดี แม้ว่าผมไม่ได้กล่าวออกมา แต่มันสามารถดูออกว่าผมจะต้องมีกระบวนการทำตามหลังอย่างแน่นอน!

โหยวนฉินเลียเฉลี่ยวฉลาดยงอีกทั้งมันยังทำงานอยู่ในแวดวงการข่าวมานานปี มีฝีมือในการสืบค้นความจริงจากเบาะแสร่องรอยแม้เพียงเล็กน้อย เหลียงเว่ยจู่ๆ ปรากฏตัวขึ้นได้ร่วมธงของหมิงอ๋อง เมื่อนึกถึงน้ำเสียงเชื่อมั่นของผู่การหวนกลับไปยังม่ออว้นไห่ของพวกเหวยเส้ง และการกลับมาที่ล่าช้าออกไปของจ้าวม่อ มันได้มาถึงข้อสรุปที่เหลวไหลถึงที่สุดประการหนึ่ง เป็นไปได้ว่าหมิงอ๋องก็คือจ้าวม่อ!

กล่าวตามความสัตย์ แม้แต่มันยังแทบขวัญหนีดีฝ่อด้วยข้อสรุปของตนเอง

แต่ในไม่ช้ามันก็สงบใจลง หากนี่เป็นความจริง เช่นนั้นจ้าวม่อในยามนี้ก็มีขุมกำลังแข็งแกร่งอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน นี่จะเป็นฝันร้ายของผู้ยิ่งใหญ่รายอื่น ๆ

ในความเห็นของมัน วหารเทพปศิจสมควรไม่อาจยืนหยัดได้นาน ขุมกำลังของทั้งสองฝ่ายห่างชั้นกันเกินไป

การรวมเป็นหนึ่งของเผ่าปศิจ ไม่มีผู้ใดหยุดยั้งได้

และหากการคาดเดาของมันถูกต้อง... ..

ทันทีที่จ้าวม่อปราบพชิตวหารเทพปศิจ ก็จะครอบครองดินแดนร้อยละอน ดินแดนแห่งความมืดและม่ออว้นไห่ กลับกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่มีขุมกำลังกล้าแข็งที่สุดในใต้หล้า หนทางเดียวที่จะต่อกรกับมันได้ คือเผ่าอสูร และคุณหลุนจะต้องจับมือเป็นพันธมิตรกัน

แต่ในยามนี้ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเผ่าอสูรหมจึเยวียเยีย กลับตกลงใจว่าจะนั่งอยู่บนภชุมดสองพยัคฆ์เช่นฆ่ากันจนกว่าจะจบสิ้น ... โหยวณิเลียลอบยมิเยาะอยู่ในใจ

ขอเพียงจ้วม่อรวมเผ่าปติางเสร็จสมบูรณ์ มันจะมีขุมกำลังกล้าแข็งกว่าคุณหลุน ที่สำคัญไปกว่านั้น คือคุณหลุนคงไม่มีวันคาดคิดไปถึงว่าหมจึอ่องกคือราชันแห่งม่ออว^๑นิให้ ศัตรูเก่าของพวกเขาตนเอง

ด้วยแผนการอันอุกอาจของจ้วม่อ คุณหลุนมีชะตากรรมที่จะต้องประสบกับความสูญเสียครั้งใหญ่!

โหยวณิเลียรู้จักฝีมือของฌูเป็นอย่างดี อสูรเผ่าผู้นี้หากไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป แต่เมื่อใดที่มันลงมือ ต้องจู่โจมปลิดชีพอย่างเฉียบขาดดุตันที่สุด จะไม่เปิดโอกาสให้คุณหลุนได้พลิกฟื้นอีกเป็นครั้งที่สอง

เมื่อถึงเวลานั้น... ..

เผ่าอสูรยังจะเป็นคัมมือของจ้วม่ออีกหรือ?

ไม่มีผู้ใดคาดฝัน หลังจากการสู้รบทั้งหมด แม่ทัพที่โดดเด่นที่สุดภายใต้ร่มธงของหมจึอ่องกลับไม่ใช่จ้วม่อ แต่เป็นเหลียงเวย ที่ผ่านมาผู้คนเข้าใจว่าจุดด้อยของหมจึอ่องอยู่ที่เรื่องนี้เอง มันแม้มีกำลังทหาร แต่ขาดแคลนแม่ทัพบัญชาการศึกที่มีความสามารถ แม่ทัพบัญชาการศึกในที่นี้ย่อมหมายถึงชนชั้นยอดแม่ทัพ

ดินแดนร่อยเถื่อนตกอยู่ในกลียุค เกิดการรบพุ่งวุ่นวายมาโดยตลอด ขุมกำลังโดยรวมลดน้อยถอยลง แต่ในขณะเดียวกัน พวกมันกลับให้กำเนิด

ยอดแม่ทัพจำนวนหนึ่ง ไม่ว่าวหารเทพปติจ สหพันธ์จอมปติจหรือ
พันธมิตรวีรบุรุษ ล้วนแล้วแต่มียอดแม่ทัพ

ในเรื่องนี้พวกมันแม่อ่อนด้อยกว่าพวกซวิเจ่ออย่างมาก แต่ก็เข้มแข็ง
กว่าดินแดนแห่งความมืดเป็นอันมาก ดินแดนแห่งความมืดสงบสุขมานาน
ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากหมิงอ่องคนก่อนรวมแผ่นดินแห่งความมืด
เป็นหนึ่งใน พวกมันก็ไม่ได้รบราฆ่าฟันกันอีก

เมื่อไม่มีประสบการณ์การสู้รบ ก็ยากที่แม่ทัพบัญชาการศึกผู้หนึ่งจะ
เติบโตขึ้นเป็นยอดแม่ทัพ แม้แต่สำนักใหญ่เช่นคุณหลุนซึ่งมีระบบการ
ฝึกอบรมแม่ทัพบัญชาการศึกอย่างดีเลิศ มีจำนวนแม่ทัพบัญชาการศึก
มากมายนับไม่ถ้วน แต่ยอดแม่ทัพที่แท้จริงจะถือกำเนิดจากการสู้รบ
เท่านั้น

แต่แล้วถึงยามนี้จุดอ่อนข้อนี้ของหมิงอ่องถูกขจัดไปสิ้น
นอกเหนือจากเหลียงเว่ยผู้ที่ราวกับว่าจู่ๆ ก็ผุดขึ้นจากอากาศธาตุ บัดนี้ยัง
มีซีซิงแห่งพันธมิตรวีรบุรุษ

พันธมิตรวีรบุรุษที่ยังคงอยู่รอดปลอดภัยภายใต้การกระหนาบรุกราน
ของวหารเทพปติจและสหพันธ์จอมปติจ ส่วนใหญ่แล้วเป็นความดี
ความชอบของซีซิงผู้นี้เอง มันเป็นแม่ทัพบัญชาการศึกที่แข็งแกร่งที่สุด
ของพันธมิตรวีรบุรุษ และเป็นยอดแม่ทัพเพียงหนึ่งเดียวที่พันธมิตร
วีรบุรุษมีอยู่

แต่ซีซิงนับว่าเคราะห์ร้ายยิ่ง ในศึกครั้งนี้เหลียงเว่ยคอยหลีกเลียง
ตำแหน่งของมันอย่างชาญฉลาด พร้อมกันนั้นก็เร่งจู่โจมบรรดาแกนหลัก

ของพันธมิตรวีรบุรุษ ซีซาร์อ่านสถานการณ์ออกทันที รีบรุดกลับไป
ช่วยเหลือแกนนำเหล่านั้น แต่ยังคงสายไปก้าวหนึ่ง ชนชั้นผู้นำของ
พันธมิตรวีรบุรุษทั้งหมดล้วนยอมจำนน มันกระทั่งโอกาสจะดีไต่ยังไม่มี ได้
แต่ยอมจำนนตาม

หากเอ่ยถึงในฐานะนักรบ ซีซาร์ยังไม่อาจเปรียบเทียบกับอันม่อได้ นี่
สามารถเห็นได้จากขนาดกองทัพของทั้งสอง ด้วยพลังฝีมือของซีซาร์ เพียง
สามารถนำทัพมือดีหกพันคน แต่อันม่อสามารถนำทัพหนึ่งหมื่นคนโดยไม่
ลำบากเกินไป แต่ในด้านประสาทสัมผัสอันเฉียบคม ปฏิภาณไหวพริบและ
ความสามารถเชิงกลยุทธ์ อันม่อนับว่าด้อยกว่าซีซาร์อย่างมาก

จ้าวม่อทำการเลือกเฟ้นยอดฝีมือจากแต่ละกองทัพ เพื่อสร้างกองทัพ
ใหม่สำหรับซีซาร์โดยเฉพาะ

ในความเห็นของจ้าวม่อ ยอดแม่ทัพย่อมคู่ควรกับกองพันล้ำเลิศ ซีซาร์
แม้ไม่เลว แต่กองทัพเดิมของมันก็กลับไม่ค่อยดีนัก สิ่งที่จ้าวม่อมีมากที่สุดใ
ยามนี้ก็คือกำลังคน เหลียงเว่ยสู้รบประสพชัยอย่างหมดจดงดงาม คร่ากุม
ชนชั้นผู้นำของพันธมิตรวีรบุรุษทั้งเป็น เมื่อพันธมิตรวีรบุรุษทั้งเบื่องสูง
เบื่องต่ำล้วนยอมศิโรราบ หมายความว่าจำนวนกองทัพของจ้าวม่อขยายตัว
ขึ้นอีกครั้ง

เมื่อมีกองทัพมากมายถึงเพียงนี้ คิดสร้างกองพันล้ำเลิศให้แก่ซีซาร์สัก
ทัพหนึ่ง ลำบากแค่เพียงยกมือเท่านั้น

มันไม่ระแวงสงสัยซีซาร์แม้แต่น้อยนัก มันเชื่อว่าซีซาร์ย่อมมใช้ตัวโกงม

จ้วม่อในยามนี้เท่ากับมีหัวหอกอันคมกล้าสองเล่ม เหลียงเวยและซีซง
มันยังมีอันม่อผู้มีประสบการณ์และน่าเชื่อถือ รับหน้าที่แม่ทัพใหญ่ควบคุม
ภาพรวมของกองทัพ แทบไม่มีสิ่งใดที่มันต้องทำอีก

ในขณะเดียวกัน อีกด้านหนึ่ง ทุกอาณาจักรภายใต้อาณัติของวิหาร
เทพปศาจเริ่มระดมกำลังอย่างเต็มที่

สภาพการณ์ดำเนินไปในทิศทางที่ชวนให้ผู้คนต้องสั่นหวั่น ความเร็ว
ในการรุกคืบของกองทัพหมิงอ่องแทบจะอยู่เหนือความเข้าใจของผู้คน
ทันทีที่ที่พันธมิตรวีรบุรุษยอมจำนน เท่ากับวิหารเทพปศาจต้องสู้ศึกเพียง
ลำพัง ไม่มีที่ให้พวกมันล่าถอยอีก

หลายปีมานี้วิหารเทพปศาจขยายดินแดนกว้างไกล แทบจะ
ครอบครองดินแดนร้อยละเก้าของครึ่ง กลายเป็นขุมกำลังที่ใหญ่โตที่สุดของ
ดินแดนร้อยละเก้า ในบรรดาห้าเทพปศาจ พวกมันมีทั้งปรมาจารย์ยุทธและ
ยอดแม่ทัพ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับหมิงอ่องแล้ว พวกมันยังคงอ่อนด้อยกว่า
มาก

โดยเฉพาะหลังจากที่การโจมตีระดับเทพยุทธ์ของหมิงอ่องทำลาย
แนวป้องกันอาณาจักรเทียนมู่ในกระบวนท่าเดียว สร้างความสะท้าน
สะเทือนไปทั่วหล้า

ในศึกกรณีแม่น้ำหมิงอ่อง ผู้คนเคยประจักษ์ในพลังด้านเทพยุทธ์มา
ก่อน แต่ประสบการณ์ที่ได้ล้มिरด้วยตัวเอง นับว่าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

อันม่อเป็นแม่ทัพใหญ่ เหลียงเวยและซีซงจี้รับหน้าที่แม่ทัพกองหน้า ขบวนทัพโจมตีรูปสามง่ามบังเกิดขึ้น อันม่อแม้ไม่ใช่ผู้แข็งแกร่งที่สุด แต่มันหนักแน่นน่าเชื่อถือ ได้รับความเคารพจากกองทัพทั้งหมด มอบให้มันเป็นแม่ทัพใหญ่ดูแลภาพรวมของกองทัพ จ้วม่อไม่วิตกกังวลแม้แต่น้อย ส่วนเหลียงเวยไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึง มันถือเป็นดาวรุ่งที่พุ่งแรงที่สุดในรอบหลายปีนี้ จ้วม่อยังคงคาดหวังในตัวซีซงจี้ไม่น้อย มันต้องการชมเชยขีดความสามารถของซีซงจี้

อย่างไรก็ตาม จ้วม่อกำลังพยายามจัดระเบียบการปกครองในดินแดน ร้อยเอื่อนส่วนที่มันยึดครองได้ มันต้องการวางกรอบเค้าโครงทางการปกครองให้เรียบร้อยเสียก่อน จึงสามารถบุกโจมตีวิหารเทพปศิจาใจอย่างวางใจ เมื่อเสร็จเรื่องทางด้านวิหารเทพปศิจาใจแล้ว จะเป็นเวลาที่พวกมันหันหัวออกไปจัดการกับคุณหลุน

เมื่อถึงเวลานั้น อาจไม่มีเวลาให้มันมัวพะวงกับเรื่องเหล่านี้อีก

ศึกซีเป็นซีตายกับคุณหลุนอาจยืดเยื้อเป็นเวลานาน ถึงยามนั้น แนวหลังที่มันคงจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

นอกจากนี้ การปกครองดินแดนร้อยเอื่อน ไม่เหมาะที่จะให้ปศิจาจากดินแดนแห่งความมืดเป็นผู้รับไป มันต้องการคนของดินแดนร้อยเอื่อน มีแต่ทำเช่นนั้น มันจึงจะสามารถสร้างความมั่นคงในดินแดนร้อยเอื่อนโดยเร็วที่สุด

จ๋วม่อเคยพบปะกับเหล่าชนชั้นผู้นำของพันธมิตรวีรบุรุษมาแล้ว แต่
ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อพวกมันเท่าใด อาจบางทีคนเหล่านั้นมีความสามารถ
พื้นเพธรรมดาเกินไป ไม่เพียงพอที่จะกระทำการใหญ่

ผู้อื่นอาจเข้าใจว่าจ๋วม่อไม่มีผู้คนให้ใช้สอย แต่หาได้ล่องรู้ไม่ ในใจ
จ๋วม่อกำหนดตัวบุคคลที่มันพึงพอใจเอาไว้แต่แรก

มันหวนคะนึงถึงช่วงเวลาในเมืองมหาสันตสีหนาทอแววหวานรำลึก
แววตานุ่มนวลลง

เสียดงจู่พี่น้องตระกูลหลัน พวกเจ้าสบายดีหรือไม่?

บทที่ 902 ศักดิ์ตัสนิสองสุดยอด! เทพยุทธ์สำแดงเดช!

กองพันเสวียตงที่กำลังเร่งรุดเดินทางอย่างเต็มกำลัง กลับมีเหตุให้
ต้องหยุดลงกลางคัน

เนื่องเพราะที่เบื้องหน้า มีกองทัพหนึ่งรอคอยพวกมันอย่างเจียบ ๆ

เสวียตงม่านตาหดแคบลงทันควัน

ค่ายจู่เซวีย!

หลังจากได้ยันิว่าเปี้ยหานและกองพันบาปเคราะห์ปรากฏตัวขึ้นที่
แนวหน้าอย่างกะทันหัน เสวียตงก็ไม่มีอันใดให้แปลกใจอีกแล้ว นี่กลับยัง
ช่วยยืนยันว่าสี่ม่านกายพุทธลอบยีนอยู่ฝ่ายม่ออว^๑ให้ตั้งแต่ต้น ในเขต
แดนของสี่ม่านกายพุทธ ตำแหน่งเคลื่อนทัพของเสวียตงย่อมไม่อาจ
ปกปิดหูตาของพวกมัน ด้วยขีดความสามารถของกงซุนเสี่ยวเหนียง ไยจะ
ม้อาจคาดเดาเจตนาของมันได้?

ทันใดนั้นเสวียตงมุมปากผุดรอยยิ้มสนใจ ในดวงตาลุกโชนด้วยจิต
วิญญาณการต่อสู้ซึ่งความจริงมันคาดหวังรอคอยศึกนี้มาเป็นเวลานาน
นักหนาแล้ว!

แม่นางน้อยกงซุน! ค่ายจู่เซวีย!

ยอดแม่ทัพไร้พ่าย! สุดยอดทัพแกร่งที่ไม่เคยพราชัยมาก่อน!

มีเพียงคนระดับนี้เท่านั้นที่คู่ควรจะเป็นคู่ต่อสู้ของมัน ในสายตาของ
เสวียตง ผู้ที่สามารถเป็นคู่มือที่ทัดเทียมกับมัน ทอดตาทั่วหล้ามีเพียงกง

ชุมชนผู้เดียวเท่านั้น สำหรับเปี้ยห่านหรือคนเช่นหย่างหยวนฮ่าวกับกู่เหลียงเตา หาได้อยู่ในสายตาของมันไม่ แม่ทัพระดับนั้นไม่มีค่าพอให้มันเหลือบแล

มีเพียงคนเดียวที่สามารถสนทนาภาษาเดียวกันกับมัน นั่นคือกงซุนชา ยอดแม่ทัพอันดับหนึ่งแห่งม่ออวี่ไห่ แม่นางน้อยผู้เยี่ยมยอดอย่างหมดจดดงาม ขณะที่ทำให้ทั้งโลกหวาดสะพรึงด้วยฝีมืออันแกร่งกล้าเกรียงไกรของมัน!

เรื่องเกี่ยวกับกงซุนชา เสวียตงเผ่าตติตามศึกษาในเซงจีลิกมาก่อน ยังมันสับสนมากเท่าใด ยังนับถือเลื่อมใสอีกฝ่ายมากเท่านั้น เสวียตงในฐานะแม่ทัพบัญชาการศึกผู้หนึ่ง เดิมทีเข้าใจว่ามันบรรลุถึงจุดสูงสุดแล้ว แม้ว่ายังไม่ถึงระดับไต้หล้าไร่เทียมทานอย่างแท้จริง แต่ก็ไม่เคยมีกองทัพใดสามารถทำให้มันรู้สึกกดดันมาก่อน แม้แต่กู่เหลียงเตา ขุนพลพยุักษ์แห่งซีเซวี่ยนผู้นั้นก็ตาม มันเคยบดขยี้อีกฝ่ายจนราบคาบมาแล้ว หากมใช้ว่ากงซุนชามาทันเวลา กู่เหลียงเตากระทั่งโอกาสหลบหนีเอาชีวิตรอดยังไม่มี

เสวียตงประเมินกงซุนชาเอาไว้สูงยิ่ง กงซุนชาเป็นเช่นเดียวกันกับมัน พวกมันล้วนไม่มีจุดอ่อนที่ชัดเจน และเฉกเช่นเดียวกับมัน กงซุนชามีความสามารถในการเกาะกุมจุดอ่อนของผู้คน เฉกเช่นเดียวกับมัน กงซุนชาถนัดจัดเจนพิชัยยุทธ์ทุกรูปแบบ สามารถแปรเปลี่ยนยุทธวิธีได้ตั้งใจปรารภ

ข้อแตกต่างระหว่างพวกมันมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือแบบฉบับการต่อสู้

แบบฉบับการต่อสู้ของเสวียตงเปรียบประดุจค้อนยักษ์ เกรี้ยวกราด
ดุตัน บดขยี้ไปทุกทิศทางโดยไร้ผู้ต้าน ส่วนกงซุนชาเป็นดั่งมิดคมกล้า ทั้ง
พลกิแพลงและปราดเปรียวถึงขั้นสุดยอด การโจมตีแต่ละครั้งสามารถ
เชือดเนื้อเลาะกระดูกอย่างหมดจด

แต่ในด้านของการฝึกอบรมอัจฉริยะหน้าใหม่ เสวียตงยอมรับว่ามัน
ยังห่างไกลจากกงซุนชาอยู่มาก กงซุนชาฝึกอบรมแม่ทัพบัญชาการศึก
ชั้นหนึ่งให้แก่ม่ออว[†]นไห้คนแล้วคนเล่า แม่ทัพเหล่านี้เป็นหัวใจสำคัญใน
ความแข็งแกร่งของม่ออว[†]นไห้ กล่าวตามความสัตย์ กระทั่งคุณหลุนยังมี
อาจไม่ยอมรับ ว่าระดับฝีมือของแม่ทัพคุณหลุนไม่อาจเทียบได้กับแม่ทัพม่อ
อว[†]นไห้

ในช่วงสปีปีมานี้ นอกเหนือจากการนำทัพออกรบ เสวียตงทุ่มเทเวลา
แทบทั้งหมดในการฝึกอบรมแม่ทัพหน้าใหม่ของคุณหลุน เมื่อมีกงซุนชาผู้
ยอดเยี่ยมเป็นคู่แข่งในใจมัน เสวียตงไม่อาจทำใจยอมรับให้กงซุนชาเหนือ
ล้ำกว่าตนได้ ไม่ว่าในด้านใดก็ตาม

การปรากฏขึ้นของเหล่าแม่ทัพอัจฉริยะหน้าใหม่ของคุณหลุนในช่วง
หลายปีมานี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลจากความมานะบากบั่นของเสวียตง

อย่างไรก็ตาม เสวียตงยังคงรู้สึกอึดอัดว่าแม่ทัพหน้าใหม่ของคุณ
หลุนเหล่านี้ ยังไม่อาจเทียบได้กับพวกม้าฝานและแม่ทัพอื่นๆ ของม่ออว[†]
นไห้ นี่ทำให้มันไม่พอใจอย่างมาก

ดังนั้นเสวียตงเฝ้าวาดหวังมาโดยตลอด หวังว่าจะได้ทำศึกตัดสินกับ
กงซุนชาในสักวัน

นี่ไม่ถึงว่าสวรรค์จะประทานโอกาสสำหรับศึกตัดสินระหว่างพวกมัน
เร็วถึงเพียงนี้!

เสวียตงก้าวออกมาจากแถวทัพ แทบจะร่ากับว่าพวกมันตกลงกันได้
ล่วงหน้า กองขุนชาเองก็ปรากฏตัวที่ด้านหน้าขบวนทัพในเวลาเดียวกัน

มันเห็นกองขุนชาที่เอียงอาย เสวียตงแม่เคยชมคุณภาพของกองขุนชาใน
บันทึกภาพยามาก่อน ยังคงงังงันไปบูหนึ่ง คนผู้นี้ตรงกันข้ามกับมัน
อย่างสิ้นเชิง ร่ากับเด็กชายข้างบ้านที่อบอุ่นอ่อนโยนและเป็นมิตร ไม่มี
กลิ่นอายฆ่าฟันแม้แต่หน่อย เสวียตงไม่อาจเชื่อมโยงคนเบื้องหน้ากับยอดแม่
ทัพไร้ผู้ต้าน ซึ่งศัตรูเพียงได้นิซือกพิ้ากันหลบลี้หนีหน้าผู้นั้น

“ผู้น้องเสวียตง คารวะกองขุนเซียนเซง!” เสวียตงประสานมือค้อมกาย
อย่างมีมารยาท

“เสวียเซียนเซงใจเกินไปแล้ว!” รอยยิ้มของกองขุนชาয়จีเอียงอาย
กว่าเดิม

เสวียตงยอมไม่ถุกรอยยิ้มอันชวนสนทิตสนมของกองขุนชาหลอกลวง
แต่ยังคงรู้สึกถึงความย้อนแย้งอย่างประหลาด แต่มันตั้งสติทันที กล่าว
เสียงดังฟังชัด “เดิมทีเข้าใจว่าศึกระหว่างเราจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อจ้วม่อเซียน
เซงกลับมาแล้ว นี่ไม่ถึงว่าจะได้พบกันเร็วถึงเพียงนี้ ดูเหมือนว่าศึก
ระหว่างเราท่านจะเป็นฟาลิขิตีแล้ว”

“ยอมมใช้ฟาลิขิตี” กองขุนชาয়ยังคงยิ้มอย่างอ่อนหวาน ทว่าถ้อย
วาจากลับแหลมคมดุจใบมีด “นี่เป็นกลยุทธ์”

เสวียตงใจสั่นสะท้าน แต่สีหน้ายังคงสงบราบเรียบ มั่นหวัร่ออย่าง
ขบขัน “กลยุทธ์ ข้าชอบคำนี้”

“เสวียเซียนเซงเมื่อชมชอบก็ดี” กงซุนชาส่งยิ้มไม่มีพิษเป็นภัย
“เสวียเซียนเซงเมื่อชมชอบ ข้าจะได้มีความมั่นใจมากขึ้น อา ศิษย์พี่ของ
ท่านนับเป็นยอดอัจฉริยะแห่งยุคผู้หนึ่ง เสวียเซียนเซงเองก็เป็นแม่ทัพ
บัญชาการศึกไร้พ่าย หากต้องร่วงหล่นลงมา ช่างชวนให้ผู้คนนึกเสียดาย
นัก”

“ฮ่าฮ่า!” เสวียตงแหงนหน้าหวัร่อเสียงดังกระหึ่ม “ใต้หล้ามีผู้ใด
สามารถเป็นคัมมือของศิษย์พี่ใหญ่ข้าได้? ผู้ใดสามารถเป็นคัมมือของข้า?”

วาจาเหล่านี้เยอหยิ่งลำพองถึงที่สุด แต่ในสຸ້มเสียงแผ่วไว้ด้วยความ
เชื่อมั่นอย่างแรงกล้า บันดาลให้ผู้คนเชื่อวาจาของมันอย่างสนิทใจ

“เป็นความจริง?” รอยยิ้มของกงซุนชาয়ังมีอายกว่าเดิม
“หรือเสวียเซียนเซงเข้าใจว่าเทพยุทธ์จะไร้เทียมทานจริงๆ? หรือ
เสวียเซียนเซงเข้าใจว่าใต้หล้านี้มีเพียงหลินเซียนผู้เดียว? เสวียเซียนเซง
ข้าว่าท่านดูแลคนเหล่านี้จอมยุทธ์ทั่วหล้าเกินไปแล้ว!”

เสวียตงใจหายวาบ ดวงตาหรี้แคบลง อย่างไรก็ตาม เพียงถ้อยคำข่ม
ขวัญตามเล่ห์อุบายศึกเช่นนี้ ไหนเลยจะส่งผลกระทบต่อยอดแม่ทัพระดับ
มันได้ มั่นหวัร่อพลาংกล่าว “ศึกใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ไยต้องเสียเวลา
ประการณเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้ มาเถอะ มาสู้กัน ข้าเฝ้ารอเวลานี้มานานมาก
แล้ว!”

“เสวียเซียนเซจิกกล่าวถูกต้อง” มุมปากของกงซุนชาสยายกว้างเป็นรอยยิ้มที่แหลมคมดุจใบมีด คำความเอียงอายพลันกลับกลายเป็นรังสีฆ่าฟันอันรุนแรง “น่าเสียดายนัก สงคราม ไม่เหมือนกับในกาลก่อนอีกแล้ว”

ค่ายจู่เซวียปะทะกองพันเสวียตง!

สองสุดยอดแม่ทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้า สองกองทัพล้ำแกร่งเกรียงไกรไร้เทียมทานที่สุด เติบโตอย่างเต็มรูปแบบ!

เหวยเส้งรวดเร็วถึงขีดสุด ในใจร้อนรุ่มตั้งไฟสุ่ม มันเร่งความเร็วหาะเหินอย่างสุดกำลัง

เป้าหมายของมันคือหลินเซียน!

กงซุนชากล่าวไม่ผิด สงครามเปลี่ยนไปแล้ว การปรากฏตัวของปรมาจารย์ด้านเทพยุทธ์เปลี่ยนโฉมของสงครามอย่างสิ้นเชิง ในอดีตไม่ว่าคนผู้หนึ่งจะมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอดเพียงใด ยังไม่อาจแปรเปลี่ยนผลของสงครามได้ด้วยกำลังของตนเองเพียงลำพัง

แต่สภาพเช่นนี้ พังทลายไปด้วยการมีย่อยของเทพยุทธ์

สำหรับเทพยุทธ์ผู้หนึ่ง ปลดปล่อยศิระแม่ทัพศัตรูท่ามกลางทหารนับหมื่นไม่ใช่เรื่องยาก ชนชั้นเทพยุทธ์ครอบครองพลังมากพอ ที่จะสามารถล่องลึกเข้าไปในดินแดนของศัตรูดูจตุรเดนิเล่นในสวนหลังบ้านตน

ปลดปล่อยศิระแม่ทัพศัตรูจตุรเดนิหวัดจากถุงย่าม!

ฝีมืออันน่ากลัวนี้ สามารถเปลี่ยนพลกิสถานการณ์การสู้รบจากรากฐาน

คุณหลุนเองก็ยิ่งซึ่งถึงพลังของกลยุทธ์นี้เช่นกัน

ตามสายข่าวที่พวกมันสืบทราบมา หลินเขียนแยกตัวจากเสวียตง ตั้งแต่แรก เวลานี้ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันอยู่ที่ใด

เป้าหมายของหลินเขียน หากไม่ใช่กู่เหลียงเตาก็ต้องเป็นหย่างหยวนฮ่าว!

ไม่ว่ากู่เหลียงเตาหรือหย่างหยวนฮ่าว ไม่มีผู้ใดสามารถหยุดยั้งหลินเขียนได้ เนื่องจากได้รณรงค์ของพวกมันไม่มีชนชั้นเทพยุทธ์ ที่สำคัญคือ ไม่ว่าสูญเสียกู่เหลียงเตาหรือหย่างหยวนฮ่าว ล้วนเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่สำหรับฝ่ายของม่ออว้นไห่

ม่ออว้นไห่ไม่เคยนั่งใจ พวกมันทำการศึกษาและปรึกษาหารือแล้วแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า ได้ข้อสรุปว่าระดับเทพยุทธ์ไม่ใช่สิ่งที่สามารถหยุดยั้งได้ในเวลานี้ ความไม่สมดูลนี้จะดำเนินต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง อย่างน้อยสปีปี

หลังจากผ่านไปสปีปี ระดับฝีมือเฉลี่ยของกองทัพจะเพิ่มสูงขึ้นอีกสองระดับ และจะบังเกิดชนชั้นกึ่งเทพยุทธ์มากขึ้น กึ่งเทพยุทธ์ห้าคนเพียงพอที่จะต่อกรกับเทพยุทธ์

เมื่อถึงเวลานั้น สงครามจะเริ่มมาถึงสมดูลใหม่อีกครั้ง ประมาจารย์เทพยุทธ์จะมใช้ไร่เทียมทานอีกต่อไป การมีตัวตนของแม่ทัพบัญชาการศึกษาจะกลับมามีคุณค่าความหมายอีกครั้ง

ยอดแม่ทัพเช่นกู่เหลียงเตาหรือหย่างหยวนฮ่าว ย่อมไม่สามารถหยุดขึ้นได้เอง แต่จะเพาะสร้างขึ้นด้วยการฝึกอบรมและการสืบทอดเป็นเวลานาน

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจสูญเสียพวกมันไป

ในช่วงสิบปีหลังจากนี้ ผู้ใดครอบครองปรมาจารย์เทพยุทธ์ ผู้ใดมีจำนวนเทพยุทธ์มากที่สุด จะถือครองข้อได้เปรียบเหนือผู้อื่น

ระหว่างเร่งรัดไป เหวยเส้งยังเฝ้าครุ่นคิดว่าระหว่างหย่างหยวนฮ่าว และกู่เหลียงเตา ผู้ใดเป็นเป้าสังหารของหลินเซียน?

เมื่อใคร่ครวญถึงตำแหน่งทัพ เหวยเส้งเชื่อว่าทางด้านของกู่เหลียงเตามีความปั่นป่วนได้มากกว่า

ระดับฝีมือของกู่เหลียงเตาและหย่างหยวนฮ่าวแม้ไม่แตกต่างกัน แต่ในขุมกำลังของพวกมัน กู่เหลียงเตาเห็นได้ว่ามีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่า ยิ่งไปกว่านั้น กู่เหลียงเตายังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับม่ออว้นให้มากกว่าหย่างหยวนฮ่าว

หากสามารถปลิดปลงกู่เหลียงเตา จะส่งผลกระทบร้ายแรงกว่าการสังหารหย่างหยวนฮ่าว

นอกจากนี้ กู่เหลียงเตายังล่องลึกเข้าไปในแดนคุณหลุนมากกว่าหย่างหยวนฮ่าว กู่เหลียงเตาเต็มไปด้วยความปรารถนาที่จะล้างแค้น ทวงหนี้อัปยศที่ได้รับจากเสวียตงในครั้งนั้น หมายความว่ามันย่อมบุกทะลวงเข้าไปเร็วกว่าหย่างหยวนฮ่าว

และยังหมายความว่าหลินเซียนจะสามารถหาตัวมันพบได้ง่ายกว่าหย่างหยวนฮ่าว

หลินเซียนทอดตามองกองทัพของกู่เหลียงเตาที่เบื้องล่าง ในสายตาของมัน คนเหล่านี้ไม่ต่างจากมดปลวกกลุ่มหนึ่ง

ช่วงอวีทัวร่างเต็มไปด้วยบาดแผลสาหัส ใบหน้าขาวซีดดูคนตาย
แขนขวาถูกหลินเขียนตัดขาดจากร่าง แต่มันไม่คิดหยุดโลหิตที่หลังไหล
ออกมาดูสวยงาม เพียงจ้องมองเงาร่างที่กลางเวหาตาเขม็ง

หลินเขียนถือกระบี่ยืนตระหง่านดูขุนเขา ชายเสื้อขาวพลุ้สั้สะบัด
ปลิวกลางสายลม ประหนึ่งเทพเทวะที่อยู่สูงเกินกว่าดินแดนของมนุษย์
ปุถุชน

กองทัพกู่หลียงเตาโหมโจมต้อย่างบ้าคลั่ง ลำแสงจู่โจมจากเทพวชิรา
นับไม่ถ้วนกระหน่ำยงขึ้นไปบนท้องฟ้า ทว่าหลินเขียนไม่สะทกสะท้าน
มานแสงรอบกายมันไม่สะเทือนแม้แต่น้อย แม้แต่ภายใต้พายุการโจมตี
ประดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง พื้นผิวของมานแสงยังไม่บังเกิดระลอกอันใด

“ยอมจำนนเถอะ กู่หลียงเตา การฆ่าโดยไม่จำเป็นหาได้มีคุณค่า
ความหมายไม่”

สุมเสียงเย็นชาของหลินเขียนดังกังวานลงมาจากฟากฟ้า

จิตวิญญาณการต่อสู้ของกู่หลียงเตาดับมอดสนี้ มันเหม่อมองเงาร่าง
บนท้องฟ้า นี่คือการระดับชั้นเทพยุทธ์เช่นนั้นหรือ?

นี่เป็นครั้งแรกที่มันรู้สึกไร้พลังอำนาจโดยสิ้นเชิง แม้แต่ครั้งที่พ่ายแพ้
ต่อเสวียตงอย่างหมดรูป ยังไม่ถึงกับสิ้นหวังถึงเพียงนี้ ความสิ้นหวังนี้ไม่ใช่
เพราะพลังฝีมืออันสูงสุดยอดของหลินเขียน แต่เป็นเพราะมันพล้น
พบว่า กองทัพไม่ใช่พลังที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกอีกต่อไป

ต่อจากนี้ไป สิ่งที่จะครอบครองใต้หล้าคือชนชั้นเทพยุทธ์

“พีใหญ่!” สุมเสียงแหบห้าวพลันร้องเรียกออกมา

กู่เหลียงเตาหันกลับไปมอง เป็นช่วงอวี ดวงตาของมันพลันทอแวว นุ่มนวล มันมองดูพี่น้องที่ติดตามมันมาด้วยชีวิต ทันใดนั้นรู้สึกหัวใจที่ ร้อนรุ่ม กลับกลายเป็นสงบลม “อาอวี สำนึกเสียใจบ้างหรือไม่?”

“สำนึกเสียใจ?” ช่วงอวีพลันหัวร่อดังลั่น “พี่ใหญ่ โฉนถามเช่นนี้? พวกเราไม่มีผิดสำนึกเสียใจ!”

“ระดับเทพยุทธ์ นับว่ากล้าแกร่งเกรียงไกรโดยแท้!” กู่เหลียงเตาหัน กลับไปมองบนท้องฟ้า รำพึงออกมาเบา ๆ

“พี่จั่วจะล้างแค้นให้แก่พวกเราเอง” ช่วงอวีสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความ มั่นใจ

“ถูกของเจ้า!” กู่เหลียงเตาพลันยิ้มยิ้มกว้างขวาง กล่าวด้วยท่วงท่า องอาจห้าวหาญ “เช่นนี้นั่นวันนี้เราลองมาทดสอบกันดูสักครา ประมาจารย์ เทพยุทธ์จะเก่งกาจสักเท่าใดกัน!”

กู่เหลียงเตาทำสัญญาณให้กองทัพหยุดการโจมตี

ห่าลำแสงคลุมฟ้าหายวับไปทันที ทุกผู้คนมองไปยังผู้นำของพวกเขา เป็นตาเดียว

เมฆหมอกในใจกู่เหลียงเตาปลาสนาการไปสิ้น มันขมู้อขึ้นสูง สีหน้า เต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน จิตวิญญาณการต่อสู้ถูกไขว่จนกลายเป็นแผดเผา ตนเอง ตวาดอย่างห้าวหาญรันทด “สั้ตตาย!”

“สั้ตตาย!” ทุกผู้คนตะโกนเป็นเสียงเดียวกัน

“สั้ตตาย!” กู่เหลียงเตาผมเผ้าลุกชี้ขึ้น เสียงคำรามดุต้นปานพยัคฆ์ร้าย พยัคฆ์ร้ายที่ไม่แยแสสนใจแม้แต่ชีวิตของตน

“สัตุาย!” สิ่งที่ตอบกลับมา คือคลื่นเสียงคำรามสะเทือนฟ้าดินของ
กองทัพคโใจ

“สัตุาย!” กู่เหลียงเตากู่ร้องด้วยเรียวแรงทั้งหมดที่มี กระทั่งสั้มเสียง
ยังกลายเป็นแหบห้าว แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้สึกได้ชัดเจน ถึงจิตเจตนาที่มุ่ง
หน้าไปโดยไม่คิดมีชีวิตกลับมา

“สัตุาย! สัตุาย! สัตุาย!” เสียงกู่คำรามสะท้านขวัญวิญญาณของผู้เป็น
นายเหนือ บันดาลให้จิตวิญญาณการต่อสู้ของพวกมันลุกโชนราวกับเปลว
ไฟเสียดฟ้า ไม่มีความหวาดกลัว ไม่สำนึกเสียใจ ไม่หลบหนี มีแต่มุ่งหน้า
ไปสู่ความตาย!

“ฆ่า!” กู่เหลียงเตาชี้ปลายกระบี่ตรงขึ้นไปบนท้องฟ้า

“ฆ่า!” ชวงอวีแม่เหลือเพียงแขนเดียว แต่พลังเทพของมันกำลังลุก
ไหม้อย่างบ้าคลั่ง ใบหน้าที่สุภาพอ่อนโยนกลายเป็นบดบี้ยวเกรี้ยวกราด
มันประจวบเปลวไฟอันคลุ้มคลั่งกลุ่มหนึ่ง ดัดพุ่งเข้าหาเงาร่างที่กลางเวหา
อย่างไม่เสียดายชีวิต ขอเพียงสามารถเผาผลาญเงาร่างอันน่าชังที่คล้าย
สถิตอยู่เหนือโลกโลกิยะนั้นไปด้วยก็พอ

“ฆ่า!” กองทัพทั้งหมดพร้อมใจกันทะยานเข้าหาหลินเซียนที่บน
ฟากฟ้า ราวกับคลื่นทะเลเพลิงอันคลุ้มคลั่งผืนหนึ่ง

หลินเซียนสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แต่ยังคงทอดถอนใจเบาๆ

กระบี่เทพไท่กู่ในมือกริดวูบ ลำแสงกระบี่อันแหลมคมสายหนึ่งสว่าง
วาบโดยพลัน

ชวงอวีที่ด้านหน้าสุด ถูกลำแสงกระบี่ทะลวงร่างในชั่วพริบตา

จากนั้นลำแสงกระบี่ที่ไม่มีอันใดน่าดูชมสายนี้ พุ่งผ่านเข้าไปในขบวน
ทัพที่ประจุกคลื่นเพลิงไฟไรธของกู่หลียงเตา!

กู่หลียงเตาบนทรวงอกปรากฏหลุมโลหติขนาดเท่ากำปั้นหลุมหนึ่ง
ลำแสงกระบี่ของหลินเซียนทะลวงผ่านกองทัพทั้งหมดในคราวเดียว

ทว่ากู่หลียงเตายังคงแยมย้ม แยมย้มอย่างเฉติฉินย้ง

หลินเซียนพลันสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

บทที่ 903 ในนามของศศิย์พีใหญ่

ทัพใหญ่ทั้งหมดพลันระเบิดขึ้นต่อหน้าต่อตาหลินเซียน

พลังเทพปริมาณมหาศาลระเบิดออกในคราวเดียว ก่อให้เกิดคลื่นพลังงานอันบ้าคลั่งกลืนกินหลินเซียนลงไปที่พื้น หลินเซียนมือข้างหนึ่งกุมกระบี่เทพไท่เก็กแน่นหนา ได้รับการปกป้องอยู่ด้านหลังม่านโล่แสง ในใจเต็มไปด้วยความเศร้าเสียตาย

ยอดแม่ทัพนามกระเดื่องผู้หนึ่ง กลับตกตายง่ายดายถึงเพียงนี้

คติจุลลากล้าร่วมกลบฝังไปด้วยหรือ?

น่าเสียตาย... ..

ทันใดนั้นเอง หลินเซียนคล้ายสัมผัสได้ถึงบางสิ่ง แทบจะในเวลาเดียวกัน พลังอันเกรี้ยวกราดดุชันขุมหนึ่งพุ่งชนม่านโล่แสงของมันอย่างถนัดถนี้

ม่านโล่แสงแตกกระจายเป็นละอองแสงทันที นี่คือการโจมตีก่อนตายของซวงอวี่

ชั่วพริบตาที่โล่แสงแตกสลาย กระบี่เทพไท่เก็กในมือหลินเซียนดีดขึ้นกรีดวาดเป็นวงกลม ป้องกันอยู่ที่เบื้องหน้า

เพียะเพียะเพียะ!

คลื่นพลังเทพอันบ้าคลั่งคล้ายเสาะพบเป้าหมาย ไหลบ่าเข้ามาทันที
คลื่นกระแทกแต่ละระลอกไม่นับเป็นอะไรได้สำหรับหลินเซียน เพียงแต่
พวกมันรวดเร็วเกินไป ถึกระชั้นเกินไป ทั้งยังมีจำนวนมากเกินไป!

วงกลมกระปี่แตกสลายตามไป

หลินเซียนแค้นเสียงหนัก ๆ หยิบยืมแรงกระแทกขุมนี้ พาดัวหลุดพ้น
จากมหาสมุทรพลังเทพอันบ้าคลั่ง

เมื่อหลุดออกมาได้ หลินเซียนดีดกายปราด จากนั้นมองดูทะเลคลื่น
พลังเทพจากในระยะไกล

มันแผ่มองทะเลคลื่นค่อย ๆ สงบลง จนกระทั่งคลื่นพลังระลอก
สุดท้ายสลายหายไปในอากาศ ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า และนามของ
วีรบุรุษผู้ล่วงลับ

ช่างเป็นศัตรอันเหี้ยมหาญดุคั่นนัก!

หลินเซียนทอดถอนใจอีกครา การโจมตีครั้งสุดท้ายของกู่หลียงเตา
ใช้ขีดความสามารถทั้งหมดในการควบคุมกระบวนทัพค่ายกล กู่หลียงเตา
ใช้กระบวนทัพค่ายกลรูปแบบหนึ่ง ผสานกับวิชาลับอันน่าอัศจรรย์
ควบคุมให้กองทัพทั้งหมดระเบิดตัวเองอย่างพร้อมเพรียง สร้างแรงทำลาย
ล้างที่เพียงพอจะบดขยี้ฟ้าดิน การโจมตีอันบ้าคลั่งนี้นับว่าไม่เคยได้ยนิได้
ฟังจากที่ใดมาก่อน กระทั่งหลินเซียนยังมอาจไม่ยอมรับ นี่เป็นคู่ต่อสู้ที่ควร
ค่าแก่การนับถือเลื่อมใสอย่างแท้จริง

นับตั้งแต่ผ่านเข้าสู่ด่านเทพยุทธ์ นี่เป็นครั้งแรกที่มันได้รับบาดเจ็บ
บอบช้ำ

อาการบาดเจ็บไม่ร้ายแรงเท่าใด เพียงใช้เวลาพักรักษาตัวสองสามวัน
ก็จะทุเลาหายดี หลินเขียนไม่วิตกกังวลนัก การที่ต้องจ่ายค่าตอบแทน
เล็กน้อยเพียงเท่านั้น แลกกับการทำลายล้างยอดแม่ทัพผู้หนึ่ง พร้อมด้วย
กองพันล่าเลศทัพหนึ่ง เรียกได้ว่าคุ้มค่ายิ่ง

น่าเสียดายที่หย่างหยวนฮ่าวกลอกกลิ้งมากกว่า ยากจะเสาะหามัน
พบ หากมิใช่ว่ากู่เหลียงเตาปรารถนาจะล้างแค้นมากเกินไป คุณหลุนคงไม่
อาจต่อมันจนมุมได้โดยง่ายถึงเพียงนี้

ด้วยการตายของกู่เหลียงเตา สมควรส่งผลกระทบต่อม่ออวี่นให้อย่าง
รุนแรง เมื่อนึกได้เช่นนี้ หลินเขียนก็พึงพอใจยิ่ง

ในเวลานี้เอง เสียงแหวกฝ่าอากาศดังกระหึ่มมาจากที่ห่างไกล

สຸ້มเสียงดังสนั่นนี้ คล้ายแผ่ร่นไปด้วยกลิ่นอายสภาวะของพญามังกรอย่างเลื่อนราว

หลินเขียนหันไปมองในทิศทางของเสียงคำราม ขอบฟ้าคล้ายย้อม
ด้วยสีแดงดุจโลหิต ขุนประหวั่นพรั่นพรึงอย่างบอกไม่ถูก เกรงสายหนึ่ง
ราวกับขีดวาดเส้นสีโลหิตข้ามแผ่นฟ้า พุ่งตรงเข้ามาด้วยระดับความเร็วอัน
น่าแตกตื่นสะท้านใจ

ทันใดนั้นเกรงสายนั้นหายวับไปจากครรลองสายตามัน

ชั่วพริบตาถัดมา เกรงสายที่ตั้งตรงดุจคันทวน ในมือถือกระบี่สีโลหิต
พลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าหลินเขียน

หลินเขียนม่านตาหดแคบลงทันควัน

เหวี่ยงเส้!

สิ่งที่ทำให้หลินเขียนหัวใจหนักอึ้ง คือกลิ่นอายสภาวะของมังกรอัน
เลื่อนรางที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างของอีกฝ่าย เหวยเส้งมีพลังสภาวะดุจ
เดียวกันกับที่มันมี หลินเขียนทราบแน่แท้ใจว่าหมายความว่าอย่างไร

เทพยุทธ์!

เหวยเส้งเป็นเทพยุทธ์!

ในหัวใจอันสงบนิ่งของมันพลันบังเกิดระลอกปั่นป่วน ในศึกที่ราบ
ภาคกลางเมื่อครั้งกระโน้น มันประจักษ์ด้วยสายตาตนเองว่าเหวยเส้งเฝ้า
ผลาญพลังเทพเพื่อต่อสู้กับผู้อาวุโสสูงสุดเทียนหวน มันทราบดีว่าผล
สุดท้ายของการเผาผลาญพลังเทพโดยไม่คิดหน้าคิดหลังคือสิ่งใด อาศัย
ระดับพลังของเหวยเส้งในยามนั้น ผลลัพธ์เดียวในการเผาผลาญพลังเทพ
คือความตาย เหวยเส้งต่อให้โชคดีเอาชีวิตรอดมาได้ ก็สมควรกลายเป็นคน
พิการ

เป็นไปได้อย่างไร... ..มันจะกลายเป็นเทพยุทธ์ไปได้อย่างไร!

เหวยเส้งดวงตาทอประกายโศกเศร้าหดหู่สุดระงับ!

มันมาสายไปก้าวหนึ่ง!

เศษเสี้ยวพลังเทพที่หลงเหลืออยู่ในที่นี่ บ่งบอกชัดเจนถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
แต่เมื่อสายตาของเหวยเส้งมองมายังใบหน้าของหลินเขียน พลันกลับ
กลายเป็นเดี๋ยวนั้นคงดูจลลาก็กล้า

“พี่เหวย ไม่ได้พบกันนานแล้ว” หลินเขียนยิ้มอย่างอบอุ่นและมี
มารยาท “นึกไม่ถึงว่าพี่เหวยจะบรรลุด้านเทพยุทธ์เช่นกัน พี่เหวยในที่สุด
ก็ค้นพบวิถีกระบี่ในใจตน สมแล้วที่เป็นพวกเราเหล่าเขียนกระบี่”

เหวี่ยงเส้จี่สั้นสี่ระยะ “กระบี่ที่ข้าแสวงหา ไม่เหมือนกับกระบี่ของเจ้า”

“มพิติ” หลินเขียนพยักหน้า “บนเวทีแห่งกระบี่ ผู้ใดถูกผู้ใดผดึกาจะบอกได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ใดแข็งแรงแรง ผู้ใดอ่อนแอ กลับสามารถพิสูจน์ได้โดยง่าย เหวี่ยงเส้จี่ เจ้ากล้าต่อสู้กับข้าในนามของกระบี่หรือไม่?”

ปลายกระบี่ในมือหลินเขียนชี้ตรงไปยังเหวี่ยงเส้จี่ เสื้อยาวสีขาวสะอาดปลิว แผ่ซ่านกลืนอายสภาวะอันน่าแตกตื่นสะท้านโลก

“หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ข้ายอมให้ออกาสพวกมันต่อสู้อย่างยุติธรรม แต่การต่อสู้ระหว่างเราท่าน ข้ามพันธ์การศึกษาถึกระบี่ไปนานแล้ว นี่เป็นเรื่อของบุญคุณความแค้นที่รอกการชำระสะสาง” เหวี่ยงเส้จี่ไม่หลบเลียงสายตาของหลินเขียน กล่าวอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา “ข้าเคยสัถย์สาบานด้วยกระบี่ เพื่อสำนักกระบี่สุญดาข้าจะทำลายล้างคุณหลุนให้สิ้นซาก วันนี้หากมิใช่เจ้าตายก็เป้นข้าสิน!”

สุมเสียงของเหวี่ยงเส้จี่ราวกับเสียงคำรามของกระบี่ ฉะียบขาดและแผ่งด้วยอำนาจคุกคามคน กระบี่โลหิตสังหารเทพในมือของมันจี้ตรงไปยังหลินเขียน กรีดเสียงคำรามแหลมอย่างดุร้าย

หลินเขียนทราบว่แผนการของมันล้มเหลวแล้ว เมื่อครู่มันเพิ่งได้รับบาดเจ็บบอบช้ำเล็กน้อย หากศัตรูเป็นผู้อื่น มันจึงไม่ใส่ใจกับข้อเสียเปรียบเล็กน้อยเพียงเท่านี้ แต่คิดไม่ถึงว่เหวี่ยงเส้จี่จะบรรลุด้านเทพยุทธ์เช่นกันในการต่อสู้ของเทพยุทธ์ด้วยกัน อาการบาดเจ็บเล็กน้อยที่เหมือนไม่มีอะไรสำคัญ อาจกลายเป็นจุดอ่อนร้ายแรงถึงชีวิตได้

มันเดิมทีคิดอาศัยคำพูด กระตุ้นศรัทธาความเชื่อที่มีต่อกระบี่ของ
เหวี่ยงเส้ง จึงจุ่มจิตใจของฝ่ายตรงข้ามเป็นอันดับแรก หลินเชียนเชื่อว่า
เหวี่ยงเส้งจะต้องยินยอมเห็นด้วย หากอีกฝ่ายไม่ยอมเห็นด้วย ต่อให้เป็น
ฝ่ายได้ชัย ก็จะเป็นชัยชนะที่ไม่ยุติธรรม และจะทึ่งงามิดไว้ในใจเหวี่ยงเส้ง
ตลอดไป

มันไม่ได้คาดคิดว่าเหวี่ยงเส้งจะสัตย์ซื่อตรงไปตรงมาต่อตนเองถึงเพียง
นี้ บุคคลเช่นนี้ยอมไม่หวั่นไหวด้วยคำพูดง่ายๆ เพียงไม่กี่คำ

ผลกระทบที่ไม่คาดคิดจากแผนการในปีนั้น กลับเพาะสร้างศัตรูอัน
ร้ายกาจเช่นม่ออวี่ให้ขึ้นมา นี่ได้แต่บอกว่าโชคชะตากลับกลั่นแกล้งคน

หลินเชียนสลดความคิฟุ้ง่านออกจากใจ มันแม้เป็นฝ่ายเสียเปรียบ
เล็กน้อย แต่หาได้หวั่นเกรงไม่ มันแยมยมิ “ประเสริฐ! ในฐานะศิษย์พีใหญ่
แห่งคุนหลุนและศิษย์พีใหญ่แห่งสำนักกระบี่สุญตา เช่นนั้นในนามของ
ศิษย์พีใหญ่ มาจบเรื่องกันเสียที!”

คุนหลุนผู้สูงส่งไร้เทียมทานและสำนักเล็ก ๆ ในชนบทเช่นสำนัก
กระบี่สุญตา ด้วยวาจาของหลินเชียนประโยคนี้ ในที่สุดถูกวางไว้ใน
ตำแหน่งที่เท่าเทียมกันเป็นครั้งแรก

เหวี่ยงเส้งสีหน้าสงบราบเรียบ แต่ในใจบังเกิดความสะทอนใจ

ท่านอาจารย์ อาจารย์อา ทุกคนที่อยู่บนสวรรค์ ศิษย์เหวี่ยงเส้งผู้นี้ ใน
ที่สุดก็มีโอกาสชำระแค้น!

กระบี่โลหิตประหารเทพในมือคล้ายรับรู้ถึงความคับแค้น ความ
โศกเศร้า และความตื่นตันยนิดีของเหวี่ยงเส้ง มันสั่นอย่างรุนแรง ท้องฟ้า

ทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงดุจโลหิต หม่เมฆม้วนตลบ ฟาดนิคล้ายพลก
คว่ำ สำนักฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราดรุนแรงปกคลุมทั่วฟ้าดิน

ต้นไม้ใบหญ้าบนพื้นเหี่ยวเฉาอย่างรวดเร็ว แม่น้ำใหญ่ค่อย
เปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน รอยแยกพาดผ่านทั่วพื้นดิน รวากับว่ามีทะเลโลหิต
พลุ่งทะลักออกมาไม่ขาดสาย

ทั่วอาณาจักร ประหนึ่งว่ากลายเป็นขุมนรกโลหิตก็มีปาน
กระบี่เทพไท่กู่ในมือหลินเชียนสั้นอย่างรุนแรง เจตจำนงกระบี่คมกล้า
สุดเปรียบปานปะทะชนกันกลางอากาศ แตกระเบิดดังระรัว

ปราณกระบี่สีโลหิตที่เบาบางดุจเส้นไหม เมื่อเข้าใกล้หลินเชียน จะถูก
ฉีกทำลายจนแหลกละเอียด

หลินเชียนสัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณการต่อสู้อันรุนแรงจากกระบี่เทพ
ไท่กู่ที่อยู่ในมือ มันกัมศิระชะการวะ กล่าวด้วยความแน่นหนาแน่นคงผดิ
ธรรมดา “ท่านอาจารย์ ศิษย์จะไม่ทำให้ชื่อของคุณหลุนต้องเสื่อมเสีย!”

เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง หลินเชียนดวงตาเปลี่ยนเป็นสีฟ้าอมขาวดุจสี
โลหะ สำนักกระบี่คมกล้าสุดเปรียบปาน เต็มไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน ทำให้
บรรยากาศรอบข้างหนักหน่วงขึ้นเล็กน้อย

กระบี่เทพหนึ่งแดงหนึ่งน้ำเงิน ฟาดฟันปะทะกันกลางอากาศอย่างเร่
ร้อน เปรียบประดุจการเผชิญหน้าของศัตรูคู่ฟ้า

เป่ียนหานมองดูกระบวนทัพค่ายกลอันละลานตาของมู่เซวียนอย่าง
เฉยเมย รวากับว่าไม่เห็นอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย

มันย่อมกระจ่างแจ้งในจิตเจตนาของฝ่ายตรงข้าม มู่เซวียนคิดลาก ถ่วงมัน จนกว่ากำลังหนุนจะมาถึง

น่าเสียดาย หากมู่เซวียนทราบว่าเสวียตงกำลังเปิดศึกตัดสนิกับกงซุน ชา และหมีหนานต้องประสบกับความสูญเสียอย่างหนักหนาสาหัสด้วย น้ำมือของเทียนหวน นางจะยังคงกระทำเช่นนี้อีกหรือไม่?

เป่ียนกวางตามองดูนักรบกองพันบาปเคราะห์ของตน

ใบหน้าเหล่านั้นช่างคล้ายคลึงกันนัก มันหวนคิดถึงป้ายวิญญาณที่วางเรียงรายอย่างเรียบร้อยบนแท่นบูชาในเกาะนทิดา ไม่ขาดหายไปแม้สักป้ายเดียว สมาชิกกองพันบาปเคราะห์ทุกคนล้วนหลับใหลอย่างสงบในที่แห่งนั้น

กองพันบาปเคราะห์ในปัจจุบันไม่ใช่กองพันบาปเคราะห์ในกาลก่อน กองพันบาปเคราะห์ใหม่ครอบครองดวงวิญญาณครบถ้วนสมบูรณ์ นับตั้งแต่พวกมันถือกำเนิดขึ้น ก็เชื่อมโยงจิตใจกับเป่ียนกวาง พวกมันใกล้เคียงกับพาหนะปศุจมากกว่าหุ่นเชิด แต่ยังคงรักษาสัญชาตญาณการต่อสู้ของสมาชิกกองพันบาปเคราะห์ดั้งเดิมเอาไว้อย่างครบถ้วน ผลึกเทพแทบทั้งหมดที่ม่ออวี่นำให้ชุดได้จากเหมืองแร่ ล้วนทุ่มลงมากับการสร้างกองพันบาปเคราะห์ใหม่ชุดนี้

กองพันบาปเคราะห์ชุดนี้ สมควรเป็นกองทัพที่มีราคาแพงที่สุดในโลกแล้ว

เมื่อป้ายวิญญาณป้ายสุดท้ายถูกวางลงบนแท่น ห่วงโซ่สุดท้ายในใจเป่ียนกวางก็ขาดสะบั้นไป มันคล้ายหลุดพ้นจากพันธนาการอันมืดมน กอง

พันบาทเคราะห์ใหม่ทำให้มันรู้สึกละอายและคาดหวังรอคอย ราวกับเด็กน้อย
ได้รับของถูกใจ

กองพันบาทเคราะห์ดั้งเดิมหนึ่งหนักด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย
กองพันบาทเคราะห์ใหม่เต็มไปด้วยพลังชีวิต

มันก้าวพ้นจากขอบเขตสี่เทาอันไร้ซึ่งความหวัง ได้สัมผัสความอบอุ่น
ของแสงตะวัน

พวกมันเคยเฝ้าดูนักศึกษาพิชิตยุทธอย่างเดี่ยวดายภายใต้เสียง
ตะเกียงหม่นมัว ท่ามกลางวันคืนอันเย็นเยือกที่วัดเสวียนคง พวกมันเคยรับ
ฟังคำรำพัน โทษว่าโชคชะตาฟ้าดินของมันในยามที่ยังเยาว์วัย ไม่ว่า
ลำบากตรากตรำสักเพียงใด พวกมันไม่เคยจากไป

นทียาอย่างเป็นสุขเสียเถิด

ไม่ต้องห่วงกังวลกับข้าแล้ว

เปี้ยหาดวงตาทอแว่นมนวลวูบหนึ่ง

จากนั้นมันเงยหน้าขึ้น ดวงตาเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบอีกครั้ง กองพันมู
เซวียนแปรกระบวนทัพด้วยระดับความเร็วอันน่าตระหนก แต่ไม่ได้
ก่อให้เกิดระลอกในใจมันแม้แต่น้อย

กองพันมูเซวียนนับเป็นขบวนทัพที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงมาก
ที่สุดเท่าที่มันเคยพบเห็นมา พวกมันประจวบกับน้ำที่ไหลริน สามารถ
แปรเปลี่ยนกระบวนทัพได้ตั้งใจปรารถนา

กองทัพทั่วไปหากพบพานศัตรูเช่นนี้ จะพบว่าถึงมือยัง

แต่สำหรับเปี้ยหาน เพียงมองปราดเดียวก็พบเห็นจุดอ่อนของพวกมัน
กองพันมู่เซวียนเสาะแสวงหาความเปลี่ยนแปลงมากเกินไ้ไป แต่ทั้งในด้าน
พลังโจมตีและพลังป้องกัน ฝีมือของพวกมันอ่อนด้อยกว่ามาก

การเปลี่ยนแปลงที่ซับซ้อนแต่ปราศจากพลัง มองจากระดับชั้นของ
เปี้ยหาน นี้ไม่ต่างอันใดกับเพลงมวยที่ใช้แสดงในงานเลี้ยงเท่านั้น

เปี้ยหานสูญหายใจลึก เพลวไฟล่องลอยออกมาจากร่างของนักรบกอง
พันบาปเคราะห์ทุกคน เพลวไฟหลายพันสายลอยขึ้นอย่างพร้อมเพรียง
พุ่งทะยานขึ้นบนเวหา นับเป็นภาพอันงดงามตระการตาฉากหนึ่ง

‘เพลงฉลามู’ เปล่งแสงสว่างไสว เพลวไฟนับไม่ถ้วนลอยหายเข้าไป
ในร่างของเปี้ยหานอย่างรวดเร็ว ชั้นของเพลวไฟไหลเวียนไปบนพื้นผิว
ของชุดเกราะเทพ ขนนกที่สร้างจากเพลวไฟสลับพลั่วอย่างไร้ข้อจำกัด

แผนผังปศิจาสีน้ำเงินบนใบหน้าและลำคอ เปล่งแสงประกายน่าขน
พองสยองเกล้า

มู่เซวียนสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

ยุทธวิธีสู้รบของเผ่าปศิจา!

นางพลันนึกขึ้นได้ เปี้ยหานเป็นแม่ทัพบัญชาการศึกษาที่มีฝีมือทั้งใน
ยุทธวิธีของzwiเจ้อ และยุทธวิธีแบบปศิจาทั้งสองประการ กองพันบาป
เคราะห์ยังเป็นกองทัพเดียวในใต้หล้า ที่สามารถต่อสู้ได้ทั้งสองรูปแบบ

มู่เซวียนล่วงรู้จุดอ่อนจุดแข็งในกองทัพของตนเป็นอย่างดี

กับยุทธวิธีการสู้รบอันไร้เหตุผลของเผ่าปศิจา นางหาได้เกรงกลัวไม่!
ในความเห็นของนาง ยุทธวิธีสู้รบของเผ่าปศิจาแม้เหี้ยมหาญดุร้าย แต่

ปราศจากฝีมือพลิกแพลง ใช้แต่แรงเข้าว่า สุดท้ายก็เหมือนกันทั้งหมด สำหรับแม่ทัพปศิจาทั่วไปนางไม่เคยเกรงกลัวแม้แต่น้อย แม้จะมีคำกล่าวที่ว่าหนึ่งกำลังสยบสิบท่วงท่า แต่รูปแบบการสู้รบที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงขบวนทัพค่ายกล ล้วนอาศัยอ่อนหยุ่นสยบแข็งก็ราวอยู่แล้ว

ในด้านฝีมือการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัพ มุ่ชวียนเชื่อมั่นว่ากองทัพของนางบรรลุถึงจุดสูงสุดแล้ว ไม่มีกองทัพใดจะเหนือกว่านางในด้านนี้

เปี้ยหานแม้รุ่มล่อมด้วยเปลวไฟ แต่จิตใจเย็นเยือกดุจน้ำแข็ง

เมื่อรักษาความเยือกเย็นดุจดุจดุหมะน้ำแข็งเอาไว้ ไม่ว่าจะเผชิญกับสถานการณ์เช่นไร มันจะยังคงมีจิตใจกระจ่างแจ่มใสอยู่เสมอ

กระบวนทัพฝ่ายศัตรูแปรเปลี่ยนไปอีกคำรบ ปราณกระบี่เบาบางนับไม่ถ้วนก่อตัวเป็นวังวนมหิมา ไม่ว่าการโจมตีที่รุนแรงสักเพียงใด จะถูกปราณกระบี่เหล่านี้บดทำลายจนสลายไป

แต่น่าเสียดายนัก ศัตรูจำนวนมากคล้ายหลงลืมไปแล้ว ก่อนการศึกที่จู่โจมสังหารชาวอวีเซจิแห่งสหพันธ์จอมปศิจา เปี้ยหานก็ทะยานเข้าสู่ทำเนียบยอดแม่ทัพตั้งแต่แรก โดยไม่เคยต้องพึ่งพายุทธวิธีการสู้รบแบบเผ่าปศิจาแม้แต่น้อย

การเปลี่ยนแปลงกระบวนทัพ คือหนึ่งในอาวุธร้ายที่เปี้ยหานถนัดจัดเจนเป็นที่สุด

เปี้ยหานแววตาเย็นเยียบอย่างสิ้นเชิง มุมปากยกยิ้มเย็นชา เมื่อปลดปล่อยจากภาระที่แบกรับมาชั่วชีวิต เปี้ยหานยังคงลุ่มหลงมกมาย ยังคงบ้าคลั่ง แต่มันสงบเยือกเย็นลงเช่นกัน

มันยื่นมือออก จี๊ดรชนีกกลางอากาศ ชี้ไปยังใจกลางวังวนปราณกระบี่
พลังอันเกรี้ยวกราดระเบิดออกจากปลายดรรชนี

แสงสีแดงเจติจ้าบาดตา พุ่งวาบไปยังใจกลางกระบวนทัพของมู่เซวียน
รารากับดาวตก และยังไม่จบสิ้นเพียงเท่านั้น เปี้ยหานกรีดดรรชนีจี้ออก
อีกหลายครั้งครา รารากับกำลังดีดพินกัมป้าน

จุดแสงสีแดงที่เล็กกว่าอีกสี่จุด พุ่งวาบไปยังมุมทั้งสี่ด้านของวังวน ก่อ
ตัวเป็นรูปแบบค่ายกลชุดหนึ่ง

ห้าดาราทลายค่ายกล!

บทที่ 904 เปี้ยหานปะทะม่งฮวี่ยน

เส้นทางการฝึกฝนแม่ทัพบัญชาการศึกของเปี้ยหานยากเย็นแสนเข็ญ ยิ่งกว่าที่คนภายนอกเข้าใจมาก ผู้คนเพียงได้ยนิว่าวัดเสวียนคงมีอัจฉริยะที่เด่นล้ำอยู่สองคน หนึ่งเรียกว่าเจียงเจ้อ อีกหนึ่งคือเปี้ยหาน แต่ผู้ที่ล่วงรู้ความจริงเบื้องลึกกลับมีอยู่น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

เปี้ยหานเผยประกายความสามารถออกมาตั้งแต่ต้น เพียงแต่ด้วยสถานะอันละเอียดอ่อนของมันเป็นกลีบกลายเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาร่ำเรียนเหมือนศศิย์ทั่วไป ดังนั้นมันได้แต่ร่ำเรียนผ่านแบบจำลองกลยุทธ์ศึกษาพิชัยยุทธ์ด้วยตัวเอง มันเปรียบประดุจอัจฉริยะผู้เดียวดาย เรียนรู้จากการลองผิดลองถูกซ้ำ ๆ ซาก ๆ ถูกละเลย ถูกทิ้งขว้างไว้ในมุมมืด ไร้คนเหลียวแล

ความดีอันดั้งเดิมของมัน นิสัยใจคออันเย็นชาของมัน ล้วนถูกเพาะสร้างขึ้นในช่วงเวลานั้นเอง

แม้ในภายหลัง เมื่อมันเป็นผู้นำของกองพันบาปเคราะห์ นอกเหนือจากได้รับสิทธิ์ให้อ่านม้วนหยกแม่ทัพบัญชาการศึกแล้ว ยังคงไม่มีผู้ใดประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่มัน ถึงกับไม่มีผู้ใดยอมสนทนากับมัน

อย่างไรก็ตาม มันประพฤติดินเฉกเช่นอัจฉริยะผู้เจียบขริ่มและอดทนอดกลั้นทั่วไป ยังคงกระทำสิ่งที่เรียบง่าย ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่เคยหยุดลง

กระบวนทัพค่ายกล เป็นหนึ่งในสิ่งที่มีมนเฝ้าศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดลึกซึ้งที่สุด ทั้งยังเป็นหนึ่งในไม่กี่สิ่งที่มีมนได้รับอนุญาตให้เรียนรู้ มนศึกษากระบวนทัพค่ายกลสารพัดรูปแบบ เรียนรู้ทั้งหมดที่มีอยู่ในม้วนหยกซึ่งวัดเสวียนคงยอมให้มันได้พลิกอ่านดูต่อมามันไม่พึงพอใจกับเพียงแค่การท่องจำ มันเริ่มแยกแยะกระบวนทัพค่ายกลเหล่านั้น ทดสอบจำลองพยายามทำความเข้าใจทั้งหมดจากฐานราก

กองพันบาปเคราะห์กลายเป็นเครื่องทดลองของมัน ใช้ทดสอบว่าความคิดของมันถูกหรือผิด

ผลก็คือ เปี้ยหาค้นพบวิธีแก้ค่ายกลมากมายซึ่งผู้อื่นไม่ล่วงรู้

ห้ำดาราหลายค่ายกลเป็นหนึ่งในนั้นเอง

กลวิธีนี้ไม่ได้มาจากม้วนหยกเล่มใด แต่คิดค้นผ่านการศึกษาค้นคว้าและลองผิดลองถูกในกระบวนทัพค่ายกลจำนวนมาก เป็นวิธีการที่เรียบง่าย แต่มีประสิทธิภาพในการทำลายค่ายกล

นี่เป็นครั้งแรกที่มันนำมาใช้ในการต่อสู้จริง

จุดแสงทั้งห้าคล้ายลอยช้าๆ เข้าไปในวังวน วังวนปราณกระบี่ที่กำลังหมุนคว้างอย่างเกรี้ยวกราดหยุดชะงักลงโดยพลัน

มู่เซวียนตกตะลึงพริ้งเพรดิ นี่มันเรื่องอะไรกัน?

ค่ายกลวังวนกระบี่ชุดนี้เป็นหนึ่งในค่ายกลกระบี่ที่ดีที่สุดของนาง ที่ผ่านมาไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน แม้แต่การโจมตีที่ทรงพลังที่สุด มีแต่จะถูกทำลายจนสิ้นซากภายในค่ายกลกระบี่ของนาง

นี่คือ... ..

นางสามารถรู้สึกได้ชัดเจน คล้ายมีมานพลังล่องหนแบ่งแยกปราณ กระปี่แต่ละเล่มออกจากกัน มู่ชวียนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง จะเป็นไปได้ อย่างไม่? เหตุผลที่ค่ายกลกระปี่วังวนมีพลังอันร้ายกาจ ก็เนื่องเพราะ ปราณกระปี่แต่ละเล่มเชื่อมประสานกันด้วยรูปแบบพิเศษเฉพาะ พวกมัน สามารถดึงดูดซึ่งกันและกัน และผลักไสซึ่งกันและกัน ระหว่างปราณกระปี่ แต่ละเล่มสร้างสนามพลังอันหุ่่นเหินยวที่มองไม่เห็น

สายน้ำจะทรงพลังเมื่อไหลแรง

ทันทีที่กลายเป็นข้าลง พลังของมันจะลดน้อยถอยลงอย่างมาก

จุดแสงทั้งห้าคือสัจไคกันแน... ..

เมื่อปราณกระปี่งิมายง้ไหลข้าลงๆ มู่ชวียนสีหน้าเปลี่ยนเป็นข้ดตางางตัดสนิใจอย่างฉับพลัน ตวาดสั่งการ “ค่ายกลกระปี่สามถาโถม!”

กระบวนทัพค่ายกลที่อยู่ในรูปแบบของวังวนพลันแตกกระจายออก กลายเป็นกระบวนทัพที่เคลื่อนไหวเป็นระลอกดุจคลื่นน้ำ คลื่นแต่ละชั้น บัดเดียวเป็ดอก บัดเดียวหุบลง เป็นจังหวะจะโคนอันสอดคล้องกับ ธรรมชาติชนิดหนึ่ง

ทันใดนั้นเอง เหล่าเซียนกระปี่ที่ด้านหลังสุดของกระบวนทัพ พลัน ปลดปล่อยปราณกระปี่ออกมาอย่างพร้อมเพรียง

ไล่จากด้านหลังสุดของกระบวนทัพ พวกมันทยอยปลดปล่อยปราณ กระปี่ติดต่อกัน ผนึกรวมเป็นระลอกคลื่น รอนจนเหล่าปราณกระปี่สาด พุ่งมาถึงด้านหน้าของกระบวนทัพ มวลปราณกระปี่ก็ล้บกลายเป็นคลื่น พริ้วผืนหนึ่ง!

วู้ม!

คลื่นอันเกรี้ยวกราดที่ก่อตัวขึ้นจากปราณกระบี่หลายพันสาย แผลเสียงคำรามที่ชวนให้ผู้คนอกสั่นขวัญผวา

เปี้ยหานสีหน้าไร้ความรู้สึก กับเพียงแค่ว่าายกลพื้นฐานเช่นค่ายกลกระบี่สามตาโถม มันไหนเลยจะไม่รู้จักได้? ค่ายกลกระบี่สามตาโถม คลื่นลูกหลังทรงพลังกว่าคลื่นลูกแรก ยั่งยืนยิ่งกล้าแกร่งทรงพลังมากขึ้นเรื่อย ๆ คลื่นกระบี่แต่ละคลื่นเชื่อมประสาน เมื่อคลื่นลูกแรกกวาดซัดถึงตัวศัตรู คลื่นลูกที่สามจะก่อตัวขึ้นพอดี

คลื่นพโรธลูกแล้วลูกเล่าตาโถมอย่างแรงร้อน แต่ละคลื่นยังทวีพลังกล้าแข็งมากขึ้นทุกขณะ รวบรวม เรียบง่ายเพียงนี้เอง แต่อาศัยระดับฝีมืออันสูงส่งของกองพันมู่เซวียน ผู้คนโดยมากเมื่อเผชิญกับคลื่นโจมตีอันเร่าร้อนถึงเพียงนี้ ย่อมบังเกิดความตื่นตระหนก

เซียนกระบี่แต่ละนางในกองพันมู่เซวียนล้วนแล้วแต่เด่นล้ำ ปราณกระบี่ที่พวกนางปลดปล่อยออกมาจ่อรวมรังและทรงอาณาภาพ การเคลื่อนไหวรวบรัดหมดจด เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบสำหรับสนามรบ ฝีมือควบคุมของพวกนางยังแม่นยำยิ่ง

คลื่นกระบี่ที่รวมรังจากปราณกระบี่นับหมื่นสาย ไม่มีร่องรอยของความสับสนแม้แต่น้อย

เปี้ยหานหยั่งทราบความคิดของมู่เซวียนอย่างชัดเจน มู่เซวียนคิดอาศัยความจริงที่ว่ากองพันบาปเคราะห์มีจำนวนไม่มาก ใช้กำลังคนเข้า

ชมแห่งรังแกพวกมัน ค่ายกลกระบี่สามถาโถมไม่ใช่ค่ายกลกระบี่ที่ลึกลับ
หรือซับซ้อนอันใด พลาณภาพของมันขึ้นอยู่กับจำนวนคนและการฝึกปรือ

กองพันมู่ซุวียนมีข้อได้เปรียบเรื่องจำนวนคน ในฐานะหนึ่งในกอง
พันลำเลติแห่งคุณหลุน นางสามารถอาศัยระบบเขียนกระบี่อันทรงพลัง
ของคุณหลุน สร้างทัพใหญ่ที่ต้องการอย่างง่ายดาย หากมิใช่ว่านางชมชอบ
แต่เขียนกระบี่หญิง ขนาดกองทัพของนางยังจะใหญ่โตกว่านี้อีก นี่ไม่
เหมือนกับเสวียตง มู่ซุวียนไม่ได้เจาะจงเลือกเฟ้นแต่เขียนกระบี่ที่
แข็งแกร่งที่สุด แต่มุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง และ
ความเคร่งครัดในระเบียบวินัยของพวกนาง กองทัพของนางสามารถเสริม
กำลังคนได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้ กำลังพลของนางจึงมีจำนวนมากกว่ากอง
พันลำเลติอื่น ๆ

ก่อนหน้านี้นางประสบความสำเร็จเล็กน้อยภายใต้เงื้อมมือของกง
เหยี่ยวเสี่ยวหง แต่ยังคงมีกำลังพลเกือบหมื่นคน

เป่ียนหานไม่สะทกสะท้าน การต่อสู้ระหว่างกองพันลำเลติไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
จำนวนไพร่พล

เผชิญกับคลื่นพายุไรธของปราณกระบี่ เป่ียนหานยังคงมีสีหน้าไร้อารมณ์
มันปล้นดีดร่าง โถมทะยานเข้าหาคลื่นปราณกระบี่มหาอำนาจนั้น กองพัน
บาปเคราะห์กระจายตัวออก ตติดตามไปเบื้องหลังอย่างเงียบเชียบ

เป่ียนหานพนมมือลง

คลื่นพลังเทพสีแดงสดฟุ้งวาบออกไปราวกับใบมีด

กองพันบาปเคราะห์พนมมือลงอย่างพร้อมเพรียง

ปราณดาบมือสีแดงฉานนับพันสายราวกับมวลวหิหคคินรัง กรีดพุ่งไป
รวมกันในปราณดาบมือของเปี้ยหานเป็นจุดเดียว

ทันใดนั้นปราณดาบมือขยายใหญ่ขึ้นหลายเท่า แผดเสียงคำราม
กึกก้อง ฟาดฟันเข้าปะทะกับคลื่นปราณกระบี่พโรธอย่างอย่างหักโหม

ในโลกหล้าคล้ายคงเหลือเพียงพลังทั้งสองสายนี้ หนึ่งน้ำเงิน หนึ่งแดง
หนึ่งกราดเกรี้ยวทรงพลัง หนึ่งแหลมคมเย็นเยียบ

แต่แล้วการกระทำถัดไปของเปี้ยหาน แทบช้ชั่ววูญผู้คนจนชั่ววูญหนีดี
ฝ่อ

มันโถมทะยานตติตามไป!

เปี้ยหานนำกองพันบาปเคราะห์พุ่งทะยานอย่างเร่งร้อน ลากเป็นเส้น
สายสีแดงยาวเหยียดทั้งไว้เบื้องหลัง ไล่ตติตามปราณดาบมือสีแดงสด
อย่างกระชั้นชิด

คนผู้นี้ใช้เสียสไปแล้วหรือไม่?

มู่เซวียนงงงันไปชั่วขณะ แทบอุทานออกมาอย่างตกใจ คลื่นพลังสอง
ชุมหากปะทะชนกันตรง ๆ จะเกิดระเบิดอย่างรุนแรง โถมเข้าไปในตอนนี้
โยมใช้แสหาที่ตาย?

แรงทำลายล้างที่เกิดจากการปะทะหักหาญของพลังเทพ เพียงพอจะ
บดทำลายเมืองจนราบเป็นหน้ากลอง ต่อให้เป็นกองพันบาปเคราะห์ หาก
กระโจนเข้าไปในรัศมีของแรงระเบิด มีแต่หนทางตายสถานเดียว

เปี้ยหานที่โถมมาเบื้องหน้าแผ่นหลังอ้งมลงเล็กน้อย กองพันบาป
เคราะห์ทั้งหมดกระทำท่าทางเลียนแบบมันไม่มีผดิเพี้ยน พวกมันตติ

ตามหลังเปี้ยหานอย่างกระชั้นชิด ยังคงรักษารูปแบบกระบวนทัพค่ายกล
ของพวกมันเอาไว้

หากเปลี่ยนเป็นสถานที่อื่น มู่เซวียนจะพบว่าสภาพเช่นนี้น่าหวัร่อยัง
แต่นางในยามนี้ กระทั่งหวัร่อยังหวัร่อไม่ออกแล้ว

เนื่องเพราะคนผู้นี้คือเปี้ยหาน

มู่เซวียนเบกิตากลมกว้าง แทบไม่กล้ากะพริบตา

รองนางเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา นางก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองแล้ว
คว่ำก!

เสียงเหมือนผ้าหนา ๆ ถูหนักขาด ปราณดาบมือสีแดงราวกับมีดร้อน
ตัดผ่านเนย พลังสีแดงเพลิงผ่าคลื่นปราณกระบี่ระลอกแรกขาดจากกัน
อย่างง่ายดาย

ปัง!

ชั่วพริบตาที่พลังสีแดงเพลิงผ่าคลื่นปราณกระบี่ คลื่นปราณกระบี่
พลันแตกกระเบิดดุจหมอนขนห่าน ปราณกระบี่นับหมื่นสายราวกับขนนก
ปลิวกระจายไปทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน เกิดเป็นภาพอันงดงามตระการฉาก
หนึ่ง

สั้มเสียง ‘ปัง’ นั้นไม่ดังเท่าใด แต่กลับคล้ายฟ้าร้องกรอกห่มู่เซวียน

นางเหม่อมองกลุ่มปราณกระบี่กระจัดกระจายเต็มฟ้า หลุดออกจาก
การควบคุมของนางอย่างสิ้นเชิง มันกลับทำลายกระบวนท่าโจมตีของนาง
อย่างง่ายดายถึงเพียงนี้

เป็นไปได้อย่างไร... ..จะเป็นไปได้อย่างไร... ..

ภาพเบื้องหน้านี้อยู่เหนือสามัญสำนึกของนางอย่างสิ้นเชิง การ
ทำลายค่ายกลกระบี่สามดาโหมด้วยวิธีการเช่นนี้ นางไม่เคยได้ยินได้ฟัง
จากที่ไหนมาก่อน

ทันใดนั้นถ้อยคำหนึ่งผุดขึ้นในใจนาง แยกสลาย!

ใช่แล้ว นี่คือการแยกสลาย!

คลื่นปราณกระบี่ถูกแยกสลายในชั่วพริบตาเดียว!

นั่นคือเหตุผลที่ไม่มีการระเบิด!

กลุ่มปราณกระบี่ที่ปราศจากคนควบคุมพุ่งผ่านเข้าไปในกระบวนทัพ
ของเปี้ยหาน กองพันบาปเคราะห์เปล่งแสงสว่างไสว ที่ใจกลางของ
กระบวนทัพค่ายกล เห็นดอกบัวสีขาวมหิมาปรากฏขึ้น จากนั้นหมุนวน
อย่างช้า ๆ ปลดปล่อยม่านกำแพงแสงอันเบาบางออกมา ปราณกระบี่
เหล่านั้นเมื่อกระทบชนม่านแสง เพียงบังเกิดระลอกสั้นไหวเล็กน้อย

มู่เซวียนจดจำค่ายกลนี้ได้ทันที ค่ายกลคุ้มกันยอดดนิยมแห่งวัดเสวียน
คง ค่ายกลพิทักษ์ดอกบัวไม้!

มู่เซวียนแม้ประหลาดใจ แต่การต่อสู้ไม่ได้หยุดชะงักแม้แต่ชั่ววูบ

ทันใดนั้นแผนผังปฐาจิสีฟ้าน้ำแข็งบนใบหน้าเปี้ยหานพลันสว่างวาบ
ใบมีดเพลิงแดงฉานเบื้องหน้ามันทำมุมเอียงลาดลงเล็กน้อย

คว่ำ!

ปัง!

ลุ่มเสียงเป็นเช่นเดียวกันกับก่อนหน้านี้ กระทั่งผลลัพธ์ก็เป็น
เช่นเดียวกัน

คลื่นปราณกระปี่ระลอกที่สองพังทลายลงทันที ปราณกระปี่ปลิวละ
ล่องเต็มฟ้า

คว่ำก! ปัง!

คลื่นปราณกระปี่ระลอกที่สามมาเร็วยิ่ง เทบจะบรรลู่ถึงเปี่ยหานใน
ชั่วพริบตาเดียวกันกับคลื่นระลอกที่สอง อย่างไรก็ตาม กลับไม่ได้ส่งผล
คุกคามต่อเปี่ยหานแม้แต่น้อย

มู่เซวียนหัวใจเย็นเฉียบ นางສູດໄດ້ຄຸ້ນໂອຍອັນຕຣາຍຊນດີໜຶ່ງ

นางรู้สึกถึงความกลัวผุดขึ้นในใจ เป็นความกลัวที่มีต่อฝีมือเซจิ
กระบวนทัพของเปี่ยหาน นี่ไม่ถึง ว่าจะมีวันที่นางพ่ายแพ้ในด้านที่นาง
ถนัดชัดเจนที่สุด

ระดับความเข้าใจในค่ายกลกระปี่สามธาโถมของเปี่ยหานเหนือล้ำ
กว่านางมาก นางไม่อาจทำเช่นที่มันทำได้

นางทราบดี ดาบเพลิงของเปี่ยหานจะต้องจู่โจมถุกจุดสำคัญของคลื่น
ปราณกระปี่อย่างแม่นยำ จึงสามารถสำแดงอำนาจอันน่าแตกตื่นสะท้าน
ใจเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม นางแม่ล่งรู้ต้นสายปลายเหตุเป็นอย่างดี ยังคง
หวาดกลัวจับใจ ควรทราบว่าคลื่นปราณกระปี่ประกอบไปด้วยปราณกระปี่
กว่าหมื่นสาย ในช่วงจิตใจเดียว พวกมันสามารถบังเกิดความเปลี่ยนแปลง
นับหมื่นประการ

ภายใต้การเปลี่ยนแปลงสลับซับซ้อนถึงเพียงนี้ มันกลับสามารถ
ค้นพบจุดอ่อนของคลื่นปราณกระปี่!

ชั่วชีวิตนี้เกรงว่านางไม่อาจกระทำ!

แต่ยามนี้ไม่มีเวลาให้นางได้คิด เปียหานร่นระยะระหว่างพวกมันใกล้เข้ามาทุกขณะ

หากเป็นไม่ก็อดใจก่อนหน้านี้ นางจะต้องยินดียงิ ฝีมือที่นางถนัดจัดเจนที่สุดคือใช้ค้ายกลกระปีล้อมกักฝ่ายตรงข้าม แต่ยามนี้นางไม่มีความเชื่อมั่นแม้แต่น้อย ค้ายกลกระปีจะสามารถล้อมกักคู่ต่อสู้เช่นนี้ได้หรือ?

ปัญหานี้นางไม่กล้าขบคิดในเชิงลึก

นางพยายามสงบใจลง กระปียาวในมือโบกเป็นสัญญาณ กองทัพรอบตัวนางกระจายออกด้านข้างเหมือนสายน้ำไหล

เปียหานบนท้องฟ้าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แต่มันไม่แยแสสนใจ ยังคงติดตามเบื้องหลังปราณดาบมือสีแดงเพลิง กองพันบาปเคราะห์เคลื่อนย้ายเปลี่ยนตำแหน่งรอบตัวมันอย่างเงียบเชียบ

ค้ายกลพทีกษ์ดอกบัวไม้พลันแปรเปลี่ยนกระบวนทัพ กลายเป็นกระบวนทัพบุกอัจฉริยะอดนยิมชุดหนึ่ง ค้ายกลอาจหาญทะเลวงศึก!

ค้ายกลอาจหาญทะเลวงศึกมีที่มาจากรอยประทับอาจหาญของเซียนวรยุทธ์ มุ่งเน้นที่ไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง จติใจรวมเป็นหนึ่ง บุกดะลวงอย่างซึ่งหน้า อาศัยสุดแกร่งกร้าวปราบพชิตศัตรูที่ขวางทาง

ค้ายกลอาจหาญทะเลวงศึกอันเลื่องชื่อแห่งวัดเสวียนคง มุ่ชวียนไหนเลยจะไม่รู้จักได้?

นางสูญหายใจลึก ชูกระปีขึ้น ปราณดาบวงกลมพลันลอยออกมาจากใต้ฝ่าเท้าของนาง

ภายในกระบวนทัพที่แปรเปลี่ยนไม่หยุดยั้ง นักรบทุกคนขลุกระปี่บินในมือเช่นเดียวกันกับมู่เซวียน ปราณกระบี่วงกลมปรากฏขึ้นที่ใต้ฝ่าเท้าของทุกคน

ค่ายกลวงกลมโอบล้อม!

รูปวงกลมลอยขึ้นจากใต้ฝ่าเท้าของเหล่าเซียนกระบี่ เลื่อนผ่านร่างกายของพวกนาง เล่นไปตามตัวกระบี่ พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

หากมีคนมองลงมาจากเบื้องบน จะมองเห็นสำนักกระบี่ทรงกลมนับพันนับหมื่นลอยขึ้นกลางอากาศ พวกมันคึกคักและมีและอ่อนแอ ไม่ต่างจากฝูงแมงกระพรุนล่องลอยกลางทะเลใหญ่

ค่ายกลวงกลมโอบล้อมเป็นดาวข่มของค่ายกลอาจหาญทะเลวงศึก

ไม่ว่าแม่ทัพคนใดหากผ่านการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการในคุณหลุน จะไม่ทำผิดพลาดกับเรื่องนี้ ที่สำคัญยิ่งใหญ่ในอดีตประชันชั้นแข่งอย่างดุเดือด คู่แข่งกับกระบวนทัพค่ายกลของแต่ละฝ่ายเป็นอย่างดี ในวิชาพื้นฐานของแม่ทัพบัญชาการศึก จะบ่งบอกบรรยายกระบวนทัพค่ายกลยอดนิยมของสำนักอื่นอย่างละเอียด รวมถึงวิธีเอาชนะพวกมัน

กระบวนทัพค่ายกลของคุณหลุนมุ่งเน้นไปที่พลังบุกโจมตี ค่ายกลวงกลมโอบล้อมกลับไม่มีจุดเด่นด้านนี้ แต่นับเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดในการจัดการกับค่ายกลอาจหาญทะเลวงศึก กระทั่งในตำราของวัดเสวียนคงในครั้งนั้น ยังเน้นย้ำว่าไม่สามารถใช้ค่ายกลอาจหาญทะเลวงศึกต่อสู้กับค่ายกลวงกลมโอบล้อมของคุณหลุน

ทว่ามุมปากของเป่ียวหานยับเป็นรอยยิ้มที่มองไม่เห็น

เป็นไปตามที่คาด!

มันไม่มีเจตนาจะเปลี่ยนกระบวนท่าแม้แต่แต่น้อย ระยะห่างระหว่างทั้งสองฝ่ายร่นใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นกองพลันบาปเคราะห์ส่องประกายเจดจรัส สองมือของเปี้ยหานฉีกท่ามูทรา ดุจมวลบุปผาบานสะพรั่ง

ฝ่ามือยักษ์สีทองพลันปรากฏขึ้นที่ด้านหน้าของกระบวนทัพ

ฝ่ามือก่อเกิดรอยประทับอาจหาญ!

ทันใดนั้น พลังสภาวะอันแกร่งกร้าวและอาจหาญแผ่ทะลักออกมา

รอยประทับอาจหาญเมื่อปรากฏขึ้น ประดุจขุนเขากดทับลงมาโดยพลัน พลังสภาวะเกรี้ยวกราดดุจดั่งสุดเปรี้ยบปาน จนผู้คนบังเกิดความรู้สึกว่าไม่อาจต่อต้านแข็งขึ้น เมื่อเทียบกันแล้ว ปราณดาบมือสีแดงเพลิงกลายเป็นเล็กระจอยร่อยรัง

มู่ชวียนในใจเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย แต่นางไม่มีเวลาให้ขบคิด ได้แต่เตรียมปะทะหักหาญอย่างซึ่งหน้า

แต่แล้วโดยไม่มีผู้ใดคาดคิด รอยประทับอาจหาญอันใหญ่โตและทรงพลังพลันดิ่งวูบลง กระแทกใส่ปราณดาบมือสีแดงเพลิงที่ผู้คนเพิ่งจะมองข้ามไป!

บทที่ 905 กระปี่ของเหวยเส้ง

ปราณดาบมือกลับไม่แตกสลาย!

แต่ถูกระแหกหายวับไปในอากาศแทบจะในทันที ชั่วพรบิตาถัดมากทีละวงลึกเข้าไปในขบวนค่ายกลวงกลมโอบล้อมโดยไม่มีวีแววล่วงหน้า!

มู่เซวียนในใจเต็มไปด้วยความประหลันพรั่นพรั้ง ปราณดาบมืออันน่ากลัวนั้นเฉียดผ่านร่างของนางไปเพียงแค่คืบเดียว คมดาบเย็นยะเยียบบันดาลให้นางชนลุกชี้ชันจนสุดปลาย แต่บรรดาเซียนกระบี่ที่อยู่ข้างกายนางกลับไม่ได้โชคดีเท่า บริเวณข้างเคียงกลับกลายเป็นความว่างเปล่าผืนหนึ่ง นางรู้สึกราวกับยืนเปลือยเปล่าอยู่กลางที่โล่งแจ้ง ไม่มีความรู้สึกปลอดภัยแม้แต่น้อย

ราวกับว่ามีถนนใหญ่ที่ร้างไร้ผู้คนสายหนึ่ง ทอดผ่านข้างกายนางไป หากมีคนมองลงมาจากบนฟ้า จะเห็นคล้ายกับรอยแผลอันน่ากลัว ผ่ากองทัพทั้งหมดแยกออกเป็นสองส่วน!

มู่เซวียนกรำศึกน้อยใหญ่อย่างโชกโชน เคยผ่านประสบการณ์อันตรายนับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมีครั้งใด ที่เฉียดใกล้ความตายมากเท่าครั้งนี้

เงื้อมหัตถ์แห่งมัจจุราชมาย่างฉับพลันทันใด ไม่มีคำเตือนล่วงหน้า ชั่วพรบิตาที่ปราณดาบเฉียดผ่านร่างนาง มู่เซวียนถึงกับไม่อาจกระดกตัวแม้แต่หน่อย

เปี้ยหานที่บนฟากฟ้ารู้สึกว่าน่าเสียดายนัก วถิโจมตีมันคลาดเคลื่อนไปเล็กน้อย หากปราณดาบเมื่อครู่สามารถกำจัดม่มุเซวียนคิกนี้เท่ากับกุมชัชนะอย่างเด็ดขาดแล้ว มันแม้นึกเสียดาย แต่ไม่มัวพริ้วไรมากความ รีบสลัดความคติฟุ้ง่านออกจากใจ รวมรวบสมาธิจิตใจจ่ออยู่กับศึกเบื้องหน้าอย่างเต็มที่

แต่แล้วอย่างรวดเร็ว เปี้ยหานคล้ายสังเกตเห็นบางสิ่งในกองทัพของศัตรู

ท่าสังหารเมื่อครู่คล้ายสร้างความแตกตื่นตระหนกให้แก่ข้าศึก ยิ่งกว่าที่มันคาดคิดไว้ ทหารศัตรูยังคงมีท่าทีราวกับว่าพวกนางยังไม่หายจากการตื่นตะลึง ปฏิกิริยาเฉื่อยช้าลงไปมาก

โอกาส!

เปี้ยหานตระหนักทันที นี่เป็นโอกาสดิงามที่ยากจะพบพาน

กองพันบาปเคราะห์ประดุจฝนสุณัฆปาจอมจอมเจ้าเล่ห์ เริ่มท่องทะยานไปรอบ ๆ กองพันม่มุเซวียน ทันทีที่พวกมันพบเห็นช่องว่างรอยโหว่จะกระโจนเข้าขย้าอย่างดุร้าย

เปี้ยหานมีฝีมืออันแม่นยำถึงที่สุด ทุกครั้งที่โถมเข้าโจมตีมันจะต้องนำมาซึ่งแม่น้ำเลือดฝนโลหิตสาดกระเซ็นทั่วฟ้า มันนำกองพันบาปเคราะห์ไล่ต้อนกองทัพม่มุเซวียนโดยไม่ให้ตั้งตัวตติ อาศัยการบุกเช่นฆ่ากลับไปกลับมาเพียงไม่กี่รอบ กองพันม่มุเซวียนประสบกับความสูญเสียอย่างสาหัส

ม่มุเซวียนในที่สุดค่อยตั้งสติได้ เห็นกองทัพของนางปั่นป่วนระส่ำระสาย ต้องขัดเคืองใจสุดระงับ

นางถึงกับหวาดกลัวเปื้อนหานจริง ๆ!

มันไม่ควรเป็นเช่นนี้!

มู่เซวียนเพียรปลุกปลอบความตื่นตัว นางทราบแน่แท้ใจ วันนี้หากไม่ระวัง อาจต้องทั้งชีวิตไว้ที่นี่แล้ว ทันใดนั้นนางฉุกคิดถึงคำสั่งของเสวียตง ถ่วงเวลาเปื้อนหาน เพื่อเปิดโอกาสให้หมีหนานและเสวียตงล้อมสังหารเปื้อนหาน

นางดวงตาพินคืบประกายทันที

กล่าวตามความสัตย์ นางมอาจไม่ยอมรับว่าฝีมือในเชิงกระบวาทพิ ค่ายกลของเปื้อนหานเหนือล้ำกว่านางจริง ๆ แต่หากนางตัดสินใจยืนหยัดทำศึกป้องกันอย่างเต็มรูปแบบ ต่อให้เป็นเปื้อนหานยังไม่อาจเอาชนะได้โดยง่าย ถ่วงเวลา!

มู่เซวียนเมื่อตกลงใจเปลี่ยนยุทธวิธีสู้รบโดยพลัน

เปื้อนหานค้นพบการเปลี่ยนแปลงของศัตรูทันที มันฉุกใจคิด พลันคาดเดาเจตนาของมู่เซวียนออก

คิดถ่วงเวลา?

มันยังคงมีสีหน้าเยะเยียบเย็นชา เริ่มชะลอจังหวะการสู้รบ เปลี่ยนเป็นวนเวียนอยู่รอบ ๆ กองพันมู่เซวียนอย่างช้า ๆ

ชนชั้นยอดแม่ทัพเช่นมู่เซวียน ย่อมมีความสามารถรวมรั้งสมาธิจิตใจจดจ่อเป็นเวลานาน แต่ทหารในกองพันของนางย่อมไม่มีความสามารถเช่นนี้ พวกนางจะค่อย ๆ เหน็ดเหนื่อยจนเกินต้านทาน เกิดความคิ วอกแวกฟุ้งซ่าน หรือไม่ก็คลายความตื่นตัวลงไปเอง แต่กองพันพันบาป

เคราะห์ที่ไม่มีปัญหาเรื่องนี้ トラバใดที่เปี่ยหานยังสามารถตั้งสมาธิจัดจ่อ
กองพันบาปเคราะห์ก็จะไม่มีวันวอกแวกวุ่นวาย

นี่กลับกลายเป็นศึกประลองความอดทน

และเปี่ยหานมีความอดทนมากพอ

มันไม่มีความจำเป็นต้องรีบร้อน

แม้ว่าคู่ต่อสู้จะเป็นยอดแม่ทัพอันดับหนึ่ง เสวียตง แต่มันเชื่อมั่นใน
ฝีมือของกงซุนชา

ทางด้านหมีหนาน เปี่ยหานไม่แยแสสนใจคนผู้นี้อย่างสิ้นเชิง ใน
ความเห็นของเปี่ยหาน หมีหนานสูญเสียคุณสมบัติของยอดแม่ทัพไปตั้งแต่
แรก

หมีหนานแม้ดลวิเนนียังทรงพลังอำนาจ แต่อันที่จริง ความสามารถ
โดยรวมในกองทัพของมันลดน้อยลงไปมาก พวกมันสูญเสียสิ่งที่ยึดมั่นใน
ใจ ฝ่ายมู่ซวงแม้มีกำลังพลอ่อนด้อยกว่า แต่มู่ซวงสู้โดยไม่คำนึงถึงชีวิต มี
ขีดความสามารถในการฉุดลากหมีหนานลงนรกไปด้วย

ในเวลานี้ ด้วยการมาของเปี่ยหาน ดินแดนแถบนี้ทั้งหมดอยู่ในความ
คุ้มครองของม่ออวี่ไ้ แรงกดดันต่อเทียนหวนเบาบางลงไปมาก ดังนั้น
เสเปียงบำรุงจำนวนมาก รวมถึงกองทัพและกำลังคน เริ่มหลั่งไหลไป
รวมกันยังสมรภูมิของมู่ซวง

นอกจากนี้เปี่ยหานเพิ่งได้รับข่าว กงเหยียเสี่ยวหงยังไม่ได้กลับไป
พักผ่อนฟื้นฟูกำลัง แต่นำกำลังพลที่เหลือ เร่งรุดไปยังแนวป้องกันของมู่
ซวงเช่นกัน

เปี้ยหานทราบว่างเหยียเสี่ยวทรงไม้ได้ไปเพื่อเอาชนะหมี่หนาน แต่
เพื่อป้องกันไม่ให้มู่ซวงแสวงหาความตายเพียงเพื่อจัดการกับหมี่หนาน

เปี้ยหานจ้องมองกองพันมู่เซวียนไม่คลาดสายตา ดวงตาเต็มไปด้วย
ประกายแหลมคมเย็นชา ไม่ต่างจากสุนัขป่าจ้องมองเหยื่อของตน

เปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง!

เงาร่างหนึ่งแดงหนึ่งฟ้ากะพริบวูบวาบกลางเวหา สลับเปลี่ยน
ตำแหน่งอย่างเร่งร้อน ทั้งภาพตติตانبไม่ถ่วงไว้เบื้องหลัง กระบี่ทั้งสอง
ปะทะหักหาญอย่างถี่ยิบ!

ในการปะทะแต่ละครั้ง พลังเทพอันน่าสะพรึงกลัวแตกปะทุราวกับ
ภูเขาไฟ คลื่นพลังที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า กวาดทำลายทุก
สรรพสิ่งจนราบเป็นหน้ากลอง

ที่เบื้องล่างของพวกมัน เทือกเขาน้อยใหญ่พังทลาย พื้นปฐพีแตกเป็น
ทางยาว รอยแยกไร้ก้นบึงอันชวนประหลาดพร่นพริ้งแผ่ลามไปทั่วทุกแห่ง
หน

กระทั่งท้องนภายังเริ่มปรากฏรอยแตกร้าว

เงาร่างสีแดงอาบทวมไปด้วยเลือด รวากับว่าเพ็งแซ่ร่างในบ่อโลหติก
มปान กระบี่ในมือแผดเสียงกรีดแหลมกระหายนเลือด ทุกกระบี่ที่จู่โจม
ออกไป จะปรากฏเป็นหมอกโลหติกลุ่มหนึ่ง

เงาร่างสีน้ำเงินไม่แปดเปื้อนฝุ่นธุลี สูงส่งสง่างามประหนึ่งเทพเทวา
สภาวะกระบี่อันคมกล้าพวยพุ่งขึ้นไปถึงชั้นฟ้า แต่ละกระบี่คล้ายสะบัดฟ้า
ผ่าแยกปฐพี ไต้หล้าไร้ผู้เทียมทาน

ภายใต้เพลงกระบี่สะท้อนภาพของเทพยุทธ์ทั้งสอง อาณาจักรแห่งนี้
เริ่มเผยให้เห็นสัญญาณของการพังทลาย

เหวี่ยงเส้ากระบี่ดั่งเย็นชาดั่งหินผา ทุกกระบี่ใช้ออกด้วยพลังทั้งหมด
โดยไม่ออมรั้งยังมี!

ความสามารถในการสร้างโลหิตของหัวใจมังกร เข้าคู่กันอย่าง
เหมาะเจาะพอดีกับกระบี่โลหิตประหารเทพ รวากับสวรรค์สรรค์สร้างมาคู่
กัน ตั้งแต่แรกเริ่มมันก็อุทิศตนเพื่อกบฏ ไม่ว่าจะผ่านกาลเวลาสักกี่ปี ใจ
กระบี่ของมันไม่เคยแปรผัน

นอกจากกระบี่แล้ว มันไม่เคยต้องให้ความสนใจกับเรื่องอื่นใด ดังนั้น
เจตจำนงกระบี่ของมัน ถึงกับบริสุทธิ์มากกว่าหลินเซียนส่วนหนึ่ง

กระบี่โลหิตประหารเทพอันโหดเหี้ยมอำมหิตอยู่ภายใต้การควบคุม
ของเหวี่ยงเส้าอย่างสมบูรณ์ กลุ่มหมอกเลือดทำให้ฟ้าดินอาบย้อมไปด้วย
กลิ่นคาวเลือด แต่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเหวี่ยงเส้าแม้แต่น้อย

หลินเซียนประหลาดใจสุดระงับ

มันไม่เคยดูแคลนเหวี่ยงเส้ามาก่อน แต่ยังคงไม่ได้คาดฝัน ว่า
ความสำเร็จเชิงกระบี่ของเหวี่ยงเส้าจะสูงส่งกว่าที่คิดเอาไว้มาก ควรทราบ
ว่าหลินเซียนนับเป็นยอดอัจฉริยะที่เด่นล้ำที่สุดในประวัติศาสตร์คุณหลิน

มันเลืล้าในทุกด้าน เพียบพร้อมด้วยพรสวรรค์ที่ผู้คนทั่วหล้าต้องรศษยา
รวมถึงในด้านการฝึกฝมือด้วย

มันยืนอยู่ในจุดสูงสุดของคุณหลุน ไม่ว่าในอดีตที่ผ่านมาหรือใน
อนาคตเบื้องหน้า หากเอ่ยถึงระดับความเร็วในการฝึกฝมือ ยังคงไม่มีผู้ใด
ในคุณหลุนจะสามารถยกขึ้นเปรียบเทียบกับมันได้

ฝมือเชิงกระบี่ของมันยังเหนือล้ากว่าผู้เป็นอาจารย์ในประวัติศาสตร์
คุณหลุนไม่มีผู้ใดทัดเทียมกับมัน

ทว่ามันไม่คาดฝันมาก่อน ในโลกนี้ถึงกับยังมีผู้ที่แข็งแกร่งกว่ามันอยู่
อีก!

กระบี่โลหติประหารเทพของอีกฝ่ายทรงอาณุภาพอย่างน่าตระหนก
หลนิเขียนสามารถรู้สึลได้ ทุกครั้งที่ประกระบี่กัน กระบี่เทพไท่เก้ในมือของ
มันจะถูกหมอกโลหติกัดกร่อนทีละน้อย

หากเปลี่ยนเป็นเวลาอื่น หลนิเขียนเพียงแค่คดิ ก็ส้าสามารถขับสลาย
พลังโลหติที่กัดกร่อนกระบี่ของมันได้อย่างง่ายดาย หากแต่ในยามนี้ พวก
มันทั้งสองอยู่ในระหว่างการปะทะหักหาญอย่างกระชั้นเร่งร้อน เพียงชั่ว
อึดใจเดียว พวกมันประกระบี่กันนับร้อยกระบวนท่า

มันจำต้องทุ่มเทศมารจิตใจทั้งหมดกับการปติป้องต้านทาน และจู่
โจมตอปโต้ ไม่มีเวลามาให้ความสนใจกับพลังกัดกร่อนอันน้อยนดินี้

เคราะห์ดีที่กระบี่เทพไท่เก้หาได้อ่อนด้อยกว่ากระบี่โลหติประหารเทพ
ไม่ ถึงกับยังกล้าแข็งแกร่งกว่าชั้นหนึ่ง ทุกครั้งที่กระบี่ปะทะกัน กระบี่โลหติ

ประหารเทพของอีกฝ่ายจะถูกรัศมีอันคมกล้าของกระบี่เทพไท่เก็กผ่ากรั้ว
รอยเอาไว้

คู่ต่อสู้ทั้งสองกัดฟันยืนหยัดอย่างทรหด ไม่มีผู้ใดยินยอมล่าถอย
แม้แต่ก้าวเดียว

อาการบาดเจ็บบอบช้ำเล็กน้อยที่เกิดจากการโจมตีก่อนตายของกู่เห
ลียงเตา ในที่สุดทำให้หลินเซียนค่อยๆ ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ

เหวี่ยงเส้กงิบบนงิเยือกเย็น สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย มั่นไหมจุ
โจมตอย่างดุเดือด แต่จิตใจกลับล่องลอยไปไกล

จุดสูงสุดของกระบี่อยู่ที่ใด?

มันยังคงไม่พบคำตอบ

จุดสูงสุดแห่งมรรคากระบี่ คือสิ่งที่มันเสาะแสวงหามาโดยตลอด
ทันใดนั้นมันหวนนึกถึงสิ่งที่ประสบพบเจอระหว่างการฝึกฝีมือ ภูเขาสุญตา
ท่านเจ้าสำนัก ท่านอาจารย์ นึกถึงเมื่อครั้งที่อยู่กับพวกจ๋วม่อและทุกคนใน
สนามรบปตินี้กล้างเผ่าพันธุ์ คำสาบานกระบี่ดังก้องอยู่ในสองหูจฟ้า
คำรน

ใบหน้ามากมายนับไม่ถ้วน วาบผ่านบนทะเลเลือดเบื้องหน้ามัน
กระบี่คือสิ่งใด?

มันบรรลุถึงด่านเทพยุทธ์ แต่กระบี่ของมันยังคงไม่อาจทำให้แก่ท่าน
เจ้าสำนักและคนอื่นๆ กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

ดวงตามันทอแววสับสนเลื่อนลอยวูบหนึ่ง

กระบี่โลหิตประหารเทพในมือสะบัดฟันออกตามสัญชาตญาณ

พลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลปะทุขึ้น ทันใดนั้นเหวี่ยงเส้ได้สตรีผู้กตัว
ร่อนลอยแห่งความรู้แจ้งก่อตัวขึ้นซ้ำๆ

จุดสูงสุดแห่งมรรคากระป๋องที่ใด? มันยังคงไม่มีคำตอบ แต่ในเวลา
มันเพิ่งเข้าใจบางสิ่ง สายธารแห่งชีวิตปรวนแปรไม่แน่นอน ผู้คนมีชีวิตอยู่
ในปัจจุบัน แม้แต่กระป๋องที่แข็งเกร่งไร้เทียมทานที่สุด ยังไม่อาจนำความสุข
ที่ล่องลับไปกลับคืนมาได้ ความหมายของกระป๋อง คือการปกป้องคุ้มครอง
ชีวิตที่งดงามในปัจจุบัน

พี่น้องของมัน ญาติมิตรของมัน! การปฏิบัติตามคำสาบานของมัน!

กระป๋องคือชีวิตของมัน คือหัวใจของมัน มีเพียงกระป๋องในมือ จึงจะช่วย
ให้มันปกป้องสิ่งที่มันรักใคร่หวงแหนเหล่านั้นได้ มันยินดีใช้ชีวิตของมัน
เพื่อปกป้องสิ่งดีงามในชีวิตนี้!

นี่คือกระป๋องของมัน กระป๋องของเหวี่ยงเส้!

ในร่างกายของมันคล้ายมีบางสิ่งแตกสลาย จิตใจสงบ เป็นสุข และ
เยือกเย็นอย่างสมบูรณ์

ราวกับว่าหยั่งทราบถึงจิตใจของเหวี่ยงเส้ กระป๋องโลหิตประหารเทพ
พลันระเบดิแสงสว่างวาบ กลืนอายโหดเหี้ยมอำมหิตในประกายแสงสี
เลือด สลายหายไปพร้อมกับกลืนควาเลือด ประกายแสงสีแดงดังโลหิต
กลับกลายเป็นสีแดงอ่อน พลุฤทธิ์สาดใสราวกับแก้วผลึก แผ่ซ่านกลืนอาย
สถานะอันโอ่อ่าผ่าเผยที่ชำแรกผ่านเข้าไปในจิตใจผู้คนโดยตรง

หลินเชียนรู้ลึกถึงความแตกต่างทันที เดิมทีในเจตจำนงกระป๋อง
เหวี่ยงเส้แฝงเร้นไว้ด้วยความดุร้ายอำมหิต ระคนเคียดแค้นชิงชัง ความดุ

ร้ายและความเคียดแค้นแม้ทรงพลัง แต่ไม่อาจส่งผลกระทบต่อใจกระบี่
ของหลินเซียนแม้แต่หน่อย

เนื่องเพราะมันไม่เคยสำนึกเสียใจ ทั้งไม่เคยรู้สึกผิดอันใดกับเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นในอดีต

แผนการทั้งหมดดำเนินไปเพื่อคุณหลุน ชีวิตและจิตวิญญาณของมัน
เป็นของคุณหลุน!

สิ่งอื่นใดนอกเหนือจากคุณหลุน ในสายตามัน เป็นเพียงมดปลวก
เท่านั้น

แต่บัดนี้ เจตจำนงกระบี่ของเหวยเส้งกลับกลายเป็นสุขสงบ ปราศจาก
ความพลุ่งพล่านดาลใจ เต็มไปด้วยรัศมีกลั่นอายอันโอ่อ่าผ่าเผย แต่กลับ
สร้างแรงกดดันให้แก่มันมากกว่าเดิม เจตจำนงกระบี่ของอีกฝ่ายคล้ายเพิ่ม
ความหนักหน่วงอย่างกะทันหัน แต่ละกระบี่ที่จู่โจมเข้ามา ล้วนกระแทกทำ
ร้ายกระแสพลังเทพในร่างมันจนพลุ่งพล่านปั่นป่วน

นี่มัน... ..

หลินเซียนจ้องมองไปพบใบหน้าของเหวยเส้ง ม่านตาหดแคบลงทัน
ควัน บนใบหน้าของเหวยเส้งปราศจากร่องรอยของความเคียดแค้นขงิซัง
ดวงตากระจ่างใสดูจบ่อน้ำ ทว่าหลินเซียนยังคงเห็นได้ชัดเจน ความเด็ด
เดี่ยวแน่วแน่ในดวงตาของเหวยเส้ง ยิ่งกล้าแข็งกว่าเดิมเสียอีก!

รู้แจ้ง!

มันถึงกับบรรลุความรู้แจ้งในเวลาเช่นนี้!

หลินเซียนหัวใจตึงวูบ

เมื่อมาถึงระดับชั้นของพวกมัน เคล็ดวิชาหรือเพลงกระบี่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดอีกต่อไป พวกมันประชันชั้นแข่งกันด้วยเจตจำนงกระบี่ จิตใจพลังเทพและความมุ่งมั่น แต่ละกระบี่แฝงไว้ด้วยระดับความเข้าใจในวิถีกระบี่และกฎเกณฑ์แห่งฟ้าดินของพวกมัน ผู้ที่ไม่อาจต้านทานรับไหว จะเผชิญกับผลสะท้อนจากอีกฝ่ายในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นจิตใจ สิ่งที่ตาเห็น หรือเสียงที่ได้ยิน

ทุกกระบี่ของพวกมันที่จู่โจมออก หากมิใช่เทพยุทธ์ ล้วนแต่ตกตายในกระบี่เดียว!

แต่ในสายตาของทั้งสองฝ่าย พวกมันสามารถเข้าใจความลึลับในวิถีกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม พวกมันยังทราบแน่แท้ใจ สำหรับตัวมันเองหรือฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าเล่ห์กลอุบายใดล้วนไร้ประโยชน์

แต่พวกมันไม่คิดถอยหนี

กระบี่ทั้งสองโหมจู่โจมด้วยระดับความเร็วอันน่าตกตื่นสะท้านโลกระดับความคับขันอันตรายที่แฝงอยู่ภายในนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ยอดฝีมือชั้นต่ำกว่าเทพยุทธ์จะสามารถเข้าใจได้

พลังเทพของพวกมันถูกผลาญไปด้วยความเร็วอันน่าตระหนก พวกมันพากันดูดซับพลังทั้งหมดจากอาณาจักรนี้โดยไม่ออมรั้ง

อาณาจักรแห่งนี้ใกล้จะล่มสลายลงในทุกขณะจิต

ในสายตาของหลินเซียน เหวี่ยงเส้ายังมีมายังสูงใหญ่เสียดฟ้า ยั่งยืนยังกล้าแกร่งเกรียงไกรมากขึ้นทุกขณะ ประหนึ่งเทพสงครามเข่นฆ่าลงมาในโลกเบื้องล่าง เต็มไปด้วยพลังที่สามารถทำลายล้างโลกมนุษย์!

หลินเขียนทราบว่านี่เป็นเพราะเจตจำนงกระปี่ของเหยยเส้งีแทรกซึม
เข้ามาในจิตใจมัน รบกวณใจกระปี่ของมันจนสั่นคลอนขึ้นมา

พลังเทพภายในกายมันแทบจะถูกใช้ไปจนหมดสิ้น

เหยยเส้งีกลับยังสู้ยู่ก็กล้าแข็งมากขึ้นเรื่อยๆ นี่มีใช้หมายความว่าพลัง
เทพของเหยยเส้งีแข็งแกร่งกว่าหลินเขียน แต่เหยยเส้งีบรรลุความรู้แจ้งใน
วถิกระปี่ของตน จติใจแข็งแกร่งมันคงกว่าเดิม หลังจากสะบัดทำลาย
กำแพงทางจติใจ ใจกระปี่ของเหยยเส้งีก็แกร่งกร้าวปานหินผา ไม่มีวันถูก
ทำลายได้

อาการบาดเจ็บเล็กน้อยที่หลินเขียนได้รับมาก่อนหน้านี้ เดิมทีเป็น
เพียงจุดอ่อนที่ไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง แต่ยามนี้จุดอ่อนเล็กๆ นี้ค่อยๆ
ขยายกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ

หลินเขียนทราบแน่แท้ใจ ภายในยี่สิบลมหายใจ มันจะพ่ายแพ้อย่าง
สมบูรณ์

มันหลงเหลือเพียงทางเลือกเดียวเท่านั้น

หนี! หลบหนีไปจากที่นี่!

หลินเขียนลอบทอดถอนใจ การหลบหนีครั้งนี้จะทิ้งเงามืดอันลึกดำไว้ใน
ใจมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งยังไม่ทราบว่าต้องใช้ความพยายามอีก
มากมายเท่าใด จึงสามารถขจัดเงามืดนี้ออกจากใจ

แต่ทั้งหมดนี้ เพื่อคุณหลุน!

หลินเขียนดวงตาทอประกายเด็ดเดี่ยว

บทที่ 906 จุดจบของคนทรยศ

เสียดจั่วติกกังวลอยู่บ้าง

นางประสบความสำเร็จในการขึ้นเป็นผู้กุมอำนาจของตระกูลตั้งแต่หลายปีก่อน สมดังความตั้งใจในครั้งนั้น ภายใต้การนำของนาง หลายปีมานี้ตระกูลเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างยิ่ง ในขณะที่ต้องใช้ความพยายามมากมายในการประสานรอยร้าวระหว่างขุมกำลังสำคัญต่าง ๆ ภายในตระกูล แต่ก็เป็นสิ่งนางถนัดจัดเจน ด้วยรูปโฉมภายนอกอันนุ่มนวลชวนสนทิตสนม แต่หัวใจแข็งแกร่งมั่นคงดุจเหล็กกล้า นางแม่ลัมเหลว พลาดพลั้ง ผิดหวัง แต่ไม่เคยท้อถอย คนในตระกูลทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำล้วนเลื่อมใสศรัทธานางจากใจจริง

นางยังคงสะคราญปานหยาดฟ้ามาดนิเณกเช่นเดียวกันกับในเมืองมหาสันตเมื่อครั้งกระโน้น แต่ให้ความรู้สึกของสตรีที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเดิม

การถูกเรียกตัวอย่างกะทันหันทำให้นางหวาดวิตกไม่น้อย ลำพังวิหารเทพปศิจกเพียงพอให้นางต้องแหงนมองอยู่ไกลๆ แล้ว หมงจื่ออ่องยังแข็งแกร่งทรงพลังยิ่งกว่าวิหารเทพปศิจกอีก นางไหนเลยจะไม่ทั้งวิตกกังวล ทั้งไม่แน่ใจในอนาคต การสืบทอดระหว่างหมงจื่ออ่องกับวิหารเทพปศิจกเป็นสิ่งที่นางเฝ้าติดตามอย่างใกล้ชิดในระหว่างนี้ การสู้รบรุนแรงยั้ววิหารเทพปศิจกนับว่าตกเป็นรองอยู่หลายขุม

หลังจากการล่มสลายของสหพันธ์จอมปศิจและพันธมิตรวีรบุรุษ
วิหารเทพปศิจมอิจแสวงหาพันธมิตรใดจากในดินแดนร้อยเถื่อนอีก ทุก
คนเชื่อว่าการรวมเผ่าปศิจของหมิงอ่องเพียงเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น
แต่แล้วจอมคนผู้มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นผู้ครองแดนปศิจทั้งมวล กลับ
เจาะจงเรียกหานางเข้าพบอย่างกะทันหัน เสียกงจู่ไม่อาจคาดคะเนได้ ว่า
สิ่งที่รอนางอยู่เป็นโชควาสนาหรือชะตากรรมอันเลวร้ายกันแน่

“กงจู่เชิญเข้า องค์ราชารอท่านอยู่ด้านใน” แม่ทัพชั้นสูงผู้หนึ่งให้การ
ต้อนรับเสียกงจู่อย่างสุภาพเรียบร้อย

อันม่อต้องออกไปบัญชาการการสู้รบกับวิหารเทพปศิจ ดังนั้น
คัดเลือกกองครักษ์ส่วนตัวหลายคนให้ทำหน้าที่รับใช้ข้างกายองค์ราชา

คนเหล่านี้ล้วนติดตามอันม่อมานานปี ทั้งยังเข้าร่วมในระหว่างเจ็ดวัน
แห่งปาฏิหาริย์ ด้านความจงรักภักดีไม่มีปัญหา ความงามของเสียกงจู่ทำ
ให้แม่ทัพหนุ่มผู้นั้นถึงกับตะลึงลานกับไปชั่วขณะ ...องค์ราชาชมชอบ
นางงามเช่นนี้หรือ?

เสียกงจู่ปลุกปลอบกำลังขวัญ เคนิเข้าไปในห้องโถงใหญ่อย่าง
ระมัดระวัง

บุรุษผมขาวผู้หนึ่งคล้ายกำลังทอดตามองไปในที่ห่างไกล เมื่อได้ยิน
เสียงเคลื่อนไหวของเสียกงจู่ก็หันกลับมาองทันที

“ไม่พบกันนานแล้ว” สุ่มเสียงทักทายแผ่วแววยินดี ประกายตา
นุ่มนวลลง

เสียดงจู่พบเห็นใบหน้าที่ทั้งคุ้นตา ทั้งแปลกหน้าอยู่บ้าง พลันนึกซึ้ง
ตะลึงงันอยู่กับที่ เนิ่นนานยังไม่รู้สึกตัว

จากนั้นน้ำตาสองสายหลังรินลงโดยไม่อาจจะยับยั้ง

กงเหี้ยเสียวหร่งนำกองทัพของมันซ่อนตัวอย่างระมัดระวัง

กำลังพลของมันในยามนี้หลงเหลือเพียงหนึ่งพันเท่านั้น แต่ไพร่พัน
ทั้งหนึ่งพันล้วนพร้อมใจกันติดตามมันเข้าสู่สนามรบอีกครั้ง ทุกผู้คนทราบ
แน่แก่ใจ เทียนหวนจบสิ้นไปแล้ว แต่ไม่มีผู้ใดท้อแท้ทอดอาลัย เนื่อง
เพราะต้าเหรินบอกพวกมันว่าทุกคนจะต้องใช้หยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ
ของพวกมัน เพื่อแสวงหาความอยู่รอดปลอดภัย และอนาคตอันดีงาม
ให้แก่ครอบครัวของพวกมัน

ยิ่งไปกว่านั้น คราวนี้ต้าเหรินยังนำพวกมันมาต่อสู้กับหมีหนาน

หากถามว่าพวกมันเกลียดชังผู้ใดมากที่สุดในโลก ทุกคนล้วนตอบเป็น
เสียงเดียวกัน หมีหนาน!

คนผู้นี้มีศักดิ์ฐานะสูงส่งในเทียนหวน ได้รับประโยชน์โศดผลจาก
เทียนหวนเหลือคณานับ แต่กลับเป็นมันเอง ที่เป็นตัวต้นเหตุการล่มสลายของ
เทียนหวน! หากมีโอกาสที่จะได้ต่อสู้กับหมีหนาน ย่อมไม่มีผู้ใดในเทียน
หวนยินยอมจากไป!

พวกมันตรงเข้าใกล้สมรภูมิต่างเจียบเจียบ กองพันหมีหนานไม่ได้
สังเกตเห็นพวกมัน

การต่อสู้ระหว่างทั้งสองฝ่ายดุเดือดรุนแรงถึงที่สุด เมื่อดำเนินมาถึงขั้นนี้ แม้แต่กำลังพลเพียงหนึ่งคนยังมีค่ายังิ กองทัพหมีหนานเรียกหน่วยลาดตระเวนทั้งหมดของพวกมันกลับมา ทุ่มเทกำลังทั้งหมดในการต่อสู้อันโหดร้ายนี้

กองพันมู่ซวงใกล้หมดสิ้นเรี่ยวแรงทีละน้อย แต่ที่นี่เป็นดินแดนของเทียนหวนเหวอ การที่จะมีกองทัพเข้ามาเสริมกำลังไม่ใช่เรื่องยาก ที่สำคัญคือแม้ว่ากองทัพของหมีหนานล้วนเป็นกองพันชั้นยอด แต่พวกมันไม่มีกำลังเสริมอีก

มู่ซวงในยามนี้กลายเป็นแม่ทัพบัญชาการศึกผู้เลือดเย็น เสียสละชีวิตของกองพันสามัญนับไม่ถ้วน เพื่อเปลี่ยนสมรภูมิแห่งนี้ให้กลายเป็นโม่หนิบัดเนื้อ

กองพันสามัญซึ่งยามปกติเป็นเพียงแค่เบี้ยตัวเล็ก ๆ เหล่านี้ ยามนี้ปราศจากความกลัวเกรงโดยสิ้นเชิง เนื่องจากศัตรูของพวกมันคือหมีหนาน หมีหนานผู้ที่เทียนหวนเคียดแค้นชิงชังมากที่สุด!

เนื่องจากคนผู้นี้ ในหมู่พวกมันมีคนนับไม่ถ้วนต้องประสบชะตากรรมบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย สงครามภายในอันยาวนานระหว่างเทียนหวนเหวอและเทียนหวนไต้ ได้สลักความเกลียดชังฝังลึกลงในกระดูกของพวกมัน

พวกมันยังคงโถมเข้าแลกชีวิตกับศัตรูอย่างไม่ขาดสาย

ในสมรภูมิแห่งนี้ ชีวิตคนเป็นเพียงตัวเลขบอกจำนวน ทหารหาญแห่งเทียนหวนเหวอมากกว่าห้าหมื่นคนล้วนพลีชีพในที่แห่งนี้

ทว่าเมื่อข่าวการศึกแพร่กระจายไปยังแนวหลัง ไม่เพียงไม่ทำให้ผู้คนตื่นตระหนกหรือหวาดกลัว แต่กลับยังชักนำกองทัพมากมายยิ่งกว่าไหลบ่าเข้ามาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดนี้ บางกองทัพตระเตรียมไปจากเทียนหวนเหนือ รอที่จะเข้าสู่เมืองนี้ให้ พอได้ยืมข่าวพลันหันกลับมาทันที

ในบางกองทัพที่ผู้นำทัพไม่ยินดีย้อนกลับมา ทหารหาญมากมายพากันผละจากกองทัพ จัดตั้งขบวนทัพเล็ก ๆ ของพวกมันเอง มุ่งหน้ากลับมาโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด

ทั้งหมดทั้งมวลนี้ เพียงเพื่อฉุดลากคนทรยศหมีหนานลงนรกไปพร้อมกับพวกมัน

หากกระทั้งมู่ซวงต้าเหرنียังยินดีที่จะตายไปพร้อมกับหมีหนาน เทียบกันแล้วชีวิตเล็ก ๆ ของพวกมันยังจะมีคุณค่าความหมายอันใดเล่า?

หมีหนานถูกล้อมกักอยู่ที่นี่ด้วย ‘เหล่าอาหารสัตว์กระสุนปืนใหญ่’ ที่พวกมันเคยหามาดูแลน หลายต่อหลายครั้งที่มันคิดว่าจะทะลวงฝ่าออกไปได้ แต่การโถมเข้าเช่นฆ่าแลกชีวิตอย่างคลุ้มคลั่ง โดยปราศจากความกลัวเกรงของคนเหล่านี้ ทำให้โอกาสของมันต้องหลุดลอยไป

เมื่อมองดูรอบกาย เห็นขวัญกำลังใจที่ตกต่ำถึงที่สุดบนใบหน้าไพร่พลของตนเอง หมีหนานรู้สึกความเย็นสายนึงแผ่ซ่านขึ้นจากก้นบึ้งหัวใจ

โฉนเป็นเช่นนี้?

มันคือยอดแม่ทัพในทำเนียบ! กองทัพของมันคือกองพันล่ำเลิศ!

แล้วเหตุใดพวกมันกลับถูกล่ต้อนจนมีสภาพเช่นนี้?

กองทัพของมันหลงเหลืออยู่เพียงไม่ถึงครึ่ง ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ นับตั้งแต่เมื่อคืนวาน กลับเริ่มปรากฏทหารหนีทัพจำนวนมาก หมี่หนาน เป็นแม่ทัพคุมกำลังมาหลายสัปดาห์ นี่เป็นครั้งแรกที่กองทัพของมันปรากฏ ทหารหนีทัพ!

มันทราบแน่แท้ใจ กองพันล่าเหยื่อซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของมัน อยู่ไม่ไกลจากการล่มสลายทั้งกองทัพ

แต่มันกลับไม่มีหนทางแก้ไข มันกระทั้งไม่อาจหลบหนี หากการเข้าร่วมกับคุณหลุนของมันไม่อาจสำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ พวกมันจะไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีอย่างที่พวกมันปรารถนา คุณหลุนเต็มไปด้วยอัจฉริยะมาก หน้าหลายตา ไม่มีที่ว่างสำหรับคนนอก อย่างว่าแต่คนนอกที่ไร้ค่า หากมันไม่สามารถกระทำภารกิจนี้ให้สำเร็จลุล่วง สิ่งที่รอคอยมันอยู่ในยามที่หวนกลับไป จะมีแต่ความซัดซาไร้ไมตรี

คุณหลุนจะไม่เชื่อถือนมันอีกต่อไป

คนในตระกูลของมันจะสูญเสียทุกสิ่ง พวกมันจะไม่มีวันมองเห็นอนาคตอันเรืองรองอีกเป็นครั้งที่สอง

มันตายได้ แต่ไม่อาจหลบหนี!

ทว่ามันแม้ยินดีต่อสัจจันตัวตาย แต่กองทัพของมันกลับไม่ยินดี กองทัพเทียนหวนต่อสู้สละชีวิตเพื่อคุณหลุน? นี่มันเรื่องเหลวไหลอันใดกัน?

หมี่หนานท้อแท้ทอดอาลัยถึงที่สุด

สิ่งที่มันไม่ทันรู้ตัวก็คือ มีสายตาที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นขงชิง
หนึ่งพันคู่กำลังจ้องมองมันจากในความมืด

การชุ่มจุ่มของกงเหี้ยเสี้ยวทรงคะเนเวลาได้อย่างหมดจดสมบูรณ์
กองพันหมีหนานเพิ่งจะถอยร่นลงไปถึงแนวรับของพวกมัน ยังไม่ทัน
จะได้ปรับขบวนทัพรับศึก กงเหี้ยเสี้ยวทรงปล้นบุกโจมตีโดยไม่ทันให้ตั้ง
ตัว กองพันหมีหนานเดิมาถึงริมขอบแห่งความพินาศในทุกขณะจติแล้ว!

“ฆ่าหมีหนาน!”

“ฆ่าหมีหนาน!”

เสียงกู่คำรามดังกึกก้องไปทั่วสมรภูมิ

กองพันหมีหนานฉีกเช่นฝูแมลงวันไร้หัว หลายต่อหลายคนแตกตื่น
จนขวัญหนีดีฝ่อ หมุนตัวหลบหนีเอาชีวิตรอด หายลับไปในความมืด กริยา
ท่าทางของพวกมันในยามนี้กระทั้งทหารใหม่ยังไม่ย่ำแย่เท่า ไม่หลงเหลือ
ร่องรอยของกองพันล่าlesiแม้แต่บัดนี้

หมีหนานคล้ายชราภาพลงนับสิบปีในช่วงอดีตเดียว มันยืนเหม่อลอย
กลางสายลม คล้ายไม่ได้ยินเสียงพญามัจจุราชที่เข่นฆ่าใกล้เข้ามาทุกขณะ

ลำแสงคมกล้าสายหนึ่งพันใส่ลำคอของมันอย่างหักโหม

มันยืนนิ่งไม่ไหวติง รวากับรูปสลักคนที่ทำจากไม้

ศีรษะหลุดลอยขึ้นกลางอากาศ

สีหน้านั้นยังคงแข็งที่อร่ามกับท่อนไม้

คนทรยศผู้เป็นต้นเหตุความพินาศของเทียนหวน ชาติใช้หนี้กรรมของ
มันในที่นี้

กองพันบาปเคราะห์ของเปี้ยหานยังคงเฝ้าวนเวียนอยู่รอบ ๆ กอง
พันมู่เซวียนตติต่อกันหลายชั่วยาม รวากับว่าพวกมันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

มู่เซวียนไม่กล้าผ่อนคลายการระวังป้องกันแม้แต่ชั่วน้อย นางรู้ว่าหาก
ประมาทพลั้งเผลอแม้แต่ชั่ววูบ เปี้ยหานจะเผยคมเขี้ยวของมันในทันที
นางยังคงปลุกเร้ากองทหารของนางให้ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ตราบใดที่พวกนางสามารถยับยั้งต้านทานเปี้ยหาน พวกนางจะเป็น
ฝ่ายชนะในท้ายที่สุด

เวลาเคลื่อนผ่านไปอย่างเชื่องช้า

เวลายังผ่านไปมากเท่าใด มู่เซวียนยังหัวใจเย็นเฉียบมากขึ้นเท่านั้น
นางไม่เคยฝึกฝนมาก่อน คนผู้หญิงไหนยังคงสามารถรักษารูปแบบการ
เคลื่อนไหวอันละเอียดลออเช่นนี้ ตติต่อกันนานกว่าห้าชั่วยาม เส้นทาง
เคลื่อนที่ของเปี้ยหานไม่เคยซ้ำแบบเดิม นางไม่อาจคาดเดาการเคลื่อนไหว
ถัดไปของมันได้แม้แต่ชั่วน้อย

คนที่น่ากลัวนัก!

มู่เซวียนบังเกิดสังหรณ์ร้าย แม้ว่าจะพยายามกระตุ้นเตือนเหล่า
นักรบของนางอย่างต่อเนื่อง แต่มีคนจำนวนมากเริ่มไม่อาจยับยั้ง
ต้านทานได้อีก

และเมื่อมันเกิดขึ้น ดาบสังหารของเปี้ยหานจะจู่โจมทันทีโดยไม่มี
วีแววล่วงหน้า

กองพันบาปเคราะห์ของเปี้ยหานประดุกคมดาบสุดอำมหติ เจาะ
ทะลวงเข้ามาในช่องโหว่ของกองพันมู่เซวียนในบัดดล ชั่วพรบิตานั้นโลหิต
ฉีดยพุ่ง แขนขาปลิวกระเด็น!

หลายคนกระทั้งไม่ทันได้รู้สึกตัว ยามเมื่อเทพมฤตยูปลิดชีวิตของ
พวกนางไป

จู่โจมสังหารเพียงหนึ่งดาบ แล้วถอยทัพยี้ดระยะห่างออกไปทันที!

มู่เซวียนยังไม่ทันจะได้ตอบโต้ กองพันบาปเคราะห์ก็หนีห่างออกไป
รวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ กลับสู่สุภาพนเวียนรอโอกาสจตุญญาณร้าย
เฝ้าทวงชีวิตดังเดิม

กองพันมู่เซวียนประกอบด้วยเซียนกระบี่หญิงทั้งสิ้น พวกนางแต่ละ
คนแม้ว่ากรำศึกมานักต่อนัก แต่สตรีจะอย่างไรยังคงเป็นสตรี ภาพโฉก
เลือดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้พวกนางหน้าเปลี่ยนสี

พวกนางไม่ได้หวาดกลัวความตายหรือการต่อสู้แต่ยังอดมีปฏิกิริยา
กับภาพโฉกเลือดไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา
พวกนาง

คราวนี้ไม่มีผู้ใดกล้าย่อหย่อนอีก ทุกนางปลุกปลอบสมาธิจิตใจ ระวัง
ป้องกันอย่างเต็มที่

เปี้ยหานกลับสู่สภาวะเฉื่อยชาคล้ายง่วงงุนของมันอีกครั้ง นำกองพัน
บาปเคราะห์วนเวียนอยู่รอบๆ กองพันมู่เซวียนโดยไร้รูปแบบ

จนกระทั่งราตรีกรายมาอีกครั้ง

มู่เซวียนยังหวาดวิตกกว่าเดิม นางยังมายังตื่นตระหนกสุดระงับ แม้ว่านางพยายามทำทุกวิถีทาง แต่ยังคงไม่อาจติดต่อกับหมี่หนานและเสวียตงได้

เกิดเรื่องอันใดกับพวกมัน?

มู่เซวียนพลันบังเกิดกลางสังหรณ์อัปมงคล

คนเช่นหมี่หนานเป็นที่หยาบดุดแคลนของนาง หากมีคนทรยศต่อคุณหลุน นางจะเป็นคนแรกที่ตัดศีรษะของพวกมันลงมา หากมิใช่เจ้าสำนักขอให้พวกนางปฏิบัติอย่างสุภาพต่อหมี่หนาน มู่เซวียนจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อคนเช่นนี้เป็นอันขาด และไม่ใช้แค่มู่เซวียนเพียงคนเดียว ชาวคุณหลุนแทบทั้งหมดล้วนไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหมี่หนาน

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของคุณหลุนยากที่คนภายนอกจะขบคิดเข้าใจได้ ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงหยาบดุดแคลนหมี่หนาน ผู้ที่ทรยศได้แม้แต่สำนักที่เคยฟุ้งเฟ้อเลื่องลือและมอบผลประโยชน์นับไม่ถ้วนให้แก่มัน

แต่เสวียตงเล่า?

เป็นผู้ใดสามารถขวางทางเสวียตง?

นางไม่อาจเชื่อได้ลง

แต่จนกระทั่งถึงยามนี้ นางยังคงไม่เห็นวิวัฒนาการของกองทัพเสวียตงที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ แม้แต่จะติดต่อกับเสวียตง ยังไม่อาจกระทำได้

กองพันเสวียตงคือกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดของคุณหลุน ศักดิ์ฐานะของเสวียตงในคุณหลุนไม่มีแม่ทัพอื่นใดสามารถยกขึ้นเปรียบเทียบได้

เนื่องเพราะเหตุนี้ กองพันเสวียตงประกอบไปด้วยผู้เข้มแข็งที่สุดของคุณ
หลุนแทบทั้งหมด

เหล่าบุตรแห่งคุณหลุนกว่าครึ่ง ล้วนอยู่ในกองพันเสวียตง

เขียนกระบี่ทุกคนในกองทัพ ผ่านการคัดเลือกและทดสอบไม่น้อย
กว่าหกรอบ แต่ละคนเป็นมือดีที่ยากจะพบพานในแดนดิน

เสวียตงมีฝีมือไร้ผู้ต้าน ผนวกกับกองทัพยอดเขียนกระบี่ที่ผ่านการ
คัดเลือกซ้ำแล้วซ้ำเล่า และยอดเยี่ยมนับไม่ถ้วน การฝึกฝนอย่างเข้มงวด
และรุนแรง มู่เซวียนเชื่อว่าไม่มีกองทัพใดในโลกจะเทียบได้กับกองพันเส
วียตง กระทั่งขุนพลพยัคฆ์แห่งซีเซวียน กู่เหลียงเตา ผู้มีนามกระเดื่องไป
ทั่วทั้งสามภพ เมื่อเผชิญกับเสวียตงยังพ่ายแพ้อย่างเอนจอนาถ

ผู้ใดจะสามารถเอาชนะกองทัพเช่นนี้ได้?

มู่เซวียนจึงไม่มีเชื่อว่าโลกนี้มีผู้ใดกระทำได้

แม้ว่าเป่ียนหานจะร้ายกาจ กองพันบาปเคราะห์ทรงพลังยิ่งกว่าที่นาง
คาดคิด แต่นางเชื่อว่าขอเพียงเสวียตงมาถึง เป่ียนหานจะไม่มีโอกาสแม้แต่
น้อย

แต่ทว่า... ..เสวียตงกำลังเผชิญกับปัญหาใดกันแน่?

สังหารณ์ร้ายยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ภารกิจครั้งนี้คล้ายต้องสะดุดในทุก
ที่

ต่อให้ไม่นับบุญคุณความแค้นระหว่างกัน ความขัดแย้งระหว่างคุณ
หลุนและม่ออว้นไห่ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ถึงเวลาที่ทั้งสองฝ่ายต้องเปิดศึกอย่างเต็มรูปแบบ

ทว่ากลับไม่มีการรุกรไล่ประสพชัยชนะต่อเนื่อง อย่างที่นางจินตนาการไว้ นางรู้สึกราวกับว่าคุณหลุนไม่ว่าไปยังที่แห่งใด ล้วนเผชิญกับอุปสรรคขวากหนามในทุกที่

การที่นางเปลี่ยงพล้ำให้แก่การตอบโต้ของกงเหยี่ยวเสี่ยวหงง นั้นเป็นเพราะนางไม่ทันระวัง แต่ในการต่อสู้กับกองพันบาปเคราะห์นางไม่ได้อ้อมรั้งสังใดไว้เลย แต่ยังคงถูกสยบอย่างสันิทำในทุกรูปแบบ

เปี่ยหานเก่งกล้าสามารถมากกว่าที่นางคิด นางถึงกับมีความรู้สึกว่เปี่ยหานยังไม่ได้ใช้พลังทั้งหมดของมันด้วยซ้ำ

หรือว่านี่คือแสนยานุภาพที่แท้จริงของม่ออว⁺นิน⁺ไห่?

บทที่ 907 อรุณรุ่งใกล้ทอแสง

หย่างหยวนฮ่าวตะลึงมองจดหมายที่อยู่ในมือ คนแข่งที่อดุจรูปปั้นดิน
นึ่งซึ่งอยู่ในสภาพนั้นเป็นครั้งแรก

การพลีชีพกลางที่รบของกู่เหลียงเตา สร้างความสะท้านสะเทือน
ให้แก่มั่นอย่างที่สุด ในตอนแรกเริ่มที่พวกมันลงมือตอบโต้ ไม่มีผู้ใดคาดคิด
ว่าสงครามเต็มรูปแบบระหว่างคุณหลุนและม่ออวั้นให้จะเปิดฉากขึ้นใน
สภาพเช่นนี้ กระทั่งถึงยามนี้มันยังรู้สึกสับสนงงงวยอยู่บ้าง

แต่ลูกธนูที่ยิงออกไปแล้วย่อมไม่อาจเหินยวร้างกลับคืน ต่อให้
ย้อนกลับไปได้จริง ตัวมันเองก็ไม่ได้มีหนทางให้เลือกมากอันใด มันเชื่อว่ากู่
เหลียงเตาเองก็ยังคงเลือกเส้นทางสายนี้อยู่ดี

คุณหลุน คุณหลุนฮาฮา!

น่าเสียดายที่กู่เหลียงเตาต้องล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง!

ซึ่งความจริงสภาพของมันคล้ายคลึงกับกู่เหลียงเตาเป็นอย่างยิ่ง ข้อ
แตกต่างเพียงหนึ่งเดียวระหว่างพวกมัน ก็คือกู่เหลียงเตามีภาระรับผิดชอบ
มากกว่า หย่างหยวนฮ่าวแม้เปรียบเสมือนทั้งดาบและโล่ของสี่มหาณิกาย
พุทธ แต่เบื้องบนยังมีคนที่อยู่เหนือมัน คอยปกป้องคุ้มครองมันให้พ้นจาก
ลมฝนของการเมืองภายใน แต่มองจากด้านนี้กู่เหลียงเตากลับโดดเดี่ยว
ลำพัง ไม่มีผู้ใดคอยค้ำยันอยู่เบื้องหลังมัน ตั้งแต่เริ่มแรกก็ไม่มีแล้ว เนื่อง
เพราะมันพาตัวออกห่างจากซีเซวียน หลังจากนั้นด้วยการสนับสนุนของ

จงเต๋อ มันกลายเป็นประมุขแห่งซีเซวียน แต่ท้ายที่สุดแล้ว มันยังคงสูญเสีย
การสนับสนุนเพียงหนึ่งเดียวนั้นไปในศึกที่ราบภาคกลาง

มหิน่าซำกู่เหลียงเตายังไม่ใช่จ้วม่อ

ในฐานะแม่ทัพบัญชาการศึก กู่เหลียงเตาฝีมือเด่นล้ำไม่แพ้ผู้ใด คนผู้นี้
ขวัญกล้าจิตใจละเอียดอ่อน การพ่ายแพ้อย่างหมดรูปของมันในครั้งนั้น
แทนที่จะบอกว่ามันพ่ายแพ้ให้แก่เสวียตง มสื่อบอกว่ามันพ่ายแพ้ต่อคุณ
หลุน

ตั้งแต่แรกเริ่ม กู่เหลียงเตาก็นับรับภาระหน้าที่มากเกินไป มันทั้งไม่มี
ทางเลือกและไม่มีทางหนี ยกตัวอย่างการทรยศต่อซีเซวียน หากมใช้ว่า
ถูกบีบคั้นบังคับจนหมดสิ้นหนทาง ผู้ใดจะยินดีทรยศต่อสำนักอันเป็นบ้าน
เกิดเมืองนอนของตน? หรืออย่างเช่นการที่มันขึ้นเป็นเจ้าปกครองแคว้น
แคว้นหนึ่ง หย่างหยวนฮ่าวรู้สึกว่เรื่องเหล่านี้จึงเป็นเหตุการณ์สำคัญ เป็น
ภาระที่แท้จริงที่บั่นทอนจิตปณิธานของยอดแม่ทัพผู้เกรียงไกรเช่นกู่เหลี
ยงเตา

ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นเช่นจ้วม่อ หย่างหยวนฮ่าวอดนึกถึงประโยชน์
อีกครั้งไม่ได้

หย่างหยวนฮ่าวมีความสำนึกตัวเป็นอย่างดี เช่นเดียวกันกับแบบฉบับ
การสู้รบที่มันถนัดชัดเจน มันจะเลือกในสิ่งที่สมเหตุสมผลที่สุด ซึ่งอาจ
ไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุด แต่รับประกันได้ว่าจะไม่เลวร้ายที่สุด

หย่างหยวนฮ่าวมใช้ว่าบุกเข้ามาในคุณหลุนเยี่ยงคนหนูนวกตาบอด
แม้ว่ากองพันสามัญซึ่งประจำการอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ของคุณหลุน

จะไม่ใช้คู่ต่อสู้ของมัน แต่มันรู้สึกว่ไม่มีเหตุผลที่จะต้องล่งล็กเข้าไปใน
ยามนี้ ซึ่งจะทำให้การจ้ดส่งเสบียงบํารุงและกำล้งหนุ่นเป็นไปโดย
ยากลำบาก มลูลค่าเชิงกลยุทธ์ที่สามารถกระทำไ้มีจำกัดยังิ แต่จะเพิ่ม
ความเสี่ยงอันตรายโดยใช่เหตุ สถานการณ์ในยามนี้แตกต่างจากในกาล
ก่อน ม่ออวนิให้กับคุณหลุนเริ่มเบิดศึกชนดิที่ว่ไม่ใช่เจ้าตายกัเป็นข้าสนิ
หย่างหยวนฮ่าวจำต้องขบคดิไคร่ครวญสถานการณ์ให้ดีอีกคร้ง

จ้วม่อยังไม่กลับมา กงซุนซาและเปี้ยหานยังสู้รบตดิพัน ยามนี้มันต้อง
ไทร่ตรองด้วยตนเอง

แต่เมื่อข่าวจากเหวยเส้งส่งมาถึง หย่างหยวนฮ่าวแทบไม่อาจเชื่อไ้
ลง มันตะลึงมอจนกกระเรียนกระดาษในมืออยู่เป็นคร้งค่อนวัน

เหวยเส้งถึงกับส้ชุ่นะหลนิเขียน!

หลนิเขียนพ่ายแพ้หลบหนี!

นี่ นี่มัน นี่มัน... ..

ผลของการต่อสู้ที่แนวหน้า ต่อให้มีข่าวว่กงซุนซาไ้ชัยเหนือเสวียตง
ยังไม่อาจทำให้หย่างหยวนฮ่าวตกตะลึงพริ้งเพรดิเท่ากับข่าวนี้

ไม่สอดคล้องกับหลักเหตุผล! นี่ไม่มีเหตุผลเลยจรงิ ๆ!

นั่นคือหลนิเขียน! เจ้าสำนักคุณหลุนที่แข็งแ่งที่สุดในประวัติศาสตร์
หลนิเขียน!

หลังจากจมอยู่ในความงงงวยเป็นเวลานาน หย่างหยวนฮ่าวค่อย ๆ
สงบใจลง มันเริ่มไคร่ครวญถึงผลกระทบที่จะตามมา

มันมอาจไม่ยอมรับว่า ขาวนี้จะต้องส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของ
คุณหลุนอย่างใหญ่หลวง ศักดิ์ฐานะของหลินเซียนในคุณหลุนไม่มีผู้ใดเทียบ
ได้ คนผู้นี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ในบรรดาเจ้าสำนักคุณหลุน
ทั้งหมดในประวัติศาสตร์ นับมันโดดเด่นเลิศล้ำที่สุด แม้แต่ในยุคสมัยของ
การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ มันยังคงเรียกได้ว่าไร้ที่ติ คุณหลุนภายใต้การนำของ
มันเติบโตกล้าแข็งมากขึ้นเรื่อย ๆ

หากเอ่ยถึงข้อผิดพลาดเพียงหนึ่งเดียวของหลินเซียน คงมีเพียงเรื่อง
ที่มันไม่อาจหยุดยั้งไม่ให้ม่ออว้นให้ปีกกล้าขาแข้งขึ้นมาได้

แต่ไ้เหล่านี้ ยังจะมีผู้ใดสามารถหยุดยั้งม่ออว้นให้ได้เล่า?

หลินเซียนเป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์พร้อม มันสุขภาพอ่อนทน
ขวัญกล้าจิตใจละเอียดอ่อน ความศรัทธาและความจงรักภักดีที่มีต่อคุณ
หลุนสลักลึกเข้าไปในกระดูก แม้แต่ศศิย์ที่พยศถือดีที่สุดในคุณหลุน ยังเชื่อ
ฟังทุกถ้อยคำของมันโดยไร้ข้อกังขา มันเคยล่วงลึกเข้าไปในแดนปศาจ
และใช้กระบี่เพียงเล่มเดียวสยบเผ่าปศาจไปทั่วทั้งสิบทิศ มันเป็นคนแรก
ในคุณหลุนที่บรรลุถึงพลังเทพอันลึลับ นำพาคุณหลุนเข้าสู่ยุคสมัยแห่งพลัง
เทพ มันนำความเปลี่ยนแปลงมากมายมาสู่คุณหลุน ใช้สอยเฉาซิงและกลุ่ม
คนหนุ่มสาวที่ไม่เคยมีชื่อเสียงเรียงนาม ในสี่มหาสำนักแห่งแดนซิวเจ้อ คุณ
หลุนเป็นเพียงสำนักเดียวที่ไม่เสื่อมทรุดลง ไม่ประสบกับความพินาศดับ
สูญไปกับยุคสมัยอันเต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงนี้ มันไม่เคยพ่ายแพ้ เป็น
ผู้นำโดยกำเนิด เกิดมาเพื่อยืนอยู่เหนือผู้คนทั้งหลาย

แต่บุคคลเช่นนี้กลับพ่ายแพ้หลบหนี!

หย่างหยวนฮ่าวตระหนักทันที คุณหลุนถูกล่ต้อนไปยังรมิขอบเหว
แล้ว

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าหลินเซียนจะพ่ายแพ้

สงครามใหญ่ระหว่างคุณหลุนและม่ออว้นไห่เพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้น แต่
สถานการณ์กลับเปลี่ยนพลิกเหวี่ยงคาดหมายกันไป ในความเห็นของหย่าง
หยวนฮ่าว หลินเซียนคือจุดที่เข้มแข็งที่สุดของคุณหลุนโดยไม่มีข้อกังขา
เป็นผู้ที่ไม่มีทางพ่ายแพ้ตลอดกาล แม้ว่าพวกเขาเสี่ยงจะกลับมาทันเวลา
หย่างหยวนฮ่าวเดิมนั้นยังเข้าใจว่าพวกมันหากสามารถประมือกับหลินเซียน
สักครา ก็นับว่าดีมากแล้ว

ต่อให้ได้ช่วยเหลือนมู่เซวียนหรือเสวียตง ยังไม่กระทบถึงฐานรากของ
คุณหลุน มีเพียงพหิติหลินเซียน จึงสามารถสร้างความแตกตื่นตระหนก
ให้แก่คุณหลุนอย่างแท้จริง

หลินเซียนแพ้แล้ว!

คุณหลุนตกอยู่ในวิกฤตการณ์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ทว่าเรื่องราวยังคงพัฒนาไปในทิศทางที่เหนือความเข้าใจของหย่าง
หยวนฮ่าวยิ่งกว่า

ข่าวการพ่ายแพ้ของหลินเซียนสะท้านไปทั่วโลก!

นี่มิใช่ว่าหย่างหยวนฮ่าวกระจายข่าวออกไป เพียงแต่ภายใต้วิชา
หลบหนีไร้รอยของหลินเซียน เหวยเส้งไม่อาจหาตัวมันพบ จึงตัดสินใจไป
ยังคุณหลุนโดยตรง

เหวี่ยงเส้จื่อกระบี่เล่มเดียว บุกเช่นฆ่าเปิดทางไปยังคุณหลุนตามลำพัง
มันไม่ปกปิดตัวตน ไม่ได้ลอบเร้นกายเข้าไป แต่ใช้เส้นทางตรง มุ่ง
หน้าไปยังยอดเขาสูงสุดของคุณหลุนกลางวันแสก ๆ

เหวี่ยงเส้จื่อไม่ว่าผ่านไปยังที่ใด พบคนฆ่าคน พบเมืองทำลายเมือง ไม่มี
ผู้ใดหยุดมันได้ ทั้งกองทัพและยอดยุทธ์ของคุณหลุน พวกมันไหลบ่ามายัง
เหวี่ยงเส้จื่อราวกับน้ำป่า แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจขวางทางมันได้

ไม่มีผู้ใดต้านทานมันได้แม้แต่กระบี่เดียว

ระดับเทพยุทธ์แกร่งกล้าไร้เทียมทานเพียงใด เหวี่ยงเส้จื่อใช้กระบี่ของ
มันบอกต่อผู้คนทั่วหล้าแล้ว

ภายใต้ความแข็งแกร่งที่อยู่เหนือสามัญสำนึกทั้งมวลของเหวี่ยงเส้จื่อ ได้
หล้าได้แต่แตกตื่นตะลึงลาน!

คุณหลุนประหวั่นลนลานแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามการคาดการณ์ของ
หย่างหยวนฮ่าว การพ่ายแพ้ของหลินเซียนสร้างความหวาดวิตกให้แก่คุณ
หลุนทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำ พฤติการณ์อุกอาจของเหวี่ยงเส้จื่อไม่ต่างจากหวิด
ฟาดรังแตน กองทัพและเหล่ายอดยุทธ์ทั่วแดนคุณหลุน พวกมันเร่งรุดไปยัง
ยอดเขาสูงสุดของคุณหลุนอย่างไม่คิดชีวิต

ยอดเขาหลักของคุณหลุนคือหัวใจสำคัญของคุณหลุน เป็นสถานที่รวม
ใจของคุณหลุนทั้งหมด เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ของชาวคุณหลุนทั้งมวล

มันมีศักดิ์ฐานะที่ไม่มีสิ่งใดเทียบเท่า ไม่เคยเผชิญกับไฟสงครามมา
ก่อน เป็นความภาคภูมิใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับชาวคุณหลุนทุกคน!

ปกป้องยอดเขาสูงสุด!

ปกป้องท่านเจ้าสำนัก!

ประจักษ์ฝูงแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ พวกมันพากันโถมเข้ามาโดยไร้ซึ่ง
ความกลัว พยายามหยุดเหยยเส้งอย่างสุดชีวิต
คุณหลุนกลายเป็นเสยสโตไปแล้ว
ไต่หล้าล้วนเสยสโตไปด้วย

เสวียตงสองตาแดงฉาน ไม่แยแสสนใจค่ายจู่ชวียที่ไล่ติดตามมาไม่
ห่างแม้แต่น้อย

มันไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ศิษย์พีใหญ่จะพ่ายแพ้ได้อย่างไร?
จะเป็นไปได้อย่างไร?

เริ่มแรกเมื่อมันได้รับข่าว เสวียตงแทบหัวร่อออกมา ศิษย์พีใหญ่นี้
หรือถูกคนโค่นพ่ายแพ้? จะเป็นไปได้อย่างไร! มันกำลังจมอยู่กับความ
เพลติเพลนในการต่อสู้กับกงซุนซา ทั้งสองฝ่ายโรมรันพันตออย่างคึกคักก่ากิ้ง
ทว่าหลังจากนั้นไม่นาน ชาวที่ว่าเหยยเส้งกำลังเข่นฆ่าไปยังยอดเขาหลัก
ของคุณหลุนสิ่งมาถึง มันเข้าใจในที่สุด ศิษย์พีใหญ่แพ้แล้วจริงๆ

เสวียตงไม่ลังเลแม้แต่ชั่ววูบ นำทัพพุ่งกลับไปยังคุณหลุนโดยไม่
คำนึงถึงสิ่งใด!

มันรู้สึกราวกับตกอยู่ในฝันร้าย เพียงชั่วข้ามคืนเดียว คุณหลุนพลันติด
อยู่ในวิกฤตการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน

ปกป้องยอดเขาสูงสุด!

ปกป้องท่านเจ้าสำนัก!

จากคำกล่าวสองประโยคนี้อาจเห็นได้ว่าคุณหลุนอยู่ในสภาพ
อ่อนแอเพียงใด มู่เซวียนยังคงต่อสู้พัวพันกับกองพันบาปเคราะห์ของเปี๊ยะ
หาน ไม่อาจสลัดหลุดรอดพ้น แต่มันยังคงสั่งให้มู่เซวียนเร่งรุดกลับไปยัง
คุณหลุน ไม่ว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนหนักหนาสาหัสสักเท่าใด!

แม้ว่านางจะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม!

ชั่วพรบิตานี้ เสวียตงจิตใจกระจ่างชัดเจนเป็นพิเศษ ทุกคนในคุณหลุน
สามารถละชีวิตได้ แม้แต่ตัวมันเอง มีเพียงศษียพีใหญ่เท่านั้นที่ไม่อาจ
ตายได้!

มันเริ่มขบคิดใคร่ครวญถึงปัญหาของการพ่ายศึกแล้ว สถานการณ์ยิ่ง
เร่งด่วนมากเท่าใด มันยิ่งสงบเยือกเย็นมากเท่านั้น การพ่ายแพ้ไม่ใช่สิ่งที่
ต้องกลัว ขอเพียงศษียพีใหญ่ยังอยู่ แม้จะต้องสูญเสียดินแดนบางส่วนไป
บ้าง พวกมันยังคงสามารถกอบกู้สถานการณ์ได้ทุกเมื่อ

ไม่ว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนสักเท่าใด พวกมันก็ต้องหยุดเหวี่ยงสิ่งให้จง
ได้!

กองพันเสวียตงเร่งรุดไปราวกับไม่คำนึงถึงชีวิตของพวกมัน และอันที่
จริงพวกมันไม่ได้คำนึงถึงชีวิตของพวกมันอีกแล้วจริงๆ ดังนั้นทั้งห่างจาก
ค่ายจูเซวียที่ไล่ตามมาด้านหลังอย่างรวดเร็ว

เมื่อเทียบกับคุณหลุนที่แตกตื่นตระหนก ฝ่ายม่ออวั้นให้กลับเต็มไปด้วย
ด้วยบรรยากาศของความปลาบปลื้มยินดี

“เหวยชื่อแซ่แกร่งย้ง! กลับสามารถโค่นหลินเซียนพ่ายแพ้วจริง ๆ! สวรรค์!”

“เหวยชื่อนับว่ากลับมาได้ประจวบเหมาะพอดี ข้านี้ก็อยู่แล้วว่าเหวยชื่อต้องเป็นเทพยุทธ์!”

“โธ่ สวรรค์ทรงโปรดเถอะ เจ้าเพ็งจะล่วงรู้เมื่อความจริงปรากฏนี่เอง!”

“อาศัยพลังของตนเองเพียงลำพัง เหวยชื่อกลับเช่นฆ่าเปิดทางไปยังยอดเขาหลักของคุณหลุน เพียงแค่นี้ก็ภาพดูข้ากรู้สู้กว่าเลือดในกายเดือดพล่านขึ้นมาแล้ว!”

แม้แต่กงซุนชาก็มีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่บนใบหน้า การต่อสู้ของมันกับเสวียตงเพ็งเริ่มหยั่งเชิงซึ่งกันและกันเท่านั้น กลับถูกขัดจังหวะกลางคันด้วยเรื่องนี้ ทั้งสองฝ่ายทราบดีว่านี่ยังไม่ใช่เวลาที่พวกมันจะเปิดศึกตัดสินกัน ดังนั้นต่างฝ่ายต่างยังไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

แต่ในระหว่างการหยั่งเชิง ทั้งสองฝ่ายต่างพบว่าอีกฝ่ายตั้งมียังใจอย่างไรก็ตาม เมื่อทราบว่าเหวยเส้งแกร่งกล้าอหังการเสียจนเปิดฉากเช่นฆ่าตรงไปยังยอดเขาหลักของคุณหลุนโดยไร้ผู้ต้านตติ กระทั่งกงซุนชาก็ยังต้องตะลึงงันจนปากอ้าตาค้าง

พลังอันน่าสะพรึงกลัวของระดับชั้นเทพยุทธ์สีแดงออกมาอย่างเต็มที่ในศึกนี้ เหวยเส้งเพียงลำพังผู้เดียว กลับสามารถก่อคุณหลุนจนแทบถล่มทลาย

ในไม่ช้ากงซุนชากับพวกก็สับสนจากอารมณ์ตื่นเต้นยิบติ ผู้คนใน
กองทัพเริ่มปรึกษาหารือเรื่องกลยุทธ์ที่จะใช้รับมือกับเทพยุทธ์ หลังจาก
ถกเถียงกันอยู่ครึ่งค่อนวัน สุดท้ายกลับมาถึงข้อสรุปเดิม มีเพียงเทพยุทธ์
เท่านั้นที่สามารถต่อกรกับเทพยุทธ์ ไม่เช่นนั้นก็ต้องรอจนสปีปีให้หลัง
จนกว่าพลังฝีมือเฉลิยของทุกคนจะสูงขึ้นอีกสองระดับ กองพันชั้นสุดยอด
อาจมีขีดความสามารถพอที่จะต่อสู้กับเทพยุทธ์

นี่เท่ากับว่าไม่ได้ปรึกษาหารือ การสนทนาจึงหันเหไปยังเรื่องโอกาส
อันดีที่วางกองอยู่เบื้องหน้าพวกมันแทน

หากพวกมันพลาดโอกาสที่พันปียากจะพบพานครั้งนี้ เกรงว่าจะต้อง
ถูกฟ้าลงทัณฑ์แน่

สำหรับกลุ่มคนที่เต็มไปด้วยความลึกลับซึ่งชั่วร้ายเหล่านี้ หัวข้อนี้ประดุจ
งานฉลองครั้งยิ่งใหญ่ ทุกผู้คนเริ่มถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน

แผนการร้ายที่วิญญูชนไม่อาจทนฟังได้ เริ่มเป็นรูปเป็นร่างอย่าง
รวดเร็ว

จ้วม่อเมื่อได้รับข่าวเหวี่ยงเส้งี้ได้ช่วยเหนือหลินเซียน แม้แต่มันยังตะลึง
กันไปชั่วขณะ แต่ในไม่ช้า พอรับทราบรายละเอียดทั้งหมด ความปติยินดี
ของมันมลายสูญ

ฟ้าใหญ่ก็ตายแล้ว ชวงอวี่ก็ตายแล้ว

กู่เหลียงเตาผ้อาจหาญและโอ้อ่าผ่าเผย ชวงอวี่ที่สุภาพเรียบร้อยและ
จิตใจบริสุทธิ์ นึกถึงเมื่อครั้งที่พวกมันพบกันในปีนั้น สนทสนมกลมเกลียว

จนกระทั่งนับถือกันเป็นพี่น้อง จั้วม่อโศกสลดหดหู่จิ มั่นยังเข้าใจว่ารอนจน
กลับไปยังม่ออว้นไห่ ทุกคนจะได้ร่วมดื่มให้สมใจ มতিরาบว่าจะสุขกาย
สบายอารมณ์ถึงเพียงไหน

นึกไม่ถึงว่า... ..

จั้วม่อจ้องมองท้องฟ้ายามรัตติกาลนงินาน อาทุกข์คอยเฝ้าดูอย่าง
ห่วงใยกังวล แต่นางไม่เอ่ยคำใด นางทราบว่าเป็นเวลาเช่นนี้ นายน้อย
ต้องการอยู่เงียบ ๆ ตามลำพัง

เนิ่นนานให้หลัง จั้วม่อสงบใจลง ชุกงำความโศกเศร้าและสำนึกเสียใจ
ไว้ในอก ที่ขอบฟ้าด้านนอกปรากฏแสงรำไร โดยไม่ทันรู้สึกตัว ราตรีมืดมน
กำลังจะเคลื่อนผ่าน อรุณรุ่งกรายใกล้เข้ามาแล้ว

อีกไม่นานแสงอรุณจะสาดส่อง... ..

ความโศกเศร้าเสียใจส่วนเลี้ยวสุดท้ายลบเลือนไปจากดวงตาของ
จั้วม่อ สิ่งที่เข้ามาแทนที่คือความมุ่งมั่น

มันหันกลับมา พลันกล่าวกับสตรีข้างกาย “อาทุกข์ เราจะต้องจบศึก
ครั้งนี้ให้ได้โดยเร็วที่สุด!”

อาทุกข์มองดูใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นของจั้วม่อ มองเลยไปยัง
ผมขาวราวหิมะของมัน ในใจรู้สึกเจ็บปวดย้ง นางพยักหน้าพลาบกล่าว
อย่างจริงจัง “ยอมแน่นอน!”

จั้วม่อมองดูอาทุกข์ สายตาทอแววอบอุ่นอ่อนโยน

แต่ในไม่ช้า สายตาของมันกลับเป็นหนักแน่นแกร่งกร้าวดุจเหล็กกล้า
อีกครั้ง ราวกับว่าต่อให้มีภูเขาดาบทะเลไฟกั้นขวางอยู่เบื้องหน้า ก็ไม่อาจ

หยุดยั้งก้าวอย่างของมันได้ โครงสร้างการปกครองดินแดนร้อยเอ็ดถูกกำหนดโดยคร่าว ๆ แล้ว เสียกงจู่กับพี่น้องตระกูลหลั่นถนัดชัดเจนในหน้าที่ของพวกนางเป็นอย่างดี การเรียกหาเสียกงจู่กับพวกนับว่าส่งผลอย่างดียิ่งเยี่ยม ดินแดนร้อยเอ็ดซึ่งจ้วม่อเพ็งจะยึดครองมา บังเกิดเสถียรภาพอย่างรวดเร็ว

“ทุกประการสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี”

“ถึงเวลาจัดการกับทหารเทพปศาจแล้ว”

บทที่ 908 ประมุขเทพปศิจาเสียดิ

บรรยากาศภายในวิหารเทพปศิจาตึงเครียดยิ่ง

แนวป้องกันที่ด้านหน้ายังไม่ได้ถูกตีแตกพ่าย พวกมันยังเอาชนะศึกเล็ก ๆ สองสามรอบ แต่บนใบหน้าของเหล่าเทพปศิจาหาได้มีร่องรอยปติยินดีไม่ กองทัพของอันม่อรุกคืบอย่างหนักแน่นมั่นคง กดดันเข้ามาในดินแดนของพวกมันอย่างช้า ๆ เหลียงเว่ยและซีซิงก็ไม่ดำเนินแผนเสี่ยงอันตราย พวกมันเพียงเพิ่มแรงกดดันอย่างต่อเนื่อง รุกคืบเข้ามาทีละก้าว

บัดเดียวรุกคืบ บัดเดียวหยุดพัก ประโยคนี่ใช้อธิบายพฤติกรรมของพวกมันได้ดีที่สุด

แต่เทพปศิจาทั้งห้าไม่ใช่ตัวโง่ม พวกมันทราบว่าสถานการณ์ของพวกมันยังมายังคับขันอันตรายมากขึ้นเรื่อย ๆ ฝืนทำรุกคืบของศัตรูแม้เชิงช้า แต่ไม่เปิดโอกาสให้วิหารเทพปศิจาได้ตอบโต้แม้แต่น้อย ศัตรูระมัดระวังเสียจนเหมือนกับว่าพวกมันเป็นฝ่ายที่อ่อนแอกว่าเสียเอง

พิชัยยุทธ์เช่นนี้ ทำเอาฝ่ายวิหารเทพปศิจาอดอัดขัดข้องจนแทบกระอักเลือด

พวกมันได้แต่เบกิตาศัตรูรุกคืบเข้ามาทีละก้าว ๆ แต่ไม่มีปัญญาแก้ไขกลับกลาย ทัพศัตรูเมื่อกดดันเข้ามา แนวป้องกันของพวกมันก็ค่อย ๆ ถูกลักถอยร่นลงมาทุกขณะ

นี่เป็นสัญญาณอันตราย

แนวป้องกันเมื่อถอยร่นลงมา หมายความว่าระยะห่างจะยั้งลด
น้อยลง อีกฝ่ายมีโอกาสบุกทะลวงผ่านกองกำลังของพวกมันในคราวเดียว

ไม่ว่าแม่ทัพบัญชาการศึกใดล้วนล่วงรู้ดี ว่าสภาพเช่นนี้อันตราย
เพียงใด

แต่พวกมันพานไม่มีหนทางแก้ไข ได้แต่เบกิตาดพวกตนถุกผลักไปยัง
ริมขอบเหวทีละน้อย ความแตกตื่นลนลานและความสั่นหวั้ง แผ่กระจาย
อยู่ในใจพวกมันโดยไม่อาจสะกดควบคุม

ความแตกต่างระหว่างขุมกำลังทั้งสองฝ่ายใหญ่โตเกินไป

“ไม่เช่นนั้นนี่ก็ลองรวบรวมกำลังตอบโต้ดูสักครั้งเป็นอย่างไร?” โหย
วชื่อหย่าเค่อเหลือบมองประมุขเทพปศิจาจ ลองถามหยั่งเชิง

ประมุขเทพปศิจาจนั่งเจียบงัน ในใจขมขื่นสุดทธานทน ตอบโต้? พวก
มันจะอาศัยอะไรไปตอบโต้ กองทัพฝ่ายตรงข้ามปราศจากช่องว่างจุดอ่อน
เสริมสร้างแนวป้องกันอย่างแน่นหนา สามารถลากถ่วงผู้คนจนตาย หาก
บุกเช่นฆ่าออกไป โยมเทำกับเอาซาลาเปาไส้เนื้อขว้างสุนัข ไม่มีการคาย
กลับออกมา

ประมุขเทพปศิจาจกวาดตามองไปทั่วห้องโถงใหญ่อย่างเลื่อนลอย
หากเปรียบกับเมื่อไม่นานมานี้ วหารเทพปศิจาจยังคงโอ้อ่าสง่างาม หากแต่
ในเวลานี้เยือกเย็นจับใจ ทั้งร้างไร้ผู้คน

นี่เป็นสัญญาณความปราชัยของพวกมันหรือไม่?

มันนี่ก็ถึงความมานะบากบั่นของตนในช่วงหลายปีมานี้ อาศัยการทำ
ศึกสงคราม วหารเทพปศิจาจเติบโตกล้าแข็งมากขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน จน

กลายเป็นขุมกำลังที่เข้มแข็งที่สุดในดินแดนร้อยเถื่อน นี่ทำให้ประมุขเทพปติจาจพระนางภาคภูมิถึงที่สุด จนกระทั่งครั้งหนึ่งมันเคยเชื่อว่าวิหารเทพปติจาจไม่มีวันพ่ายแพ้! แต่รอนจนกองทัพหมจื่อฮองมาถึง มันค่อยพบว่าวิหารเทพปติจาจที่ดูคล้ายเกรงกล้าเกรียงไกร กลับไม่อาจหยุดฝีเท้ารุกคืบของอีกฝ่ายได้

ศัตรูแข็งเกร่งเกินไป!

เปรียบกับทัพหมจื่อฮอง วิหารเทพปติจาจอ่อนแอจนน่าเวทนา ความแตกต่างระหว่างทั้งสองฝ่ายเหมือนผืนใหญ่กับเด็ก เป็นช่องว่างกว้างใหญ่ที่ไม่อาจข้ามได้

วิหารเทพปติจาจต่อสู้ต้านทานอย่างเหนียวแน่น แม้แต่ประมุขเทพปติจาจยังไม่อาจเรียกร้องสิ่งใดจากผู้ใต้บังคับบัญชาของมันได้มากไปกว่านี้ อีก การปกครองของวิหารเทพปติจาจในช่วงหลายปีมานี้ เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนในดินแดนของพวกเขาไม่น้อย

“หมจื่อฮองมาแล้วหรือไม่?” ประมุขเทพปติจาจพลันกล่าวถาม สุ่มเสียงแหบพร่า

“มผิดิ” โหยวซือหย่าเค่อผงกศีรชะ “มันเลือกให้เสียดงจู่และฟีน้องตระกูลหลานดูแลจัดการดินแดนร้อยเถื่อน ฟีมือนี้หมดจดงดงามย้งี ทั้งสองตระกูลนี้ล้วนมีประวัติศาสตร์ยาวนาน มีสายสัมพันธ์มากมายในดินแดนร้อยเถื่อน เมื่อมีพวกมันคอยควบคุมดูแล จติใจของผู้คนก็สงบลงอย่างรวดเร็ว”

มันยักไหล่ แบสองมือ กล่าวด้วยสีหน้าอับจนปัญญา “แน่นอนว่านี่จึงเป็นอันตรายต่อเรามากกว่าเดิม”

“เหล่าซือ^๖ เจ้าเห็นว่าอย่างไร?” ประมุขเทพปศิจาจมองไปยังเทพปศิจาลำดับที่สี่ซึ่งนั่งเฝ้ายามมาโดยตลอด

เทพปศิจาลำดับที่สี่ไม่สูงใหญ่กำยำ คล้ายมีร่างกายอ่อนแออยู่ข้างผมแผ่ยุงเหยงิเลก้น้อง ใบหน้าซีดขาวคล้ายคนอมโรค ดูปบอบบาง สะโอดสะองนัก ปราศจากกลิ่นอายของพลังอำนาจเฉกเช่นบุรุษชาวปศิจาทั่วไป

แต่ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนมันเนื่องเพราะรูปลักษณ์ภายนอกของมัน มันมาจากตระกูลเก่าแก่อันสูงศักดิ์ ป็นผู้สืบทอดของถ้ำพฤษภาเงิน ซึ่งถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์โบราณ ดังนั้นในสายตาของผู้คน มันจึงกลายเป็นลึลับมากกว่าเดิม

นามของมันคือส่วยเยวี่

ประมุขเทพปศิจาไม่ทราบหุ่มเหตความพยายามไปมากมายเท่าใด กว่า จะดึงตัวส่วยเยวี่ผู้นี้เข้าร่วมกับวิหารเทพปศิจา กลายเป็นเทพปศิจาลำดับที่สี่ คนผู้นี้พลังฝีมือไม่กล้าแข่งเท่าใด แต่เป็นแม่ทัพบัญชาการศึกฝีมือเลิศ นี่คือเหตุผลที่ประมุขเทพปศิจาให้ความสำคัญกับคนผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ในบันทึกโบราณหลายเล่มกล่าวว่า ผู้สืบทอดของตระกูลพฤษภาเงินได้รับการสืบทอดวิชาความรู้ของแม่ทัพโบราณอย่างครบถ้วน

^๖ คำเรียกหาบุคคลที่อยู่ลำดับที่สี่

ส่วยเยวียกไม่ได้ทำให้ประมุขเทพปศิจาต้องผิดหวัง หลายปีมานี้การขยายดินแดนของวิหารเทพปศิจา ส่วนใหญ่เป็นความดีความชอบของมัน

ส่วยเยวียเป็นคนเจียบขริ้ม ไม่เคยสร้างปัญหาให้กับผู้ใด ทั้งยังฝีมือเป็นเลิศ ผู้ใดจะไม่ชมชอบผู้ใต้บังคับบัญชาเช่นนี้?

“ศึกสุดท้ายมาถึงแล้ว” ส่วยเยวียสงบเยือกเย็นเหมือนเช่นปกติ มันกล่าวเสียงราบเรียบ “ฝ่ายตรงข้ามกำลังจะเริ่มเปิดฉากโจมตีอย่างเต็มรูปแบบ”

ทั่วทั้งห้องโถงส่งเจียบโดยพลัน

ชั่วจิตใจให้หลัง ประมุขเทพปศิจาในที่สุดค่อยกล่าวอย่างยากเย็น “พวกเรามีโอกาสต้านรับไว้ได้สักกี่ส่วน?”

“หนึ่งในสิบ” ส่วยเยวียยังคงเยือกเย็น

โหยวซือหย่าเค่อทอดถอนใจ มันแม้มีนิสัยไม่นิ่งขังชอบ ไม่ถือสาผลได้ผลเสียมากเท่ากับผู้อื่น ยังคงถูกความสิ้นหวังอัปจนที่เกิดจากความแตกต่างของพลังกดทับจนอึดอัดขัดข้องแทบตาย

“หากเราระดมทุกคนในวิหารเทพปศิจาออกรับศึกเล่า?” ประมุขเทพปศิจาพลันเค้นเสียงลอดไรฟันถามออกมา

“เราเรียกระดมกองทัพทั้งหมดมาแล้ว” โหยวซือหย่าเค่อตอบตามสัญชาตญาณ แต่ทันใดนั้นพลันฉุกใจคิด สิ่งที่มีมันฉุกคิดได้กลับทำให้นิ่งซิงตะลึงงัน เหมือนมองประมุขเทพปศิจาอย่างตระหนก

ประมุขเทพปศิจาใบหน้าปรากฏสีเลือดสบูฉืด ดวงตาลุกโชนราวกับเปลวไฟสองกลุ่ม “ไม่ เราจะเรียกระดมทุกคน! ทุกครอบครัวในวิหารเทพ

ปศิจา ปศิจาทุกคนที่ฝึกปรือพลังเทพ ไม่ว่าชายหรือหญิง ทุกคนต้องไปยัง
สนามรบ! เราสามารถสร้างกองทัพที่ใหญ่โตกว่ากองทัพหมิงอ่องเป็นสิบ
ยี่สิบเท่า... ..”

แผนการอันบ้าคลั่งของประมุขเทพปศิจาขู่ขวัญทุกผู้คนจนขวัญหนีดี
ฝ่อ

“แต่ว่า” โหยวซือหย่าเค่อหวาดกลัวจนไม่กล้าเอ่ยออกมา

หลังจากจบศึกครั้งนี้ พวกมันไม่ว่าแพ้หรือชนะ แผ่นดินของวหารเทพ
ปศิจาก็คะกลับกลายเป็นแดนร้าง การต่อสู้อันบ้าคลั่งเช่นนี้ไม่เคยเกิด
ขึ้นมาก่อน แม้กระทั่งในศึกยุทธโหดระหว่างซวิเจ้อและอสรูปศิจากก็ตาม

นี่คือการใช้ชีวิตคนเพื่อถมช่องว่างที่ไม่มีทางถมได้เต็ม!

“ใช่! มีแต่ต้องทำเช่นนี้เท่านั้น! เราจะเปลี่ยนวหารเทพปศิจาให้
กลายเป็นนรก! นรกที่จะดูดลากหมิงอ่องลงมาด้วย!” ประมุขเทพปศิจา
แผดเสียงตะโกนสุดเสียง กรีดมือวางเท้าอย่างดุเดือด รวากับว่าภายในร่าง
ของมันกำลังเอ่อท้นด้วยจิตวิญญาณการต่อสู้อีกครั้ง

ทุกผู้คนกลายเป็นเงียบสงัดเสมือนตาย

หากสงครามดำเนินไปถึงขั้นนั้นจริง จำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายจะ
มากมายมหาศาลจนแทบทั้บถมวหารเทพปศิจาทั้งแผ่นดิน เผ่าปศิจาทั้ง
มวลจะเสื่อมทรุดลง

“นี่เป็นเพียงศึกภายในของเผ่าปศิจา จะอย่างไรล้วนเป็นเผ่าปศิจา
ด้วยกัน... ..” โหยวซือหย่าเค่ออดกล่าวมได้ มันแม้ถือกำเนิดจากวหารเทพ

ปศิจา ทั้งไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหมิงอ๋อง แต่... ..ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับเผ่าปศิจาทั้งมวล... ..”

ประมุขเทพปศิจาหันขวับมาทันที ถลึงตาจ้องเทพปศิจาลำดับสาม โหยวซือหย่าเค่อ ดวงตาราวกับว่ามีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา “หุบปาก! โหยวซือหย่าเค่อ นับแต่วันนี้ไปกองพันโหยวซือมอบให้เหล่าเอ้อ⁷เป็นผู้ควบคุมดูแล!”

โหยวซือหย่าเค่อใบหน้าซีดขาวราวซีเถ้า แต่จากนั้นเพลิงโทสะที่ไม่อาจจะจับพวยพุ่งขึ้นบนใบหน้า มันแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา “ฮ่า! ท่านเสียสติไปแล้ว!”

ประมุขเทพปศิจาใบหน้าทอประกายฆ่าฟัน

“เป็นไร? คิดฆ่าข้าด้วยกรรมมัง?” โหยวซือหย่าเค่อเซดิสีรษะอย่างตระนงถือดี แต่ดวงตาเย็นเยียบราวน้ำแข็ง “หากมีกำลังขวัญูกเข้ามา!”

กล่าวจบคำก็หมุนตัวออกจากห้องโถงไป โดยไม่เหลือบแลประมุขเทพปศิจาแม้แต่แวบเดียว

ประมุขเทพปศิจาสีหน้าเขียวคล้ำ อารมณ์เดือดดาลแทบระเบิด พยายามสะกดกลิ่นอย่างยากเย็น มันทราบแน่นแก้ไข หากลงมือต่อโหยวซือหย่าเค่อในเวลานี้ วหารเทพปศิจาจะแตกแยกพินาศโดยยังไม่ทันได้สู้รบ

“ผู้ใดมีความเห็นอื่นอีกหรือไม่?” ประมุขเทพปศิจาสีหน้าดำทมะมิน
คนอื่น ๆ ไม่มีผู้ใดเอ่ยปาก

⁷ อันดับสอง – หมายถึงเทพปศิจาแรด ที่เคยฆ่าขบวนยอดฝีมือของวัดเสวียนคง

ประมุขเทพปศิจาสีหน้าคลายลงเล็กน้อย คนที่เหลือไม่ได้ต่อต้านการตัดสินใจของมัน ทำให้มันรู้สึกดีขึ้นไม่น้อย สุ่มเสียงจึงผ่อนคลายลง “ข้าไม่ใช่ทราบว่าจำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายจะมากมายมหาศาล แต่นี่เป็นโอกาสได้ช่วยเพียงหนึ่งเดียวของพวกเรา พวกเราไม่ต้องคำนึงถึงค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไป เราจะให้หมิงอ๋องได้รับรู้วาทะปศิจาเรา มีความแน่วแน่ ยินดียอมเป็นหยกสลาล้วนแหลกลาญแต่ไม่ยอมสยบ...”

สุ่มเสียงคลุ้มคลั่งของประมุขเทพปศิจาดังกังวานไปทั่วห้องโถง

ที่พำนักของส่วยเยวี่

อู่อ๋องยกเหยือกสุราฤทธิ์ร้อนแรงกรอกปากติดต่อกันหลายอีก มันคล้ายคนที่กระหายน้ำมาแรมปี ปลอ่ยให้สุราทุกหยาดหยดหายเข้าไปในปากและลำคอ รอนจนมันวางเหยือกลง ใบหน้าปรากฏสีแดงชาน มันรำพึงถึงเมามาย “โหยวซือหย่าเค่อกล่าวไม่ผิด เหล่าต้าเสียดสูญไปแล้ว”

เบื่องหน้าส่วยเยวี่วางไว้ด้วยขวดสุราเล็ก ๆ และจอกน้อยใบหนึ่ง มันรินสุราที่ละน้อย ค่อย ๆ จิบช้า ๆ อย่างเฉื่อยชา

หลังจากเทพปศิจาสามคนแรก พวกมันทั้งคู่เป็นเทพปศิจาลำดับสี่ และลำดับห้าที่เข้าสังกัดมาพร้อมกัน ดังนั้นใกล้ชิดสนิทสนมกว่าผู้อื่น

“ข้าอาจไม่ใช่แม่ทัพบัญชาการศึก” อู่อ๋องยกสุรากรอกปากอีกครั้ง จากนั้นสั่นศีรษะ “แต่ข้าทราบว่าการทำเช่นนี้ ไม่ต่างจากดื่มยาพิษดับกระหาย ยามนี้พวกเรายังครองใจของผู้คน แต่เมื่อใดที่เริ่มกระทำการคลุ้มคลั่งเยี่ยงนั้น เราจะสูญเสียศรัทธาความเชื่อจากคนทั้งหมด”

“มันแบกรับความกดดันมากเกินไป” ส่วยเยวียกล่าวอย่างไม่เข้าข้างฝ่ายใด

“ไม่ว่าจะอย่างไร มันก็ไม่อาจทำเช่นนี้!” อนุโลมสีหน้าทอแววผดิหวัง “น่าเสียดาย ข้าเพียงอยู่ห่างจากด้านเทพยุทธ์แค່ก้าวเดียว หากข้าแข็งแกร่งเหมือนกับเหวยเส่งิ สถานการณ์ของเราคงไม่เลวร้ายถึงขั้นนี้”

“เจ้าทำได้ดีแล้ว” ส่วยเยวียปลอบโยน นับตั้งแต่ที่อนุโลมต่อสู้กับเหวยเส่งิในซากโบราณสถานครั้งนั้น อนุโลมก็ร่ำเริงฝึกปรือไม่เว้นแต่ละวัน มันแม้เป็นเทพปศาจลำดับห้า แต่มีพลังฝีมือกล้าแข็งที่สุดในบรรดาเทพปศาจทั้งห้า

ประมุขเทพปศาจเคยปลุกเร้าให้อนุโลมเรียนรู้เพื่อที่จะเป็นแม่ทัพบัญชาการศึก ด้วยพลังฝีมืออันสูงส่งสุดยอดของมัน ต่อให้ฝีมือด้านแม่ทัพบัญชาการศึกจะอ่อนด้อยไปบ้าง ยังคงแข็งแกร่งกว่าแม่ทัพบัญชาการศึกส่วนมากแล้ว

แต่อนุโลมไม่มีความสนใจที่จะเป็นแม่ทัพบัญชาการศึก ความคลิดจิตใจทั้งหมดของมันจดจ่ออยู่กับการฝึกฝีมือ เนื่องจากเป้าหมายของมันคือเหวยเส่งิ

อนุโลมดื่มสุราอีกใหญ่ พร่ำรำพันว่า” สิบปีที่แล้ว ข้าพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของเหวยเส่งิ สิบปีให้หลัง มเพียงไม่อาจไล่ติดตามมันทัน กลับยังถูกทิ้งห่างกว่าเดิม ข้าได้แต่ยอมรับนับถือจนหมดใจ บุรุษเช่นนี้เป็นผู้ที่พวกเราสมควรนำมาเป็นแบบอย่าง สิบปีที่แล้วทุกคนพากันบอกว่าเหวยเส่งิ

ตายไปแล้ว ข้าหัวร่อเยาะพวกมัน บุรุษเช่นนี้โฉนเลยจะตกตายง่ายดายถึงเพียงนั้น?”

ส่วยเยวียรับฟังเจียบ ๆ มันทราบว่ายลู่เพียงต้องการเสาะหาผู้ที่มีนจะระบายความคับข้องใจออกมา

“กระทั่งหลนิเขียนยังพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของเหวยเส้งี ข้าไม่ชมชอบหลนิเขียน แต่มอาจไม่ยอมรับว่าคนผู้นี้เป็นยอดอัจฉริยะที่แท้จริง อาเยวียเจ้าเห็นว่าอย่างไร เรื่องทางโลกโฉนเปลี่ยนพลกิรวดเร็วถึงปานนี้?” อลู่ดวงตาเคว้งคว้าง เต้มีไปด้วยความสับสนงุนงง อาจบางที่มันเมามายแล้ว “หมจื่อองผู้นั้นจู่ ๆ ก็ผุดขึ้นจากที่ใดไม่ทราบ มันก่อเรื่องใหญ่โตในดินแดนแห่งความมืด แต่เท่านั้นยังไม่หน้าใจ ยังคิดฝันรวมเผ่าปศาจให้เป็นหนึ่งเดียว ฮ่า ทำให้เราต้องมามีสภาพน่าอนาถเช่นนี้! ยามนี้มีม่อวนิให้เบติศึกับคุณหลุน เหวยเส้งีที่ไม่ได้เห็นมาสิบปี บัดนี้กลับกลายเป็นเทพยุทธ์ ขู่ขวัญหลนิเขียนจนต้องซุกหัวหดหาง คุณหลุนนับว่าเสียหน้าครั้งใหญ่ ทั้งยังต้องประหวั่นพรั่นพรึง หลนิเขียนช่างน่าเวทนานัก พวกมันทั้งคู้ต่างเป็นเทพยุทธ์เหมือนกันแท้ ๆ นี่เป็นความอัปยศอดสูครั้งใหญ่ อัปยศอดสูยิ่งนัก... ..โลกนี้... ..กำลังจะเป็นอะไรแล้ว... ..อ่านไม่ออกแม้แต่บ่อย... ..”

อลู่อย่างจิกกล่าว สุ่มเสียงยงิ้อ้อแอ้ไม่ชัดเจน สุดท้ายมันซบหน้ากับท่อนแขน เริ่มส่งเสียงกรนออกมา

มันหดหู่สู้นหวังถึงที่สุด ที่มายังเคหะสถานของส่วยเยวีย ก็เพียงเพื่อเมามายสักครา

ส่วยเยวี่นั้งนังสงบ ค่อย ๆ จบิสุราอย่างเข้มข้น สุราร้อนแรงราวกับ
เปลวไฟไหลผ่านลงไปในลำคอ

ทันใดนั้นในดวงตาที่สงบเยือกเย็นอยู่ตลอดเวลา พลันเริ่มทอประกาย
ร้อนแรงราวกับลูกไหม้ มันหวนนึกถึงพันธสัญญาโลหิตเมื่อครั้งกระโน้น
นึกถึงความสับสนงุนงงในระหว่างการเฝ้ารอนานถึงสิบปีเต็ม นึกถึงการที่
มันเฝ้าถามไถ่ตัวเองทุกคำคืน นึกถึงเรื่องราวที่น่าอัปการ

มันคล้ายรำพึงกับตัวเอง โดยที่อูล่อผู้หลับไหลด้วยความเมามาย
ไม่ได้สติบฟังแม้แต่น้อย

“เนื่องเพราะเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกไว้ ย่อมต้องงอกเงยเป็นต้นไม้ใหญ่”

หมายเหตุ

- เทพปศาจลำดับที่สี่ ถูกกล่าวถึงครั้งแรกในบทที่ 805 กล่าวกันว่าเป็นแม่ทัพบัญชาการศึก
ผู้หนึ่ง แต่ไม่ได้เปิดเผยรายละเอียดมากนัก
- ส่วยเยวี่น ปศาจจากตระกูลจันทรวาริ (ส่วยเยวี่น) ปรากฏตัวครั้งแรกในบทที่ 559 มาตาม
พันธสัญญาโลหิตของเว่ย (หนึ่งในสามคน ร่วมกับโหยวฉินเลี้ยงกับเฟยเหลย) อดีตเคยเป็น
นายพรานที่มีฝีมือ แต่ชีวิตยากจนแร้นแค้น ปรากฏตัวครั้งสุดท้ายในบทที่ 677 โดยการปลอม
ตัวเป็นคนของตระกูลฟูกุซาเงนิ กำลังสมัครเข้าร่วมกับขุมกำลังบางแห่ง
- เทพปศาจลำดับที่ห้า อูล่อ เคยประมือกับเหวยเส้งีในวิหารโบราณ ก่อนหน้าที่พวกจ้าวม่อ
จะต่อสู้กับผู้อาวุโสสูงสุดช่วงหนึ่ง

บทที่ 909 เทพกระบี่เหวี่ยงเส้!

มู่เซวียนตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย

นางยังคงประเมนิเปี้ยหานต่ำเกินไป กองทัพของนางประสบกับความเสียหายร้ายแรง หากแต่นางไม่มีความรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ เปี้ยหานแข็งแกร่งกว่านาง นางยอมรับความพ่ายแพ้จากใจจริง

แต่รอจนนางได้รับกระบี่บินส่งข่าวจากเสวียตง ยอดแม่ทัพสตรีนางนี้ถึงกับนั่งขึงตะลึงลาน

เจ้าสำนักพ่ายแพ้ในการต่อสู้กับเหวี่ยงเส้!

จะเป็นไปได้อย่างไร? ปฏิกิริยาแรกของมู่เซวียนคือไม่เชื่อ ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อ แต่ข่าวนี้เป็นเสวียตงส่งมาด้วยตัวเอง คำสั่งการในนั้นยังแฝงความร้อใจอย่างที่สุด นางยอมรับอย่างรวดเร็วว่านี่เป็นเรื่องจริง

มู่เซวียนตระหนักทันที คุณหลุนอยู่ในวิกฤตการณ์อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน!

เหวี่ยงเส้กำลังเช่นฆ่าเปติทางไปยังยอดเขาหลักของคุณหลุนอย่างสุดอหังการ หากมันเหยียบบเท้าลงบนยอดเขาหลักของคุณหลุนได้จริง สำหรับชาวคุณหลุนทั้งมวล จะเป็นหายนะอย่างแท้จริง!

คุณหลุนไร้เทียมทาน ยังไม่เคยถูกหยาบอัปยศถึงเพียงนี้มาก่อน
อุบาทว์บัดซบ!

มู่เซวียนปรารถนาจะตติปีกโบยบินกลับไปยังคุณหลุนในบัดดล ทว่า เปี้ยหานยอมไม่ปล่อยให้พวกนางจากไป หากมู่เซวียนเผยช่องว่างรอยโหว่ แม้เพียงน้อยนิด ศัตรุน่ากลัวนี้จะกระโจนเข้าขย้ำจนจมเขี้ยว

เปี้ยหานประหนึ่งสุนัขป่าจอมวายร้าย ทั้งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ และ อำมหิตเลือดเย็น

กองพันมู่เซวียนนับว่าบอบช้ำอย่างสาหัส เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้ก็วัน ผู้ที่ตกตายภายใต้คมเขี้ยวของกองพันบาปเคราะห์ที่นำโดยเปี้ยหาน มีมากกว่าหนึ่งพันคน ที่เลวร้ายไปกว่านั้น คือมีผู้ได้รับบาดเจ็บในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ที่สำคัญคือมู่เซวียนยังทราบแน่แท้ใจ นี่เป็นเปี้ยหานจงใจทั้งผู้ ที่ได้รับบาดเจ็บจำนวนมากเอาไว้ เพื่อเป็นเครื่องถ่วงของพวกนาง คนเจ็บจำนวนมากจะส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจกองทัพออย่างร้ายกาจ มหิณำซำยังทำให้กองทัพลูเสียดความคล่องตัวแทบหมดสิ้น

กองพันมู่เซวียนหลังจากรบแพ้สองครั้งติดต่อกัน ขวัญกำลังใจของ กองทัพต่ำเตี้ยเรี่ยดินอย่างไม่เคยมีมาก่อน มู่เซวียนทราบว่าในสภาพ เช่นนี้ นางไม่มีปัญญาเอาชนะเปี้ยหานได้

ยามนี้นางเร่งขบคิดหาวิธีกลับไปยังคุณหลุนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำ ได้ คุณหลุนกำลังถูกล่อล้อนเข้าสู่วิกฤตการณ์ร้ายแรงที่สุดเท่าที่เคยมีมา สถานการณ์เปลี่ยนพลกอย่างฉับพลันทันใด กระทั่งมู่เซวียนยังรู้สึกใจหาย อยู่บ้าง

อย่างไรก็ตาม เปี้ยหานคร้ายคาดเดาจิตใจเจตนาของนางออก มันยังคง
ประพุดตินประหนึ่งกอเอี๊ยะหนั่งสุนัข^๘ ไล่ล่าขบกัดพวกนางอย่างเหนียว
แน่น สร้างความพะว้าพะวังและอึดอัดขัดข้องอย่างที่สุด

เป็นครั้งแรกที่มู่เซวียนรู้สึกไร้พลังอำนาจถึงเพียงนี้ นางควรทำ
อย่างไรดี?

“ต้าเหริน!” รองแม่ทัพของมู่เซวียนขัดจังหวะความคิดของนาง
มู่เซวียนเงยหน้าขึ้นมองอย่างฉงน

“ให้บริวารผู้นี้ ทำหน้าที่ร้องท่ายเถอะ!” รองแม่ทัพของมู่เซวียนกล่าวอ
ย่างเด็ดเดี่ยว สีหน้านางสงบราบเรียบ รวากับว่ากำลังเฝ้าถึงเรื่องธรรมดา
สามัญสักเรื่อง

มู่เซวียนใจสั่นสะท้าน นางมองดูเพื่อนคู่หูที่ติดตามนางมานานกว่าสิ
ปี เห็นดวงตาของอีกฝ่ายทอแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว คนทั้งสองเติบโตมา
ด้วยกันตั้งแต่เยาว์วัย สนทิสนมกลมเกลียวฉ้นเจี้ยเม่ย

“เพื่อคุณหลุน!” ผู้ที่เป็นทั้งแม่ทัพคนสนิทและเสี่ยวเม่ยของนางสุม
เสียงหนักแน่นมั่นคง

มู่เซวียนจับจ้องมองดูนางอยู่ชั่วอึดใจ จากนั้นก็กลั้วความเศร้าใน
ส่วนลึกของหัวใจ พริ้มตาหลับลง ใช้ความเข้มแข็งส่วนเสี้ยวสุดท้ายของ
นางกล่าวว่า “เพื่อคุณหลุน!”

^๘ กอเอี๊ยะหนั่งสุนัข หมายถึงยาราคาถูก ใช้รักษาไม่ได้ อุปมาว่า สิ่งที่หลอกลวงคน แต่ในที่นี้น่าจะใช้ใน
ความหมายตรงตัวเลย คือเกาะตติไม่ยอมหลุด

รองแม่ทัพคนสนิทเผยอยิ้มอ่อนหวาน จากนั้นหมุนตัวจากไปโดยไม่
เหลียวกลับมาอีก

มู่เซวียนนำตาสองสายไหลรินเป็นทาง

บรรยากาศโศกสลดปกคลุมทั่วกองทัพ ทุกคนเข้าใจการตัดสินใจของ
เบ๊องบนดี ผู้ได้รับบาดเจ็บหนึ่งพันคนและเขียนกระบี่หญิงอีกสองพัน ถูก
เลือกให้รับหน้าที่รังทำย พวกนางจะใช้ชีวิตของตนเพื่อถ่วงเวลาเปี้ยหาน

ลมหนาวเย็นเฉียบเหมือนคมมีด

“เพื่อคุณหลุน!”

เหยวเส้งในมือถือกระบี่ พุ่งตรงไปข้างหน้าไม่หยุดยั้ง สีหน้าเคร่งขรึม
เย็นเฉียบ มันไม่ว่าผ่านไปยิ่งที่ใด ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินประหนึ่งถูกย้อมไป
ด้วยโลหิต

กระบี่โลหิตประหารเทพคล้ายด้ามโลหิตจนสาสมใจ รังสีฆ่าฟันของมัน
ปกคลุมเต็มฟ้า

ดวงตาของเหยวเส้งกระจ่างสดใส เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่
หลายวันมานี้มันฆ่าคนไปมากมายเท่าใด แม้แต่ตัวมันเองก็ไม่อาจนับ
ได้แล้ว เขียนกระบี่คุณหลุนพากันโถมเข้าหามันอย่างปราศจากความกลัว
เกรง มีจำนวนมากมายมหาศาลราวกับกระแสน้ำหลาก

พลังฝีมือของพวกมันไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง แต่ความมุ่งมั่นจนแทบ
จะกลายเป็นคลุ้มคลั่งของพวกมัน ทำให้แม้แต่เหยวเส้งยังต้องสะท้อนใจ
แต่ก็เพียงเท่านั้น พวกมันทำได้เพียงแค่เพิ่มจำนวนคนตายเท่านั้น

ใจกระบี่ของเหวยเส้งีแกร่งกร้าวมั่นคงดุจหินผา คำสาบานกระบี่เมื่อ
ครั้งกระโน้นดังก้องอยู่ในใจมัน ระหว่างมันกับคุณหลุน ไม่ตายไม่เลกิรา นี่
คือหนี้แค้นที่ไม่ยอมยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน!

เพื่อที่จะหยุดยั้งมัน คุณหลุนทำลายค่ายกลเคลื่อนย้ายที่อยู่ระหว่าง
ทางจนหมดสิ้น แต่นี้ไม่ได้ส่งผลอันใดต่อเหวยเส้งี ประมาจารย์เทพยุทธ์เช่น
มัน สามารถท่องเที่ยวไปในห้วงมิตินามว่างเปล่าอย่างอิสระ

รอนทนเทือกเขาคุณหลุนปรากฏขึ้นในครรลองสายตา ความยิ่งใหญ่
ไพศาลและโอ่อ่าสง่างามของเทือกเขาอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเทือกนี้
แม้แต่เหวยเส้งียังอดครั่นคร้ามยำเกรงไม่ได้

เห็นยอดเขานับหมื่นพุ่งทะยานเสียดฟ้า ราวกับปากกระบี่ยืดขยาย
อย่างไรที่สิ้นสุด ยอดเขาแต่ละลูกประดุจกระบี่บินเล่มหนึ่ง มีรูปร่างเค้า
โครงและรัศมีกลืนอายที่ผิดแผกแตกต่างกันไป บ้างสูงชัน บ้างกว้างใหญ่
กระการตา บ้างปกคลุมด้วยหมื่นน้ำแข็งหมื่นปี หรือมีลำธารหินหลอม
เหลวไหลลงมา แม้แต่เหวยเส้งีผู้ท่องเที่ยวผ่านสถานที่มากมาย ยังเพิ่ง
จะเคยพบเห็นสถานที่อันพิเศษเฉพาะเช่นนี้เป็นครั้งแรก

สมแล้วที่เป็นคุณหลุน สวรรค์ช่างเอื้อเอ็นดูพวกมันจริง ๆ

เหวยเส้งีรำพันในใจ สายตากวาดมองไปยังยอดเขาหลักของคุณหลุน

ในบรรดา ยอดเขานับหมื่น นับยอดเขาหลักของคุณหลุนโดดเด่นสะดุด
ตาที่สุด เนื่องจากความสูงใหญ่เหนือผืนดินของมัน ยอดเขาหลักของคุณ
หลุนตั้งตระหง่านเสียดฟ้า ครอบครองพื้นที่อันไพศาล สุดที่ยอดเขาอื่น ๆ

จะเทียบเทียบได้ ยอดเขาอื่น ๆ ที่ด้านข้างไม่ต่างจากหิ้งห้อยแข่งแสง
จันทร์ ยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนไม่ทราบว่าจะสูงใหญ่กว่าเท่าใด มองแต่ไกล
คล้ายกระบี่เล่มมหิมา ทางทะเลขึ้นไปถึงสวรรค์ชั้นฟ้า

คุณหลุนไร้เทียมทาน!

เห็นค่ายกลอาคมหวงห้ามปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน ทับซ้อนเป็นชั้นๆ
ไม่รู้วาก็ขึ้น เฝ้ามองประกายคล้ายชั้นแพรไหมอันสวยสดงดงามให้แก่ยอดเขา
หลักแห่งคุณหลุน ระเบียบระยับละลानตาอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์

นี่คือคุณหลุน?

ทันใดนั้นเหวี่ยงเส้าดวงตาทอประกายสดใสเจดีย์จำ แม้ว่ายอดเขาหลัก
แห่งคุณหลุนจะกอรปด้วยกลนีอายุสภาวะเขย่าขวัญวิญญาณผู้คน แต่ภาพ
ในใจมันกระจ่างชัดด้วยภูษาเล็ก ๆ ที่รกร้างห่างไกล ไม่มีผู้ใดรู้จัก ภูษาสุญ
ตา

ภูษาน้อยลุนนั้นไม่ได้กว้างใหญ่ไพศาล ไม่ได้เปี่ยมไปด้วยพลังอันน่า
แตกตื่นสะท้านใจ ทั้งไม่เคยเป็นที่เคารพบูชาของผู้คนนับไม่ถ้วน

ไม่มีสิ่งใดเทียบได้กับเทือกเขาที่เบื้องหน้า

แต่ภูษาน้อยลุนนั้น เป็นภูษาที่สำคัญที่สุดในใจมัน!

ในนามของสุญตา!

เหวี่ยงเส้าสดุลมหายใจลึก ดวงตาสาดประกายมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ยก
กระบี่โลหิตประหารเทพขึ้นซ้ำ ๆ

“มันมาแล้ว!”

“เหวี่ยงเส้จี้!”

ยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนซุนนุ่ไปด้วยผู้คนที่คล้ายกำลังเดือดพล่าน
ยอดเขาทุกลูกในเทือกเขาคุณหลุนล้วนเต็มไปด้วยผู้คน
ศศิย์คุณหลุนนับไม่ถ้วนแห่แหนกันมาจากทุกสารทิศ

“เพื่อคุณหลุน!”

บางคนก็รำร่ายอย่างอีกริธี เเทบทุกคนขู่วะบี้นิ้วชี้ขึ้นสูง ร่ำร้อง
ตะโกนตาม

“เพื่อคุณหลุน!”

“เพื่อคุณหลุน!”

เสียงก่รำร่ายสะท้านฟ้าสะเทือนดินดังกึกก้องอยู่กลางอากาศ คล้าย
ดังมาจากเทือกเขาทุกลูก ดังออกมาจากหัวใจของศศิย์คุณหลุนทุกคน!

“ฮ่า!”

“ฮ่า!”

เงาร่างนับไม่ถ้วนโผล่พุ่งขึ้นจากยอดเขาทุกลูกในเทือกเขาคุณหลุน มีด
ฟ้าม้วนดินไปหมด

พวกมันประหนึ่งทะเลเพลิงที่กำลังลุกฮือโหม บรรณานาจะใช้เปลวไฟ
แห่งชีวิตของพวกมัน เพื่อแผดเผาเงาร่างอันน่าสะพรึงกลัวนั้นให้มอดไหม้
เป็นจุณ ใบหน้าของพวกมันปราศจากความกลัวเกรง หากกระทั่งความ
ตายพวกมันยังไม่กลัว พวกมันยังจะต้องหวาดกลัวสิ่งใดอีกเล่า!

ทว่าสิ่งที่เหนือความคาดหมายก็คือ คนที่อยู่ในระยะใกล้ผู้นั้น กลับไม่
มีที่ท่าว่าจะบุกเข่นฆ่าเข้ามาเหมือนดังที่พวกมันคาดคิด

ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลายคนลอบทอดถอนใจอย่างโล่งอก

แต่แล้วในเวลาตัวเอง เหวยเส้งีปล้นยกกระบี่ในมือขึ้น

ทุกผู้คนงงงันวูบ แม้แต่บรรดาศิษย์คุณหลุนที่กำลังโถมเข้าหาเหวยเส้งีอย่างไม่คิดชีวิต ยิ่งพากันหยุดชะงัก

มันคิดจะทำอะไร?

เหวยเส้งียังอยู่ห่างจากยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบลี้ หากมิใช่ว่าพวกมันจัดตั้งค่ายกลถ่ายทอดภาพไว้ล่วงหน้า พวกมันเองยังไม่อาจมองเห็นแม้แต่เงาของเหวยเส้งี

นี่ใช่เป็นการยั้วโทษะของพวกมันหรือไม่?

ในระยะไกลลบลวิถึงเพียงนี้ ยังจะเงื่อกระบี่ทำอะไร?

ทว่าพวกมันยังไม่ทันจะได้ขบคิดเข้าใจ ปราณกระบี่สีแดงเลือดสายหนึ่งปล้นพุ่งวาบออกจากกระบี่ของเหวยเส้งี

ปราณกระบี่สีโลหิตนั้นไม่ได้เจดจ้บาดตา ไม่ได้มีสิ่งใดน่าดูชมแม้แต่หน่อย ทว่าปราณกระบี่ที่คล้ายสามัญธรรมดาวยังสายนี้ กลับคล้ายทะลุผ่านห้วงมิติ ตัดผ่านอากาศมาถึงตรงหน้าพวกมันในบัดดล!

ปราณกระบี่อันนำมาซึ่งทะเลโลหิตอันกว้างใหญ่ไพศาลไม่มีที่สิ้นสุด!

คลื่นพโรธสีโลหิตระเบดิพลังสูงเทียมฟ้า ประหนึ่งพญามารร่างมหิมา นับไม่ถ้วนกำลังอ้าปากกว้าง ม้วนโถมเข้าใส่พวกมันในบัดดล

เหล่าศิษย์คุณหลุนยังไม่ทันได้มีปฏิกิริยาใด ก็ถูกคลื่นพโรธสีโลหิตกลืนกลืนลงไปหมดสิ้น คลื่นโลหิตเหล่านั้นมิเพียงไม่หยุดลงเพียงเท่านั้น พวก

มันกลับยิ่งกล้าแข็งกว่าเดิม ม้วนกวาดไปยังยอดเขาหลักของคุณหลุนด้วย
ระดับความเร็วอันชวนสะท้านใจ

ระยะทางไม่ว่ากว้างใหญ่สักเท่าใด ล้วนเหมือนกับว่าไม่มีอยู่จริง
แทบจะชั่วพรบิตาเดียว คลื่นพริ้วสีโลหติพกพาลังสภาวะอันเกรี้ยว
กราดและมั่นคงดุจเหล็กกล้า กระแทกใส่ยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนอย่างหัก
โหม!

บีม!

บรรดาอาคมหวงห้ามที่ทับซ้อนเป็นชั้นๆ บนยอดเขาหลักมีสภาพไม่
ต่างจากกระดาษาบางๆ พวกมันแตกกระจายเป็นละอองแสงหลากสีสน สาด
กระเซ็นไปทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน ค่ายกลคุ้มกันสำนักซึ่งเหล่ายอดคนแห่งคุณ
หลุนร่นแล้วร่นเล่าเพียรพยายามจัดตั้งขึ้น เบื้องหน้าปราณกระบี่สะท้าน
ฟ้าของเหวยเส้งี ถึงกับไม่อาจต้านทานได้แม้แต่ชั่วอึดใจเดียว ก่อนจะ
แหลกสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

กระแสนคลื่นคลุ้มคลั่งบดขยี้สิ่งกีดขวางทั้งมวล กระแทกชนกับยอด
เขาหลักแห่งคุณหลุนอย่างถนัดถนี้!

บีม!

ชั่วพรบิตานี้กาลเวลาคลายหยุดลง ทุกผู้คนสีหน้าทอแวสับสนเลื่อน
ลอย สมองขาวว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิง

ยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนอันยิ่งใหญ่ไพศาล ค่อย ๆ พังทลายลงต่อ
หน้าต่อตาพวกมัน

ครืน ครืน ครืน!

ยอดเขาหลักใหญ่โตเกินไป จนเมื่อยามที่ร่วงพาดลง สะเก็ดหินและ
เศษฝุ่นจากแรงระเบิดถึงกับม้วนตลบขึ้นไปถึงชั้นฟ้า รวากับเมฆรูปเห็ด
มหึมา เสียงกึกก้องกัมปนาทบันดาลให้เทือกเขาคุณหลุนทั้งหมด
สั่นสะเทือนเลื่อนลั่นไปด้วย

เจียบส่งดั่งเหมือนตาย!

เป็นความเจียบที่หากมีเซมิตกสักเล่มยังได้ยนิชัดเจน!

ทุกผู้คนใบหน้าซีดขาวดูคนตาย ริมฝีปากสั่นระริก สีหน้าสับสน
งุนงง มีอาการคล้ายไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง

ยอดเขาหลัก... ยอดเขาหลักอันเกรียงไกรแห่งคุณหลุน ถึงกับถูกพิน
ลงมาในกระป๋เดียว... ..

ศษีย์คุณหลุนทั้งมวลใบหน้าขาวเผือด ในใจของพวกมันคล้ายมีบางสิ่ง
แตกสลาย

เสียงร่ำไห้คร่ำครวญอันเปี่ยมไปด้วยความสิ้นหวังอย่างลึกล้ำ ดัง
ระงมไปทั่วแผ่นดิน!

เหวยเส้งิบุกเดี่ยวไปยังคุณหลุน ฟันยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนลงมาใน
กระป๋เดียว!

ข่าวอันน่าตกตื่นสะท้านโลกนี้ประจุกพายุหมุนมหายักษ์ กวาดผ่าน
ไปทั่วโลกในชั่วข้ามคืน ไม่มีสิ่งใดจะน่าอัศจรรย์เท่านี้อีกแล้ว คุณหลุน
จักรพรรดิแห่งไต้หหล้า กลับถูกคนเพียงคนเดียวโค่นลง ถูกเหวยเส้งิฟันยอด
เขาหลักอันเป็นหัวใจแห่งคุณหลุนพังทลายลงมา!

ไม่ว่าเมื่อใดเมื่อนิชาว ล้วนตะลึงงันไปชั่วขณะ

หากความพ่ายแพ้ของหลินเซียนทำให้ผู้คนรู้สึกเหลือเชื่อ เหตุการณ์นี้
ก็เกินกว่าที่คำว่าเหลือเชื่อจะอธิบายได้

คุณหลุนคือสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกตลอดหลายพันปี เป็นขุม
กำลังที่ทรงพลังอำนาจที่สุดในใต้หล้า!

ไม่มีสำนักใดเทียบได้กับคุณหลุน

คุณหลุนไร้เทียมทาน!

ซึ่งความจริงคำกล่าวประโยคนี้คุณหลุนไม่ได้บัญญัติขึ้นเอง เพียงแต่
อำนาจบารมีซึ่งคุณหลุนสั่งสมมาตลอดหลายพันปี ยังคงฝังลึกอยู่ในใจผู้คน
เหล่าศิษย์แห่งคุณหลุนจึงมักตระนงตนอยู่เสมอ ทุกคนเข้าใจว่าพวกมันมี
คุณสมบัติที่จะตระนงถือดี นี่เป็นความตระนงถือดีที่มาจากความเป็นจริง
ที่ไม่มีผู้ใดสามารถโต้แย้ง เนื่องจากพวกมันมาจากคุณหลุน

ไม่ว่าเมื่อใดพวกมันก็เต็มไปด้วยขวัญกำลังใจ เต็มไปด้วยความ
เชื่อมั่น ไม่ว่าเมื่อใด พวกมันก็เป็นคนหนุ่มสาวที่เด่นล้ำที่สุด เป็นเซียน
กระบี่ที่แข็งแกร่งที่สุด พวกมันคือผู้ที่ปกครองโลกในอนาคตอันใกล้ ทั้ง
ในสายตาของผู้อื่นและในหัวใจของพวกมัน ล้วนเชื่อมั่นเช่นนี้โดยไม่มีข้อ
กังขา

คุณหลุนคือแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเซียนกระบี่

พวกมันเป็นผู้นำเบกิวลีทางฝึกปรือแห่งเซียนกระบี่อันกล้าแกร่งทรง
พลังที่สุด และพัฒนาเรื่อยมา จนกระทั่งเซียนกระบี่กลับกลายเป็นยอด
ยุทธ์ที่แกร่งกล้าเกรียงไกรที่สุดในบรรดาชีวเจ๋อทั้งมวล

แต่กระนั้น แดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเซียนกระบี่ ซึ่งเคยพุ่มพักยอดเซียน
กระบี่นับไม่ถ้วน บัดนี้กลับต้องคุกเข่าลงแทบเท้าเซียนกระบี่จากสำนัก
กระบี่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นสำนักใด นี่ไม่เพียงแต่เป็นความอัปยศอดสูอย่างที่สุด แต่
ไม่ต่างจากการทำลายรากเหง้าของพวกมันโดยตรง

ไม่ว่าเซียนกระบี่ผู้ใดเมื่อได้ยนิขานี้ ล้วนไม่อาจปรปักษ์กล่าววาจา
ในใจของพวกมันคล้ายมีบางสิ่งแตกสลายไปอย่างเจ็บปวด

คุณหลุนไม่ได้เป็นคุณหลุนไร้เทียมทานอีกต่อไป

ยอดเขาหลักที่พังพินาศสิ้น ศักดิ์ศรีสูงสุดอันไร้ที่เปรียบแห่งคุณหลุน
ล้วนกลับกลายเป็นเครื่องหนุนเสริมอันเพียบพร้อมสมบูรณ์ให้แก่คนผู้หนึ่ง

นามของเทพกระบี่เหว่ยเส้ง นับแต่วันนี้ไปจะไม่มีผู้ใดกังขาอีก

เทพกระบี่สูงสุด ไ้ห้เหล่าไร้เทียมทาน!

บทที่ 910 กระบี่ของหลินเซียน

เหวยเส้งใช้กระบี่เดียวฟันยอดเขาหลักแห่งคุณหลุนชาดร่วงลงมา
ข่าวนี้นำแตกตื่นสะท้านโลกเกนิไป เมื่อเทียบกันแล้ว การที่วิหารเทพปศาจ
ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำพร้อมใจกันยอมจำนนต่อหมิงอ๋อง กลับไม่ได้ดึงดูด
ความสนใจของผู้คนมากนัก

อย่างไรก็ตาม นี่ย่อมไม่ได้หมายรวมถึงชาวเผ่าปศาจ

สายตาของชาวเผ่าปศาจทั้งมวลล้วนเฝ้ามองกองทัพหมิงอ๋องที่อยู่ใน
ดินแดนร้อยเถื่อน ระดับความเป็นปฏิปักษ์ที่ชาวดินแดนร้อยเถื่อนมีต่อห
มิงอ๋องลดน้อยลงไปมาก เหวยเส้งเพียงลำพังเช่นฆ่าอาละวาดไปทั่วแดน
คุณหลุน ก่อวณจนคุณหลุนปั่นป่วนแทบกล่มทลาย ทำให้ชาวปศาจต้อง
หันกลับมาขบคิดพิจารณาถึงสถานะของปรมาจารย์เทพยุทธ์อีกครั้ง
แม้แต่ตัวตนอันแกร่งกร้าวเกรียงไกรเช่นคุณหลุน ยังถูกเหวยเส้งจัดการเสีย
จนตกอยู่ในสภาพฉิบหายอย่างสิ้นหวัง

ระดับเทพยุทธ์ นั้นจึงเป็นจุดสูงสุดที่แท้จริงของโลกใบนี้ ชุมกำลังใด
ไม่มีชนชั้นเทพยุทธ์ ต้องประสบกับชะตากรรมพ่ายแพ้ดับสูญ ในบรรดา
เผ่าปศาจทั้งสองดินแดน มีเทพยุทธ์เพียงหนึ่งเดียว นั่นคือหมิงอ๋อง

ด้วยเหตุนี้เอง ความเป็นศัตรูของชาวปศาจในดินแดนร้อยเถื่อนจึง
บรรเทาเบาบางลงไปมาก มหินำชาวยังรู้สึกเบาใจอยู่บ้าง ท้ายที่สุดเผ่า
ปศาจก็ยังมีเทพยุทธ์ของตนเองเช่นกัน

หลายคนเริ่มवादฝืนถึงยุคสมัยแห่งความสงบสุข หมงอิงคือจอมคน
ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดในการรวมเผ่าปศิจาอย่างไม่ต้องสงสัย

เรื่องการก่อกบฏภายในของวิหารเทพปศิจาไม่ได้เหนือความ
คาดหมายมากนัก ว่ากันว่า การตัดสินใจอันบ้าคลั่งของประมุขเทพปศิจา
สร้างความไม่พอใจให้แก่เทพปศิจาที่เหลือทั้งหมด ซึ่งความจริง คำสั่งอัน
เป็นชนวนเหตุของความแตกแยกนี้ ไม่น่าแปลกใจเท่าใด ในความเห็นของ
หลาย ๆ คน วิหารเทพปศิจาตกอยู่ภายใต้แรงกดดันอันหนักหนาสาหัส
เช่นนี้ สามารถพังทลายลงเมื่อใดก็ได้

หลังจากที่ตอนแรกแตกตื่นตระหนก ต่อจากนั้นชาวปศิจาไม่ว่าเบื้อง
สูงเบื้องต่ำ พวกเขาส่งช่วงของการเฉลิมฉลองในทันที

เผ่าปศิจารวมเป็นหนึ่งเดียว!

หลังจากหลายพันปีล่วงผ่าน เผ่าปศิจาในที่สุดก็รวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง
ในประวัติศาสตร์ของเผ่าปศิจา ทุกครั้งที่เผ่าปศิจาผนึกรวมเป็นหนึ่ง นั่นจะ
เป็นจุดเริ่มต้นของยุคทองแห่งความรุ่งโรจน์ พวกเขามีเหตุผลมากพอให้
เชื่อว่าเผ่าปศิจากำลังจะก้าวเข้าสู่ยุคสมัยใหม่อันเรืองรอง

ราชาแห่งเผ่าปศิจา!

ประมุขเทพปศิจาถูกฆ่าตายในศึกภายในวิหารเทพปศิจา เทพปศิจา
แรดไม่ยินดีที่จะรับตำแหน่งภายใต้การปกครองใหม่ มันถอนตัวจากวิหาร
เทพปศิจา กลับไปยังดินแดนบ้านเกิดเพื่อเป็นผู้นำตระกูลของตน วิหาร
เทพปศิจายังคงหลงเหลือกองพันโหดวiciousและกองพันส่วยเยวี่ อูล่อรับ

ตำแหน่งองครักษ์ข้างกายคนใหม่ของราชาปศิจ ส่วนตำแหน่งอื่น ๆ ราชาปศิจองค์ใหม่เป็นผู้จัดสรรให้ด้วยตัวเอง

สียอดกองพันเลศิลำแห่งเผ่าปศิจ เริ่มเป็นรูปเป็นร่างอย่างรวดเร็ว

กองทัพบกแห่งราชันของเหลียงเวกกลายเป็นทัพปศิจลำดับแรก ส่วนอีกสามกองพันลำเลศิลำที่เหลือประกอบไปด้วย กองพันชีของชีซง กองพันโหยวซือของโหยวซือหย่าเค่อ และกองพันส่วยเยวี่ของส่วยเยวี่

อันม่อซิ่นเป็นแม่ทัพใหญ่อันดับแรก รับหน้าที่ควบคุมดูแลทุกกองทัพบกสิ่งเดียวที่เหนือความคาดหมายของผู้คนคือจู่หนานเยวี่ ขุนพลหญิงอันดับหนึ่งแห่งวังที่ราบน้ำแข็งแดนเหนือ นางนี้ กลับกลายเป็นขุนซืออันดับหนึ่งในขณะที่ปรึกษายุทธวิธีของแม่ทัพใหญ่อันม่อ

เนื่องเพราะจ้วม่อยืมมือเสียดงจู่และพี่น้องตระกูลหลันจัดวางเค้าโครงการปกครองไว้ตั้งแต่แรก ดังนั้นทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

“มู่ชู่ต้าเหริน ที่พักของท่านได้จัดเตรียมไว้แล้ว โปรดตามข้ามา” บุรุษองครักษ์เงาในชุดดำผู้หนึ่งค้อมกายคารวะอย่างนอบน้อม จากนั้นก็นำไปเบื้องหน้า

“รบกวนแล้ว” มู่ชู่พยักหน้ารับ นำองครักษ์ส่วนตัวของนางติดตามไป

“ต้าเหรินเกรงใจเกินไป!” องครักษ์เงาตอบอย่างสุภาพ

บรรดาองครักษ์ข้างกายมู่ชู่มีสีหน้าผดผิตกตอียู่บ้าง คล้ายแฝงแววระแวงระวังชนิดหนึ่ง ต่อหน้าองครักษ์เงาอันดำมืด แม้แต่ทหารชาญศึกที่ผ่านสมรภูมิและความตายมานักต่อนัก ยังอดรู้สึกไม่สบายใจไม่ได้

องค์กรรักษงาเป็นหน่วยงานที่ทรงพลังอย่างยิ่ง เป็นดาบสังหารที่คม
กล้าที่สุด ซึ่งหมิงเยวี่เยี่ยต้าเหรินไว้วางใจมากที่สุด สองปีมานี้ยังนับว่าดี
ขึ้นไม่น้อย ในช่วงหลายปีก่อนหน้า คนเหล่านี้ล้วนซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ทำ
การกวาดล้างสังหารศัตรูของหมิงเยวี่เยี่ยต้าเหรินอย่างโหดเหี้ยม

ในการกวาดล้างครั้งใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของ
เผ่าอสูร ผู้ที่มีบทบาทมากที่สุด ก็คือหน่วยองค์กรรักษงา

มู่ชู่สังเกตเห็นความกังวลของบรรดาองค์กรรักษงา ข้างกาย นางเองไม่ได้
ชมชอบองค์กรรักษงาเช่นกัน แต่นางไม่คิดต่อแยะพวกมัน องค์กรรักษงามิเพียง
เป็นเครือข่ายข่าวสารที่เข้มแข็งทรงพลังที่สุด ยังเป็นผู้พิทักษ์ที่เชื่อถือ
ได้มากที่สุดของหมิงเยวี่เยี่ยต้าเหริน

ผู้นำของพวกเขา โหยวฉินเหลียน ได้รับความไว้วางใจจากหมิงเยวี่
เยี่ยต้าเหรินเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับเหล่าแม่ทัพบัญชาการศึก โดยธรรมชาติแล้วย่อมไม่ชมชอบ
นักฆ่าที่เร้นกายอยู่ในเงามืด มากกว่าครึ่งเคยแสดงความกังวลต่อพลัง
อำนาจขององค์กรรักษงา ที่นับวันมีแต่จะมากขึ้นเรื่อยๆ หนึ่งในเดียวที่พอให้
ผู้คนนี้นึกยนิตอยู่บ้าง คือโหยวฉินเหลียนไม่เคยเสาะแสวงหาอำนาจใดๆ ทั้งยัง
ปฏิบัติต่อต้าเหรินท่านอื่นๆ ด้วยความเคารพนอบน้อมอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม
ตาม ผู้คนยังคงหวาดวิตกต่อพฤติกรรมโหดเหี้ยมอำมหิตของโหยวฉินเหลียน
ไม่คลาย

มู่ชู่ถึงความคืดจิตใจกลับมา ถามว่า “ปจึหลันต้าเหรินมาแล้ว
หรือไม่?”

“ปิจหลันต้าเหรินมาถึงตั้งแต่เมื่อคืนวันวาน”

มู่ชู่ทราบว่่าหมิงเยวี่เยี่ยต้าเหรินเหตุไฉนเรียกพวกนางทั้งหมดกลับมา ระยะนี้สถานการณ์ในแผ่นดินมีการเปลี่ยนแปลงปานพลิกฟ้าคว่ำดิน คุณหลุนและม่ออวี่ให้เป็ดศึกอย่างเต็มรูปแบบ หลินเชียนฟ่ายแพ้อัลบหนี ยอดเขาหลักอันเป็นหัวใจของคุณหลุนถูกลูกศรพุ่งลงมา คุณหลุนเผชิญกับวิกฤตการณ์ร้ายแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

มู่ชู่กับชาวอสูรทั้งหลาย พวกกันอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง

คุณหลุนกล้าแกร่งเกรียงไกรเพียงใด พวกมันที่เป็นคู่แค้นกันมานานนับพันปีย่อมล่วงรู้ดีกว่าผู้ใด

แต่คลื่นลูกแรกยังไม่ทันจะจางหาย คลื่นลูกที่สองซึ่งใหญ่โตไม่แพ้กันพลันไล่ตามมาอย่างกระชั้นชิด วหารเทพปศิจจู่ๆ ก็เกิดการก่อกบฏภายใน ประมุขเทพปศิจถูกล้างแครง เทพปศิจแรดถอนตัวจากทางโลก อีกสามเทพปศิจที่เหลือยอมสวามิภักดิ์ต่อหมิงอ๋องโดยไม่มีเงื่อนไข

เผ่าปศิจรวมเป็นหนึ่ง!

เรื่องนี้เองที่ทำให้เผ่าอสูรรู้สึกถึงอันตรายร้ายแรงขึ้นมาทันที

ไม่มีผู้ใดกล้าในความแข็งแกร่งของเผ่าปศิจที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ทุกครั้งที่เผ่าปศิจรวมเป็นหนึ่ง จะเป็นเวลาที่พวกมันเข้มแข็งทรงพลังที่สุด และยังเป็นช่วงเวลาที่มีความกระหายในการขยายดินแดนของพวกมันทวีความรุนแรงมากที่สุด

สองยักษ์ใหญ่มหาอำนาจแห่งแดนซวิเจ่อกำลังต่อสู้โรมรันอย่างดุเดือด หมิงอ๋องไม่ใช่ตัวโง่มม ย่อมไม่เสนอตัวเข้าร่วมกับศึกทางด้านนั้น

เช่นนั้นเผ่าปศิจาเมื่อคดิขยับขยาย ย่อมหลงเหลือเพียงทิศทางเดียว
แดนอสรู!

หลายพันปีมานี้ อสรูปศิจารักษาสัมพันธไมตรีอันดีต่อกัน โดยปกติ
แล้วเผ่าอสรูไม่มีความจำเป็นต้องกังวลต่อการรุกรานของเผ่าปศิจา หาก
ทว่ายามนี้ เผ่าปศิจากลับกำเนดิราชาปศิจาองค์ใหม่!

ราชาปศิจาผู้นี้มีความเป็นมาลึลับ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ตัวตนที่แท้จริงของ
มัน อย่างไรก็ตาม ทันทีที่มันขึ้นครองบัลลังก์แห่งความมืด ความ
ทะเยอทะยานของมันก็เผยตัวออกมาอย่างชัดเจน มันกรีธาทัพห้าสิบหมื่น
เข้าพิชิตดินแดนร้อยเอื่อน รุ่งรวมเผ่าปศิจาให้เป็นหนึ่งเดียว

ความปรารถนาอันแรงกล้าในการขยายอำนาจของราชาปศิจาองค์
ใหม่ โฉนเลยจะไม่สร้างความหวาดวิตกให้แก่เผ่าอสรูทั้งมวล

มูซึกไม่ใช่ตัวโง่ม อสรูปศิจาที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมานาน
เนื่องเพราะอสรูปศิจามีศัตรูคนเดียวกัน แต่ยามนี้ซิวเจ๋อกำลังรบราฆ่าฟัน
กันเอง เผ่าปศิจาเข้มแข็ง เผ่าอสรูอ่อนแอ หากเผ่าปศิจาไม่ฉวยโอกาสกลืน
กินเผ่าอสรู คงต้องถูกสวรรค์ลงทัณฑ์เป็นแน่!

มูซิวเองก็เต็มไปด้วยความวิตกกังวล

การประชุมครั้งนี้ถือเป็นระดับสูงสุด ชนชั้นผู้นำของเผ่าอสรูแทบ
ทั้งหมดล้วนมากร่วมหน้า ทว่าแดนอสรูตกอยู่ในบรรยากาศอันตึงเครียด

การประชุมหารือครั้งนี้ จะเป็นเครื่องตัดสินชะตากรรมของเผ่าอสรู

เปี้ยหานมองดูกลุ่มควันหนาที่บเหนื่อเมืองที่กำลังถูกไฟไหม้ จากนั้น
นำกองพันบาปเคราะห์หมุนตัวจากไปโดยไม่รีรอลังเล

นี่เป็นเมืองใหญ่แห่งที่เก้าที่มันเข้าทำลายล้าง

นอกเหนือจากทัพชายแดนของคุณหลุนที่ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดย
พลการ กองทัพอื่น ๆ แทบทั้งหมดในคุณหลุนพากันเร่งรีบไปเสริมกำลังที่
ยอดเขาหลักของคุณหลุน หลินเซียนไม่ปรากฏตัว เสวียตงไม่อยู่ที่นี้ ทัวทั้ง
คุณหลุนตกอยู่ในความโกลาหลวุ่นวาย พวกมันได้แต่ตอบสนองไปตาม
สัญชาตญาณของตนเท่านั้น

แต่แนวชายแดนเมื่อเปราะบางถึงเพียงนี้ ไฉนเลยจะต้านทานกงซุน
ชา เปี้ยหานและหย่างหยวนฮ่าวได้?

กองทัพทั้งสามเพียงออกแรงเล็กน้อยก็ทะลวงผ่านเข้าไปอย่าง
สะดวกดาย แดนคุณหลุนอันกว้างใหญ่และเปลือยเปล่า แผ่กว้างอยู่ใน
สายตาของพวกมัน

กงซุนชากับพวกเลือกที่จะไม่ยึดครองดินแดนใด ๆ

การปกครองของคุณหลุนยังรากฝังลึกในดินแดนเหล่านี้มานานนับ
พันปี ชุมกำลังน้อยใหญ่ต่อสู้แย่งชิงมาโดยตลอด หากม่ออว^๑น^๒ให้ฝืนยึด
ครองสถานที่เหล่านี้ กองทัพของม่ออว^๑น^๒ให้จะเผชิญกับแรงต้านอย่างหนัก
หน่วงรุนแรงกว่าเดิม กลายเป็นสับสนติดพัน หรืออาจทั้งชนวนเหตุเภทภัยไว้
ในภายหลัง

ดังนั้นแผนการของกงซุนชากับพวกนั้นเรียบง่ายยิ่ง แต่ก็ดูตันอ้อมหัด
ยั้ง

ทำลายล้าง ทำลายล้างอย่างต่อเนื่อง! ทำลายล้างความสามารถในการผลิตและโครงสร้างพื้นฐานของคุณหลุนให้สิ้นซาก!

พวกมันไม่ว่าผ่านไปยังที่ใด ล้วนไม่ได้ทำการยึดครอง แต่มุ่งทำลายล้าง ความเสียหายชนิดนี้แม้ไม่อาจพินิจคุณหลุนในทันทีทันใด แต่ก็ไม่ต่างจากเชือดเนื้อเถื่อนหนัง ทิ้งรอยแผลฉกรรจ์นับพันแห่งไว้บนร่างกายอันใหญ่โตมหึมาของคุณหลุน

โลหิตจะไหลหลังอย่างไม่หยุดยั้ง เมื่อเวลาผ่านไป คุณหลุนจะค่อย ๆ อ่อนแอลงโดยไม่มีหนทางเลี่ยง

ติดตามหลังสามกองพันล่าเลติ เป็นกองพันชั้นหนึ่งดังเช่นม้าฝานและถังเพย กองขุนชาทราบดีว่าโอกาสเช่นนี้อาจไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง มันไม่ได้ออมรั้งสิ่งใดไว้เลย ไม่ว่ากองพันชั้นหนึ่งหรือกองพันชั้นยอดใด ล้วนถูกระดมมาหมดสิ้น

พวกมันติดตามมาทางเบื้องหลังของสามกองพันล่าเลติ ล่วงล้ำเข้าสู่แกนกลางอันกว้างใหญ่ไพศาลของคุณหลุน

เวลา!

เงื่อนไขสำคัญที่สุดในยามนี้ก็คือเวลา!

กองขุนชาสั่งการอย่างเฉียบขาด ภายในสัปดาห์ ทุกทัพจะต้องถอนตัวออกจากคุณหลุน

และบริเวณแนวชายแดนของม่ออว⁺ันให้ ป้อมปราการอาคมหวงห้ามถูกรังสร้างขึ้นทั้งวันทั้งคืน คุณหลุนเมื่อประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง มีความเป็นไปได้สูงยิ่งที่จะเปิดฉากตอบโต้อย่างสุดกำลัง

หลายวันต่อจากนั้น ท้องฟ้าเหนือคุณหลุนปกคลุมไปด้วยควันไฟ
เจ้าสำนักฟ่ายแพ้งลอบหนี ยอดเขาหลักภูศัตรพ์นลงมา ตัวเมืองนับ
ไม่ถ้วนถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน... ..

คุณหลุนคล้ายมาถึงจุดจบในชั่วข้ามคืน
ก่อนที่ชาวคุณหลุนจะได้ทันได้ตอบโต้ กองทัพของม่ออว้นให้ก๊ี้หายลับ
ไปกับยามวีกาล

มองดูคุณหลุนที่เสียหายย่อยยับ ชาวคุณหลุนหลังน้ำตาปริ่มว่าจะขาด
ใจ

หลินเชียนคดีใคร่ตาย

คุณหลุนร่ำไห้คร่ำครวญอยู่ภายใต้กีบเท้าเหล็กของม่ออว้นให้ คุณหลุน
ย่อยยับอัปราภายใต้กระบี่ของเหว่ยเส้งี แต่ในเวลานี้ มันกลับไม่สามารถ
ปรากฏตัว มันไม่อาจต่อสู้เพื่อคุณหลุนอันเป็นที่รักของมัน ได้แต่ซ่อนตัวอยู่
ภายในถ้ำ มุ่งรักษาอาการบาดเจ็บอย่างสุดความสามารถ

หลินเชียนบิ่บด้ามกระบี่เทพไท่กู่แน่นแน่น ใบหน้าหล่อเหลาขาวซีด
ผดิธรรมดา ในช่วงเวลาแค่สัปดาห์วัน มันกลับผ่ายผอมลงมาก รมีฝีปากที่
ปราศจากสีเลือดสันระรกี ดวงตาอันว่างเปล่าปรากฏน้ำตาสองสายไหล
หลังลงมาเจียบ ๆ ผ่านใบหน้า หยดลงบนพื้น

“ท่านอาจารย์ ศิษย์ขออภัยด้วย!”

“ขออภัยด้วย... ..”

ความทรงจำของมันเป็นทุกข์ทำลายสันนิ คุณหลุนเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของ
มัน ชีวิตมันคงอยู่เพื่อคุณหลุน มันจะมีชีวิตอยู่เพื่อคุณหลุนตลอดไป!

หากมันเชื่อว่ามันพ่ายแพ้ คุณหลุนคงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพเลวร้ายถึง
เพียงนี้ ยอดเขาหลักกึ่งไม่ต้องถูกทำลาย คุณหลุนจะไม่พ่ายแพ้เช่นนี้ คุณ
หลุนคงไม่ต้องถูกพยายามอภัย!

“ข้าคือคนบาป!”

“คนบาปของคุณหลุน!”

มันพรวดถ่วงกับตัวเอง รวากับกำลังตัดสนิโทษให้แก่ตนเอง
ทันใดนั้นมันยึดตัวตรง ดวงตาว่างเปล่าพลันทอประกายขึ้นทีละน้อย
ประกายตายังมีมายังเจติเจ้า

ศีรษะที่แข็งทื่อเงยขึ้นช้า ๆ

มันนั่งนิ่งเงียบ ดวงตาค่อย ๆ ทอประกายลงใจโลดระคนบ้าคลั่ง ความ
มุงมันเด็ดเดี่ยวอย่างที่ยากจะบ่งบอกบรรยายเปล่งประกายอยู่ในดวงตา
ไหลเวียนไปในเลือดเนื้อและวิญญาณของมัน

กระบี่เทพไท่เก็กในมือแผดเสียงคำรามกระหึ่ม ในใจมันเต็มไปด้วย
ความรู้แจ้งที่ไม่อาจพรรณนาได้ชนิดหนึ่ง

กระบี่ของมันคือคุณหลุน!

ไม่ได้คงอยู่เพื่อฟ้าดิน ไม่ใช่เพื่อกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติอันใด ไม่
เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของมนุษย์ปฤชชน เพียงเพื่อคุณหลุนเท่านั้น!

สังขารร่างกายนี้เป็นของคุณหลุน กระบี่นี้เป็นของคุณหลุน!

กฎเกณฑ์ทั้งหลายทั้งปวงในโลกอยู่ภายใต้คุณหลุน อารมณ์ความรู้สึก
ทั้งมวลในโลกก็อยู่ภายใต้คุณหลุน

นี่คือกระบี่ของมัน คุณหลุนอยู่เหนือทุกสิ่ง!

พลังเทพภายในร่างของหลินเชียนทันใดนั้นเริ่มโคจรหมุนเวียนด้วย
ตัวเอง อาการบาดเจ็บทุเลาลงกว่าครึ่ง ขอบเขตแห่งเจตจำนงกระบี่ของ
มัน ในที่สุดก็รู้ดหน้าอีกครั้ง!

ในการต่อสู้กับเหวยเส้งเมื่อหลายวันก่อน เหวยเส้งค้นพบวิถีกระบี่
ของตน วันนี้หลินเชียนก็ค้นพบวิถีกระบี่ของมันเช่นกัน

คุณหลุนยามนี้อยู่ในห้วงคับขันอันตรายถึงที่สุด

หลินเชียนหาได้ปติยินดีไม่ ในเวลานี้ขอบเขตแห่งเจตจำนงกระบี่ของ
มันแม้ทัดเทียมกับเหวยเส้ง แต่อาการบาดเจ็บของมันยังไม่ทุเลาหายดี
อย่างสมบูรณ์ มันยังคงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

แต่มันไม่คิดเสียเวลาพักรักษาตัวอีกต่อไป คุณหลุนมาถึงริมขอบของ
หน้าผาแล้ว

มันต้องออกไปเบื้องหน้า!

ตัวมันเองก็อยู่ภายใต้คุณหลุน!